Seks, para ve güç oyunlarının
kurallarını değiştiriyor

Türk Diplomatın Kızı

Deniz Goran

'O'

TÜRK DİPLOMATIN KIZI

Deniz Goran

İngilizce'den çeviren: Burcu Küheylan Uyurkulak

Roman 14

Türk Diplomatın Kızı
Deniz Goran

ISBN: 978-975-6287-96-5

I. Baskı: İstanbul, Kasım 2007
II. Baskı: İstanbul, Kasım 2007

Editör: Deniz Pehlivaner
İngilizce'den çeviren: Burcu Küheylan Uyurkulak
Kapak tasarım: Ian Pickard
Grafik uygulama: Gül Dönmez
Film, baskı ve cilt: Vesta Ofset Matbaacılık Hizmetleri San. Ltd. Şti.
Mahmutbey Mah, Devekaldırım Cad, Gelincik Sok, No:6 Kat 4, Mahmutbey, Bağcılar,
İstanbul Telefon: (0212) 445 72 52

Orijinal adı: The Turkish Diplomat's Daughter

Copyright © **Deniz Goran 2007**

Bu kitapta anlatılanlar tamamen hayal ürünü olup, gerçek olay ve kişilerle hiçbir ilgisi bulunmamaktadır.

Bu kitabın yayın hakları Okuyan Us'a aittir. Her hakkı saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

© Okuyan Us Yayın Eğitim Danışmanlık Tıbbi Malzeme ve Reklam Hizmetleri San. ve Tic. Ltd. Şti
Alemdar Mah, Salkımsöğüt Sok, Keskinler İş Merkezi No: 8/311 Cağaloğlu,
İstanbul Telefon/Faks: (0212) 519 9387

okuyanus@okuyanus.com.tr
www.okuyanus.com.tr

Bana inandığı için Antonio'ya.
Beni cesaretlendirdiği için Ufuk'a.
Beni avuttuğu için Fırfır'a.

1
Denizci

O yaza kadar cinsel fantezilerimin peşine düşecek kadar cesur olmamıştım. Bekaret benim için büyük bir sorun değildi; yani, geleneksel anlamda. Yine de garip bir nedenden ötürü, büyürken, çocukluktan yetişkinliğe uzanan o kafa karıştırıcı ve sinir bozucu yoldan geçerken, kendi cinselliğim konusunda pek rahat değildim. Sekiz yaşımdan beri hemen hemen her iki günde bir kendimi tatmin etsem de, bacak aramda çıkan ilk kılı görüp, tahta gibi göğsümdeki rahatsız edici çıkıntıları hissettiğimde ve özellikle de beyaz pamuklu külotumdaki ilk kan izleriyle yüz yüze geldiğimde, tiksinmiş ve korkudan altıma yapacak gibi olmuştum. Kıllar, çıkıntılar ve kan. Bana neler oluyordu böyle? Tamam, ne olup bittiğini iyi kötü biliyordum ama henüz hazır değildim. Vücudum değişiyordu ve onun üzerinde benim hiç mi hiç kontrolüm yoktu. Resmen, Babamın ayıp dergilerini karıştırırken karşılaştığım o kadınlardan biri haline geliyordum. Göğsümdeki iki küçük yumrudan Babamın haberi var mıydı? Olmamasını umuyordum. En sonunda ay başlarıma, kalın, koyu renkli kıllarıma ve göğsümdeki yumrulara alıştığımda bile her nedense cinsel engelli olduğumdan şüpheleniyordum. Mesela, ya vajinam aslında kapalıysa ve bir adamla ilişkiye girmem teknik olarak mümkün değilse? Bekaretimi kaybetmeye karar vermeden önce Roma'da bir jinekoloğa gidişimi hatırlıyorum. Bana neden orada olduğumu sorduğunda endişeyle, "alt tarafta her şeyin normal olup olmadığını kontrol etmenizi istiyorum" diye yanıtladım. Bana ters bir bakış fırlattıktan sonra belden aşağımdaki tüm kıyafetleri çıkarmamı istedi ve ben bacaklarım açık şekilde uzanıp tavanı izlerken hiç tanımadığım biri oramı kurcalıyordu. Zihnim bir düşünceden diğerine atlıyordu:

Aman tanrım! Bir jinekoloğun muayenehanesindeyim, bu çok heyecan verici! Bu benim kadınlığa attığım ilk adım. Bir vajinam olduğu için kendimden nefret ediyorum. Kendimi pis hissettiriyor. Onun yerine bir penisim olmasını mı tercih ederdim? Şey, pek sayılmaz. Eninde sonunda aynı pisliğin tersi; ters yüz edilmiş bir vajinanın olması gibi. Belki de cinsiyetsiz olmak en iyisi. Ama bu da beni bir ucube yapmaz mıydı? Sanırım bu sorunun kesin bir çözümü yok. Acaba benim vajinam bir başkasınınkinden ayırt edilebilir şekilde farklı mı görünüyor? Onunla yüz yüze geldiğinde jinekoloğun gözlerinde bir dehşet ifadesi görmediğime göre herhalde farklı görünmüyordur. Ama, ya bu tamamen profesyonel olmanın getirdiği bir şeyse? Belki de yalnızca rol yapıyordur.. Kesinlikle lezbiyen olmalı. Eğer öyle değilse bile ciddi bir derdi olmalı. Yoksa neden yaşamının geri kalanını kukulara bakarak geçirmek istesin ki? Ya da lezbiyendi ama çok fazla kukuya maruz kaldıktan sonra tercihini değiştirdi ama artık meslek değiştirmek için çok geç ve bunalımda. Nasıl bu kadar sığ olabilirsin? Tanrı aşkına, kadın bir doktor! Bir hayat kurtarıcı. Belki de kukun yerine kafana baktırmalısın!

Beni on dakika kadar muayene ettikten sonra kalkıp giyinmemi ve her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Ona karşı hafif bir suçluluk hissederek hızlıca giyindim.

İlk cinsel deneyimim zevkten başka her şeye benziyordu. Şimdi geriye dönüp baktığımda aslında her şeyden çok bir smir testi gibi geliyor. Felaket rahatsız edici, beceriksizce ve utanç verici.

İster ilk öpücüğünüz ister ilk yatışınız olsun, filmler de insanları ciddi anlamda yanlış yönlendiriyor. İlk öpücüğünüz ya da birlikteliğinizi yaşamadan çok önce yeterince yakınlaşma sahnesi izlemişsinizdir ve aklınızda nasıl olacağının sinematik bir uyarlaması vardır. Örneğin ilk öpüşmeyi ele alalım. Loş ışık-

lı bir ortamdasınız. Yıldızların altında bir plaj ya da şömine önü gibi. Sevgiliniz güçlü, kaslı kollarıyla sizi belinizden kavrar ve siz de onu hafifçe itmeye çalışarak karşı koyuyormuş gibi yaparsınız. Bu sadece onun sizi daha fazla istemesine neden olur. Arka planda en sevdiğiniz şarkının çaldığını duyabilirsiniz (benimki Prince'ten *When Doves Cry*'dı). Sonra dosdoğru gözlerinizin içine bakar, vücudunu sizinkine yaslar ve dudaklarını sizinkilere değdirir. Öpüşmenizin yoğunluğu artarken arka plandaki müziğin sesi de yükselir. Oysa ki gerçekte, bir cumartesi öğleden sonrası onun evinde, pis odasındasınızdır. Annesi bir tepside kurabiye ve portakal suyu getirdikten hemen sonra erkek arkadaşınız kilitlemek için usulca kapıya yönelir. Ardından geri gelip yanınıza kurulur, size komik bir bakış atar ve tereddütle kolunu omzunuza atar. Yakına, daha yakınınıza gelir ve size yaklaştıkça birden burnundaki siyah noktaları ve üst dudağının hemen yanındaki patlamak üzere olan beyaz sivilceyi fark edersiniz. Şimdi şaşı falan olmak istemiyorsanız gözlerinizi kapatmak için iyi bir zaman olduğunu hatırlatırsınız kendinize. Sonra sizi öper. En iyi haliyle yumuşak ve ıslaktır. Kendi kendinize hepsi bu muydu diye düşünürsünüz. Ancak, ilk hayal kırıklığınızı atlatıp gerçek yaşamı düşten ayırdığınızda ve gerçek yaşamın cinsel mahremiyetinin size sunacağı (hiçbir filmin tüm görkemiyle resmedemediği ya da edemeyeceği) sonsuz zenginlikteki olanaklara atıldığınızda nadiren dönüp geçmişe bakarsınız.

Sonunda, o yaz, yeni benin hazlarını keşfetmeye kendimi hazır hissettim ve cinsel yasaklarımı hayallerimin adamı Denizcinin yardımıyla bir kenara bıraktım.

'86 yazında, on iki yaşındayken, Kanada'dan Türkiye'ye ilk gelişimde tüm yaz dönemini dedemlerin yazlığının olduğu ve Anne Babamın da sonradan kendi yazlıklarını alacakları Ayvalık'ın hemen dışında bir sayfiye yerinde geçirdik. O zamandan

beri benden dokuz yaş büyük ve anne tarafımdan uzak bir akrabam olan bir Denizciye fena tutulmuştum. Her yaz Babamın balıkçı teknesini denize indirmeye arkadaşlarıyla beraber yardıma geldiğinde, hep yanık tenli, kaslı, uzun ve ince bedenine hayranlıkla bakar nasıl olduğumu sormak için yanıma gelip diz çöktüğünde neredeyse için için eridim. Ben onun için sadece küçük tatlı bir kızdım. O ise benim için başlıca kendimi tatmine ulaştırma sebebimdi. Brad Pitt'in daha haşin ve daha az mükemmelini düşünün, işte bu oydu. Yüzünde birçok yara izi ve diğer feminen özelliklerine erkeksi bir hava veren belirleyici bir çene çizgisi vardı. Yine de, aynı kısık mavi gözleri, küçük kalkık burunu ve şehvetli öpülesi dudakları vardı. Neredeyse bütün yaz yırtık pırtık, solmuş, lekeli bir kot şort ve spor ayakkabılarla ortalıkta gezinirdi. Anneme ne zaman ondan hoşlandığımı söylesem, sanki tımarhane kaçkını birine kapıldığımı söylemişim gibi yüzünü buruşturup "Öyle birinden nasıl hoşlanırsın? O bir serseri, ayak takımından. Şaka yapıyor olmalısın!" derdi.

Ama ben hiç olmadığım kadar ciddiydim. Evet, hakikaten de bu seks tanrısı bizim ailenin kötü çocuğuydu, tabii bana göre bu yalnızca onun çekiciliğini artırıyordu. Sıkıcı, hoş bir yüz değil, dertli bir ruhtu. Liseyi bitirememişti ve yılın büyük kısmını gemilerde çalışarak, liman liman gezerek ve çoğumuzun henüz adını bile duymadığı alkollü içki ve kokteyllerle ilgili bilgi edinerek geçirirdi. Genellikle yaza doğru eve döndüğünü de, yaptığı türlü kötü işlerle duyardık. Herhalde bu, kente döndüğünü herkese duyurmanın kendince bir yoluydu. En bilinen senaryo, kafayı bulup kendini kaybetmesi, kavga çıkarıp birilerinin yüzlerini kırık şişelerle parçalayarak, neredeyse öldüresiye dövmesi ve gecenin geri kalanını karakolda geçirmesiydi. Neyse ki babası alkolik bir avukattı da, her defasında baş belası oğlunu kurtarmanın bir yolunu bulurdu. Haliyle insanlar on-

dan çekinirdi. Ya ondan uzak durmak için ellerinden geleni yapar ya da yanında tamamen sessiz kalırlardı. Kötü çocuk imajı yaratmak için didinip duran kuzenim ve arkadaşlarıyla birkaç başka çocuk, ona saygıda kusur etmez, iyi geçinmek için ellerinden geleni yaparlardı. O, onlara göre, *Asi Gençlik*'teki James Dean gibi havalı olmanın bir örneğiydi, kendi kurallarıyla yaşayan adamın biriydi; kız arkadaşlarını düzenli olarak döven bir alkolik, bir yüzkarasıydı. Sözde kız arkadaşları da genellikle bir kere yakışıklılığına aldanıp onunla bedavaya yatan fahişelerdi.

O yaz, yazlıkta bir ay kalıp Annemle Babam Roma'ya geri döner dönmez hanım hanımcık bir kız gibi ben de İstanbul'a döndüğümde, nihayet meydanın bana kaldığını fark ettim; annemler ortalarda yoktu, artık bakire değildim ve bunun tadını çıkarmalıydım. Annemle Babamın Roma'ya gidişinin ertesi günü cebimde boş yazlığımızın anahtarlarıyla Ayvalık'a döndüm. Kaybedecek zamanım olmadığını biliyordum; varır varmaz tüm günü onu arayarak geçirdim. Az çok tanıdık herkese gidip o gün onu görüp görmediklerini sordum. Akşamüstü altı civarında, tüm kasabanın altını üstüne getirip inancımı kaybetmeye başlamışken, sonunda onu deniz kenarında bir barda, koca bir bardak bira içerken gördüm. Yanına gidip "Selam, Ayvalık'a daha bugün geldim ve Annemle Babam yoklar; gece yapacak hiçbir şeyim yok. Daha sonra bir şeyler atıştırmak ya da içmek için buluşmaya ne dersin?" diye sordum.

Cevap verir vermez epeydir çakırkeyif olduğunu anladım. "Elbette, seni dışarı çıkartırım, seninle ilgilenirim, sakın endişelenme. Sen aileden sayılırsın, benim küçük kız kardeşim gibisin" dedi.

Evet, ben seni bu gece bir güzel becermek isteyen küçük bir kız kardeşim. Açıkçası bana hâlâ küçük bir çocuk gibi bakması hoşuma gitmemişti. Sonuçta otobüsle altı saat boyunca bunu

duymak için seyahat etmemiştim. Yine de bunun şevkimi kırmasına izin vermemeye çalıştım. Sabırlı olmalıydım. İki saat sonra aynı yerde buluşmak üzere sözleştik. Uzun bir banyo yapıp, bacaklarım ve koltuk altımdaki tüylerden kurtulduktan ve üzerime pembe, askısız, yazlık bir elbise geçirdikten sonra onu bıraktığım yerde başka bir bira içip barmenle laflarken buldum. Ben ona yaklaşırken başını kaldırıp buğulu gözlerle, "Hoş görünüyorsun. Nereye gitmek istersin?" dedi.

Omuzlarımı silkip, "fark etmez, bana her yer uyar" diye cevap verdim.

"Her yer mi?"

Başımla onayladım.

"Demek sen karmaşık olamayan bir kızsın, öyle mi? Halbuki diğer türlü olduğunu düşünmüştüm."

Utangaç bir şekilde gülüp, "hep çok kolay mutlu olurum" diye cevap verdim. Tabii bu beyaz bir yalandı.

Önce beni deniz kenarında bir balık restoranına, sonra da bir açık hava barına götürdü.

"O incecik elbiseyle donmadığına emin misin?" diye sordu zeytin ağaçları ve sokak kedileriyle çevrelenmiş, eski güzel şarkılar çalan amatör bir grubu dinlerken. Gövdemi, bedenlerimiz arasındaki tek engel olan eski, ahşap, kare masaya yaslayıp her iki kolumu da masaya koymadan önce alt dudağımı hafifçe ısırıp biramdan bir yudum içtim.

Gözlerinin içine bakarken, "aslına bakarsan tam tersine, epeyce sıcak geliyor bana" diye cevap verdim. Sonradan, baştan çıkarma oyununun biraz da olsa dozunu azaltmak için, "sanırım alkolün etkisinden" dedim.

"Bu gece buluşmamızı teklif etmene gerçekten çok memnun oldum."

Anlamlı bir şekilde kaşlarımı kaldırırken "Öyle mi?" diye sordum.

"Akraba olmamız ve seni küçüklüğümden beri tanımam çok komik; Vancouver'dan döndüğünüzde kaç yaşındaydın?"

"On iki."

"Demek seni on iki yaşından bu yana tanıyorum; peki şimdi kaç?"

"On sekiz" dedim gururla.

"Demek on sekiz ha? Zaman nasıl da uçup gidiyor. Her neyse, demek istediğim şimdiye kadar birbirimizi tanıma fırsatımız olmadı ve sanırım artık bunu değiştirmenin vakti geldi."

"Aynı fikirdeyim. Peki, biraz kendinden bahset bakalım. Mesela neden denizci oldun?"

"Neden mi denizci oldum?"

Bir yetişkinin meraklı bir ufaklığın sorusuna cevap verirkenki şaşkın yüz ifadesiyle sandalyesine yaslandı. "Çünkü bana özgürlük veriyor. Ömrümün sonuna dek Ayvalık'ta ya da başka bir yerde, sabah dokuz akşam beşlik bir işe bağlanıp kalmak istemedim. Bilirsin işte, çocukluğumdan beri hayattan tek isteğim bu sınırsız özgürlüktü; mümkün olan en az sorumluluğu taşıyacağım bir yaşam, bir göçmen gibi gemiyle dünyayı gezmek. Kendi kendimin patronu olacağım bir yaşam sürmek. Her yaz başında Ayvalık'a geldiğimde ilk başta ailemi ve arkadaşlarımı görmekten mutlu oluyorum, ama üç, dört ay geçtikten sonra yine huzursuzlanıyorum. Yalnızca çekip gitmek istiyorum; buradan uzak olduğu sürece neresi olduğu umurumda bile değil."

"Hımmm."

"Peki ya sen? Sen ne olmak istiyorsun?"

Bir saniyeliğine uzaklara bakıp "henüz karar vermedim" diye cevapladım.

Tepesini attıran, alakasız bir şeyden bahsederek beni eve bırakırken onu yolun ortasında durdurup, iki elimle sıkıca yüzünü kavradım ve dilimi zorla ağzına soktum. Beni kibarca geri itip

yüzünde şaşkın ve komik bir ifadeyle "Hey, ne yapıyorsun? Bunu yapamayız, bunu yapamam; biz akrabayız" dedi.

Ne olmuş yani? Erkek kardeşim veya kuzenim değildi ya, hem kuzenlere bile müsaade var. Az önce söylediklerini tamamen göz ardı edip onu tekrar öpmeye başladım. Bu defa beni itmedi ama nefes almaya fırsat bulur bulmaz "Bu delilik! Deden bir öğrenirse beni öldürür" dedi.

Topluma ayak uydurmayan asinin tekiydi, neden yetmiş yaşındaki birinin ona ne diyeceğini ya da yapacağını bu kadar umursuyordu ki? Sanırım tüm bunlar küçük yerde yaşamanın bir parçasıydı; hiçbir şey yapmasan bile büyüklerine az da olsa saygı göstermeliydin. Tüm kuralları öylece çiğneyemezsiniz, yüzkaralarının bile çiğnemek istemediği kurallar vardı ve ben onu ayartıyordum.

Yazlığımızın önüne geldiğimizde onu yine ablukaya almıştım, kendi kendime işte bu harika bir şey diye düşünüyordum. Görüyorsunuz ya, o güne kadar aklımda onunla ilgili sayısız senaryo uydurmuştum. Size tüm detaylarıyla ayartma planını anlatacak değilim, ama bir gece dışarı çıktığımı, tamamen tesadüf eseri bir barda arkadaşlarımla eğlenirken onunla karşılaştığımı hayal ederdim. Tüm gece boyunca beni izler ve benimle beraber olmak için karşı koyulmaz bir arzu duyardı. Ben lavaboya doğru giderken beni takip eder ve sonra tek bir kelime bile etmeden vücudunu zorla dayayıp beni tutkuyla öperdi. Tamam, eğer sonsuza dek beklemek istemiyorsam rolleri değişmeye mecbur olduğumdan, burada fantezimin biraz daha farklı bir halini yaşamıştım, ama onu öpmek yine de harikaydı.

Ailemle Ayvalık'ta geçirdiğim bir önceki ay tek düşündüğüm oydu. Ne zaman sahilde yürüyüşe çıksam, sadece rüzgarın bedenime vurmasından bile tahrik olur, tüm vücudumu gıdıklayanın rüzgar değil de onun pürüzlü parmak uçları olduğunu hayal ederdim. Ne zaman evden dışarı çıksam, bu hep ona rastla-

mak amacıyla olurdu; ne zaman şansım yaver gitse havalı bir şekilde ve şuh bir sesle "Selam, nasıl gidiyor?" der, sonra seksi yürüyüşümle yürür, seksi yüz ifademi takınarak kuzenim ve arkadaşlarına katılmak için oradan uzaklaşırdım. İşte, o akşam yazlık evimizin denize bakan verandasında onu tutkulu bir şekilde öperken, sonunda hayatımın en önemli zorluklarından birini aşmaya hazır olduğumu biliyordum. Evet, belki de kendimi Babamın ayıp dergilerinde sık sık gördüğüm edepsiz kadınlardan birine döndürüyordum ama artık ayıp gelmiyordu; sadece doğaldı.

Sonra, durdum ve bir içki içmek için içeri gelmek ister mi diye sordum. Gerçekten harika olacağını ama yapamayacağını, bunun tamamıyla yanlış olduğunu söyledi.

"Söz veriyorum yalnızca biraz müzik dinler ve medeni bir şekilde bir şeyler içeriz."

Başını bir yandan diğerine sallarken "Gerçekten, bilemiyorum..." diye mırıldandı.

"Hayır! Benimle içeri geliyorsun; o kadar. Sanki seçeneğin varmış gibi davranmayı da kes" dedim ve onu kapıdan içeri sürükledim. Ya şimdi olacaktı ya da asla, biliyordum; kütük gibi sarhoştu ve bunu lehime kullanmalıydım. Kaçıp gitmesine asla izin veremezdim.

Yan yana oturmuş, buz gibi rakı bardaklarımız elimizde, Sezen Aksu albümünün melankolik ezgilerini dinliyorduk. Nikotinin ağzımdaki rahatsız edici tadını temizlemek için bardağımdan koca bir yudum aldıktan sonra bedenimi usulca ona yaklaştırdım, nazikçe yüzünü ve saçlarını okşamaya başladım.

Güldü ve "bu delilik" dedi.

Muzip bir şekilde "İyi delilik mi, kötü delilik mi?" diye sordum.

Cevap vermedi, ama derin bir nefes alıp gözlerimin içine arzulu bir şekilde baktı. Öne eğilip dudaklarımı dudaklarına değ-

dirir değdirmez ılık, kaygan dilinin ağzımın içine girdiğini hissettim. Ağzımın her bir köşesine çılgınca ulaşmaya çalışan dili erkekliğinin yerine geçmişti. Sonra bir an kendini benden uzaklaştırdı. Hızlı hızlı nefes alıp verirken gözlerimin içine baktı ve "Bunu yapmak istediğinden emin misin? Çok tehlikeli. Kendimizi düşündüğümüzden daha büyük bir belaya bulaştırabiliriz" dedi.

Bana göre esas çekici olan da bu diye düşündüm, ama ona yalnızca gülümsedim. Hani bazen, düz bir çizgide yürüyemeyecek kadar sarhoşsunuzdur ama birden bire her şey çok daha berrak bir şekilde görünür, işte ben o anı yaşıyordum. Bununla beraber davranışlarıma mantıklı bir açıklama getirmek istemiyordum; akıp gitsin istiyordum. Ayağa kalkıp elinden tuttum ve onu annemlerin yatak odasına götürdüm. Bir bakıma fena halde komikti, Annemlerin yatağında çırılçıplak yatarken ve o benim üzerimdeyken bile, hâlâ durumun ne kadar yanlış olduğunu söyleyip duruyordu. Ona dırdırı kesip devam etmesini, artık çok geç olduğunu söyledim.

Ertesi sabah uyanıp başını yastıktan kaldırdığında gülümseyerek "burada, annenle Babanın yatağında çırılçıplak yattığıma inanamıyorum" dedi.

Çıplaklığın ona yakıştığını, onu daha sık böyle görmek istediğimi söyledim ve bunda gerçekten samimiydim. Beceriksizce gülümsedi ve kalktı. Banyoya doğru giderken sırtını, dar kalçalarını, sıkı, yuvarlak kıçını, uzun kaslı bacaklarını ve geniş omuzlarını izledim. Hayır, bu kesinlikle bir hata değildi diye düşündüm. O üzerini giyinirken ben hâlâ yatakta sigara içiyor ve hayranlıkla manzarayı seyrediyordum, o akşam onu tekrar görmek istediğimi söyledim. Düşünceli düşünceli "olur" dedi.

Onun farklı bir tarafını açığa çıkarmış olmam çok şekerdi; o zamana kadar yaptığı hiçbir şeyin sonucunu düşündüğünü pek sanmıyorum.

Aynı gün, akşam neler yaptığımı anlatmak için kuzenimle buluştum. Yıllar boyunca Denizciyi ne kadar seksi bulduğumu ve bir gün onunla olmaya ne kadar kararlı olduğumu anlatıp dururken bana tahammül etmişti. Beni kırmızı Alfa Romeo spor arabasıyla aldı ve arabaya adımımı atar atmaz ona çok konuşan ama iş çıkarmayan bir tip olmadığımı kanıtlamak için müjdeyi verdim.

"Sonunda başardım!"

"Neyi başardın?"

"Hayattaki tek amacımı. Sonunda onunla yattım."

"Kiminle yattın?"

"Neyin var senin? Sabah kahveni daha içmedin mi yoksa?"

"Yani, yattığın kişi..."

Suratımda koskocaman bir sırıtışla başımı salladım, sonra iki elimi birden havaya kaldırarak "Goool, gool! Evet bayanlar baylar, top sonunda fileyle buluştu! İnanılmazdı! Biliyor musun..."

"Bari detaylara girme, olur mu? Kendini nasıl bir belaya bulaştırdığını bilmiyorsun. Onunlayken kendine dikkat etmen gerek. Ya seni takıntı haline getirir, sen hevesini aldıktan sonra da seni bırakmak istemezse? Biliyorsun, adam tehlikeli, canını yakabilir. Birkaç ay önce insanlardan, kız arkadaşlarından birini öldüresiye dövdüğünü ve ardından çırılçıplak sokağa attığını duydum. Hasta olduğunu bile bile belanı arıyorsun."

Denizciye olan ilgimi sonu kötü olan, umursamaz bir eğlence gibi görmesi beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Elbette hakkı vardı, ama böylesine yoğun ve çarpıcı bir deneyimden sonra sırrınızı paylaştığınız ilk kişinin olgun ve mantıklı davranarak bunu mahvetmesinin ne kadar sinir bozucu olduğunu bilirsiniz. Ona fazla paranoyakça davrandığını ve Denizcinin kılıma bile dokunmayacağını söyledim. Ben onun sağda solda yattığı ucuz fahişelere benzemiyordum; aileden biriydim ve farklı muamele görecektim.

İşin aslı, uzak akrabamız olmasına rağmen aileme ve anneannemle dedeme her zaman hayranlık ve saygı duymuştu. Hem kendisinin hem de ailesinin bizimle aynı sınıfta olmadığının farkındaydı. Aslında evimize bir konuk olarak hiç davet edilmemişti. Babam teknesiyle ilgili yardıma ihtiyaç duyduğu zamanlarda ondan uğramasını isterdi. Denizci genellikle olduğundan tamamen farklı davranırdı; o kadar kibar ve terbiyeli davranırdı ki, yapmacık olduğu belli olurdu. Ailem nadiren kahve ya da çay içmek için kalmasını söylediğinden, işi bittiğinde hemen giderdi, davet ettiklerinde bile yalnızca kibar davrandıklarını bilirdi. Ailem, özellikle de annem, bazen mesafeli hatta züppe gelebilir insana. Ama itiraf etmem gerekir ki, bunda onun kötü çocuk imajının da epeyce payı vardı. Aileden olsun ya da olmasın, annem temelde kendini kaba ve alkolik biriyle ilişkilendirmek istemiyordu. Onu bebekliğinden beri tanımış ve öylesine masum bir yaratığın nasıl zararlı, kötü bir canavara dönüştüğüne tanıklık etmişti. Babamdan yeterince ağzı yanmıştı ve annem benim gibi belasını aramıyordu.

O ilk gece onu bacaklarımın arasına almak benim için ne kadar önemliyse, onun için bu daha da büyük bir durumdu; evimizde bir gece geçirmek neredeyse bir ayrıcalıktı. İlk suçluluk duygusunun üstesinden geldikten sonra, benim yani bir diplomat kızının, kafasına yarım kutu saç jölesi süren ve ışıltılı spor arabasıyla şehri gezmeye çıkmadan önce kendini Fahrenheit Aftershave'le yıkayan, iyi eğitimli, İstanbullu zengin bir züppeyle olması gerekirken onunla beraber olmama hayret etmişti. "Neden beni istiyorsun?" diye sorup dururdu.

Ona dürüst davranmak zor geldiğinden tamamen diplomatik davranıp sorusuna kolay yoldan, "Neden istemeyeyim?" diye cevap verirdim. Ne de olsa bir diplomat kızıydım.

Onu ne zaman görsem, ellerimi üzerinden alamazdım. Nerede olduğumuz ya da birinin bizi izleyip izlemediği umurumda

bile değildi. Dikkatli olmamız gerektiğini bana hatırlatan o olurdu. Bakkaldan yiyecek alırken ya da plajda güneşlenirken kimi akraba ya da aile dostlarıyla karşılaşırdık. İnsanların anlayıp anlamadığını bir nebze olsun takmazdım. Anneannemin bir komşusunun oğlunun sünnet düğününde olduğu gibi, onu kaptığım gibi herkesten uzak, çalılıkların olduğu ıssız bir köşeye sürükleyip üstüne saldırmıştım. İlk tepkisi, "Ne yapıyorsun? Yok, yok, burada yapamayız!" olsa da, çok geçmeden kendini bırakıp zevkle inlemişti. Kesinlikle kayda değer bir tipti.

Ona olan fiziksel, hayvani çekimimin duygusal bir tarafı var mıydı? Dürüst olmak gerekirse, şehvet gözümü öyle kör etmişti ki ona karşı gerçekten ne hissettiğimin tamamen farkına varmam olanaksızdı. Tek söyleyebileceğim, sadece yakışıklılığına değil, tüm pakete kapıldığım. Eninde sonunda, hiçbir konuda söyleyecek bir şeyi olamayan, o salak, yakışıklı heriflerden değildi. Liseyi bitirmemiş olabilirdi, ama açık denizde bol bol okuyarak kendini yetiştirmişti.

Deniz kenarında ikimiz de kot şortlarımızı, beyaz tişörtlerimizi ve spor ayakkabılarımızı giymiş süzüle süzüle gezinirken "En beğendiğin yazar kim?" diye sordum.

"Cevap vermek zor. Nabokov olabilir. *Lolita* harika bir romandır. Okumuş muydun?"

Heyecanla, "evet" diye yanıtladım ve "Benim de en beğendiğim romanlardan biridir, çünkü Humbert Humbert'in kişiliği o kadar karmaşıktır ki, adamı asla tam olarak kınayamazsın. Yaptığı şeyin yanlış olduğunu bilirsin, ama yine de ne hissettiğini anlayabilirsin. Herhalde, Nabokov'un onu hem orta yaşlı bir sapık hem de aşık bir adam olarak resmedebilmesi; hayatta her şeyin siyah ve beyaz olmadığını gösterebiliyor" diye tamamladım.

"Belki de romanı kendin de bir lolita, baştan çıkarıcı, genç bir kadın olduğun için sevmişsindir?"

"Yok, ben lolita olabilmek için fazla yaşlıyım."

O insanların sandığı gibi bir canavar değildi; en azından bana karşı öyle değildi. Aslında o saldırgan, yabani tavırların ardında narin ve hassas bir ruh gizliyordu. İki aylık yoğun maceramız boyunca kılıma bile zarar vermedi. Bazen kucağında otururken sınırlarını denemek için, kendim de dahil herkesin kolayca tepesini attıracak bir şey olduğunu bile bile, yüzüne sert tokatlar indirirdim. İlk başta kibarca durmamı ister, eğer laf anlamazsam ki genelde anlamazdım, yalnızca ellerimi yakalayıp bir iki dakika bırakmazdı.

İlişkimiz başlayalı bir hafta olmuştu ki, anneannem arayıp uğramamı istedi. Aynı öğleden sonra, on dakika yürüyüş mesafesindeki evine gittim. Anneannemle dedem Ayvalık'ın köklü ailelerindendi. Dedem eskiden Osmanlı toprağı olan Yugoslavya'dan on üç yaşında ailesiyle gelmiş ve küçük imparatorluğunu kurmak için genç yaşlardan itibaren çok çalışmıştı. Sabun ve temizlik malzemeleri üreten bir fabrikası, bir benzin istasyonu ve bir otomobil galerisinin yanı sıra kiraya verdiği birçok mülkü vardı. Yine de hayatımda gördüğüm en pinti adamdı. Annem hep, babasının kasabanın en başarılı girişimcilerinden biri olmasına rağmen çocuklarının en temel ihtiyaçlarını bile karşılamakta isteksiz olması yüzünden büyürken ne kadar çok zorluk çektiğini anlatırdı, genç bir kızken akranlarının yanında modası geçmiş, gösterişsiz kıyafetleri giymek zorunda kalmaktan ne kadar utanç duyduğundan bahsederdi. Dedem yaşlandıkça cimriliği de artmıştı. Ölümünden on yıl kadar önce özellikle su tasarrufu konusunda takıntılı olduğunu hatırlıyorum. En başta bahçeyi düzenli olarak sulamak konusunda isteksiz davrandı, sonradan tamamen kesti ve son olarak da evlerindeki tuvaletin sifonunu kullanılmasın diye bozdu.

Öte yandan anneannem, uzun süren çay davetlerine arka-

daşlarını çağırmayı seven, son derece sosyal ve eli açık biriydi. Gelen gideni hiç eksik olmazdı. Arkadaşları için hazırladığı taze kek ve hamur işi tepsilerini dedem işe gidinceye kadar boş yatak odalarından birindeki yatağın altına saklardı. Yine de dedem, arada sırada işten dönüp anneannemi oturma odasında arkadaşlarıyla otururken bulduğunda, sessiz sedasız ortadan kaybolur, herkes artık gitme vaktinin geldiğini anlasın diye merkezi sigortadan elektriği keserdi. Bir keresinde ona dedemin bu hallerine nasıl katlandığını sorduğumda, "Hayatta hep bir şeylere katlanmak zorundasın, o yüzden ben de onunla yaşamayı öğrendim. Dedenle otuz bir yıl mutlu oldum, ta ki başka bir kadınla ilişkisi olduğunu öğrene kadar. Bunun için asla bağışlayamadım onu" demişti.

Yine de bağışladı ve dedem öldüğünde, üstesinden gelip hayatına çeki düzen vermesi iki yıldan fazla zaman aldı.

Bahçe kapısını açıp sağlı sollu yaz çiçekleri ve meyve ağaçlarıyla bezenmiş, uzun, geniş, beton yolda yürürken onun verandada örgü ördüğünü gördüm. Yaklaştığımda beni fark edip başını kaldırdı. Anneannem hep uysal, tatlı mizaçlı ve yufka yürekli biri olmuştur; fazla iyi olan nadir insanlardandır. Ancak yanına gidip yanağına bir öpücük kondurduğumda neredeyse beni gördüğüne hiç memnun olmamış gibi mesafeliydi. Her şeyin yolunda olup olmadığını sorduğumda "hayır, pek sayılmaz" diye cevapladı.

"Sorun nedir?" diye sordum.

Başını kaldırmadan "Bir genç kız için itibar en önemli özelliklerden biridir ve sergilediğin tavır yalnızca senin itibarını değil aynı zamanda ailenin itibarını da etkiler. Neyse ki annenle bu konuda hiçbir sorun yaşamadım. Kendini nasıl taşıması gerektiğini ve dışarıdaki kötülüklerden korumasını bildi hep. Bak, şimdi muhteşem bir adamla mutlu mesut evli" dedi.

Evet, sinir bozucu bir diplomatla diye düşündüm kendi kendime. Sonra devam etti: "Canının istediği gibi davranamazsın; istikbalini düşünmen gerek."

Tüm bunların nereye varacağını biliyordum o yüzden lafı gevelemeden söylemesini istedim. Denizciyle benim hakkımda dedikodular duyduğunu söyledi. O güne kadar ona karşı hiç kötü ya da kaba davranmamıştım, ancak o aşamada tamamen ilişkimin etkisi altında olduğumu ve hiçbir müdahaleye izin vermeyeceğimi anlamalısınız. Böylelikle savunmaya geçtim ve sesimi yükseltip onunla takıldığımı ve sorunun ne olduğunu sordum. Onun bir ruh hastası, serseri ve ailemizin yüzkarası olduğunu söyledi. Neden böyle biriyle vakit geçirmek istiyordum ki? Tereddüt içinde bana baktı ve "Sana bir zarar verdi mi?" diye sordu. Bu onunla yatıp yatmadığımı sormanın kibar şekliydi. Öfkeden çılgına dönmüştüm, bana zarar vermediğini, yalnızca iyi dost olduğumuzu ve burnunu ait olmadığı yere sokmamasını söyledim. Elbette dürüst davranıp, kadıncağıza kalp krizi geçirtecek halim yoktu.

İlişkimizin bir hafta içinde Ayvalık'ın meraklı sakinlerinin gündemine bomba gibi düştüğünün hiç mi hiç farkında değildim. Tam da o hafta, enflasyonun artışı ya da PKK'nın güneydoğudaki korkunç saldırıları tamamıyla önemini kaybedivermişti. Bilmeden bu insanların sıradan, günlük endişelerini unutturmaya yardımcı olmuştum. İstanbul ya da Ankara gibi büyük şehirlerin aksine Ayvalık size sayısız gizlenme olanağı sunmuyordu. O zamanki Ayvalık, iki çay bahçesi, dandik bir disko, beş restoran ve dört bardan ibaretti. Ne zaman bu mekanlardan herhangi birine gitseniz aynı meraklı yüzlerle karşılaşırdınız. Bir kez bile Türk bir çiftin toplum içinde öpüşüp koklaştığını görmediğimi fark ettim. Zaten çocukken yazları bu yüzden, birazcık hareket görmek için, kuzenimle Alman çiftle-

ri dikizlerdik. Ayvalık gibi küçük bir yerde yapmak isteyeceğiniz son şey dikkati üzerinize çekmekti.

Çok geçmeden mahremiyet kavramının olmadığı bu yerde, aykırı, tutkulu bir aşk yaşamanın zorluklarını öğrenecektim. Yaramazlık yapıp geçemezsiniz; eğer yaparsanız devamlı olarak ne yaptığınız size hatırlatılır. Bu da gerçekten sinir bozucu olabilir. Küçük yerlerde işlerin nasıl yürüdüğünü, herkesin nasıl birbirinin kirli işlerinden haberdar olduğunu, ya bir hayatınızın olmayacağını ya da insanların hakkınızda ne konuştuğuna katlanmak zorunda olduğunuzu, ya da daha da kötüsü, kirli çamaşırlarınızı saklamak için nasıl çok tedbirli davranmanız gerektiğini anladığınızda, başka yere gitme vaktinin geldiğini fark edersiniz. Böylece, hayatta başlıca endişesi insanların hakkında ne düşünüp konuştuğu olan paranoyak bir ucubeye dönüşmeden İstanbul'a dönmemiz gerektiğine karar verdim.

İstanbul'a vardığımızda, istediğimiz gibi, tanınmazlığımızı geri kazanmayı başarmıştık. Geceleri ya bana yemek pişirir (gemide yemek pişirmeyi öğrenmişti ve oldukça da iyi bir aşçıydı) ya da beni Ortaköy sahilinde izbe bir restorana, eski bir meyhaneye yemeğe götürürdü; balığın yanında bir şişe rakı içer, körkütük sarhoş olup birbirimizi son bir kez becerdikten sonra yatardık.

Bir gün, akşamın erken saatlerinde boğaza bakan balkonumda beraber güneşin batışını seyrederken "ailemde herkes benim bir serseri olduğumu düşünüyor ama onların yüzünü kara çıkaracağım, göreceksin" dedi.

İçtenlikle "ben onlardan biri değilim" diye cevap verdim.

İkna olmuş gibi görünmeden devam etti: "Ama bütün suç bende. Okula gitmekten ve bana ne yapacağımın söylenmesinden nefret ettim. Ne zaman sınıfa girsem kendimi kafese kapatılmış gibi hissettim. Kendi kurallarımla yaşayıp dilediğimi dilediğim zaman yapmayı istedim. Ama çok geçmeden hayatta

dilediğini bir bedel ödemeden asla istediğin gibi yapamayacağını anladığın bir aşamaya geliyorsun."

"O zaman neden okula geri dönüp lise diplomanı almıyorsun? Sonra üniversiteye bile gidebilirsin. Asla çok geç değildir... Daha yirmi yedi yaşındasın."

"Benim için geç. Sürdürdüğüm hayatı yaşamaya fazlasıyla alıştım. Bir köpek yavrusu aldığını ve hiç eğitmediğini düşün mesela... Beni ehlileştirmek için çok geç."

Boğazın sakin sularına yansıyan pembe-turuncu gökyüzüne bakarken sigarasından bir nefes çekti ve bana döndü. "Sen akıllı bir kızsın, kendine güzel bir yaşam kurabilirsin. Şimdi seninle bir ağabey gibi konuşuyorum. Benden böyle laflar duymayı beklemezdin, değil mi?"

Gülümseyip gözlerimi devirdim. Vaaz dinleyecek havada değildim.

"Seni tanıyorum. Sen de benim gibi özgür bir ruhsun" dedi.

İtiraf etmeliyim ki ben de kendimde ondan bir parça görüyordum. Ama şimdiye kadarki gidişatından memnun olmamasına rağmen yaşamında değişiklik yapma konusunda isteksiz olmasına da bir türlü anlam veremiyordum. Her şeyden öte, amaçsız biri olduğunu düşünen kendisiydi. Ayvalık'ın dar sokaklarında sanki oraların sahibiymiş gibi burnu bir karış havada, omuzları geride süzülerek yürüyüp yoluna çıkan herkesin gözünü korkutma gücüne sahip olsa da her şeye yeniden başlayacak duygusal güçten yoksundu.

Özgür bir ruh ya da asi bir genç olmanın gizemli bir havası var sanki. Size şu kadarını söyleyeyim; asi gençlik diye bir şey yoktur. Bazı insanların delikanlılık çağlarını geçmelerine rağmen kendilerini özgür ruhlu, asi hallerinden kurtaramamalarının nedeni çoğumuzun inandığı gibi tüm kalıplaşmış geleneklere meydan okuyacak olağandışı, eşi benzeri olmayan bir yürekle dünyaya gelmeleri değildir. Bu insanları kontrol edilemez özgür ol-

ma arzusuna köle eden, ister bünyelerinden atamadıkları sorunlu bir çocukluk olsun ister genetik bir zihinsel rahatsızlık, ya da ikisi birden, sonuçta onlar da özgürlüğe diğerlerinden daha yakın değiller. Bu dünyanın toplumsal normlara meydan okuyan özgür ruhlu zihinleri de, insan nüfusunun çoğunluğunun bağlı olduğu zincirlerle o normlara bağlılar. Hangi yoldan gidersek gidelim hayalimizdeki o romantik özgürlük kavramına ulaşamayız.

İki ay sonra bir gün uyandım ve onu artık yanımda istemediğimin farkına vardım. Sonunda fantezimi tükettiğimi hissettim. Artık onu bana çoklu orgazmlar yaşatan gizemli Denizci olarak değil, kokulu ayakları olan vasat adamın teki gibi görüyordum. Bir gün sonra bazı işlerini halletmek için Ayvalık'a dönmek zorunda olduğunu söyledi, ben de ona ne zaman geleceksin diye sormadım. Sonra gitti. Ertesi hafta Roma'ya giden bir uçağa bindim ve hiçbir şey olmamış gibi sıradan yaşamıma devam ettim. Sanki uzun, hoş bir tatil yapmış ve şimdi günlük hayatıma geri dönmüş gibiydim. Değişen tek şey artık onunla ilgili fantezi kurmuyordum. Aslında onunla ya da ilişkimizle ilgili düşünmemeyi tercih ettim. Belki de kendimi, neden en baştan onu gözümde bu kadar büyüttüğüm konusunda sorgulamak istemedim. Ama o beni birkaç ay sonra her zamanki gibi sarhoşken, tam da Hayalperestle takılmaya başladığım sıralarda arayıp, beraber geçirdiğimiz zamanın onun için değerli olduğunu söyledi. Asla beraber olamayacağımızı, ayrı dünyaların insanları olduğumuzu bilerek gitmişti. Beraber yaşadıklarımızı ölene kadar unutmayacağını da söyledi bana.

Sonra "Seninle olmadan önce beraber olduğum türde kadınlarla beraber olmak, kadınlarla eskiden olduğu gibi ilişki kurmak artık benim için çok zor, ama yeniden senin gibi biriyle birlikte olmam da imkansız. Senin şartlarında bir kız benim gibi bir adamla asla ilgilenmeyecektir. Hayır, böyle bir şeyin tekrar olabileceğini hiç sanmıyorum" dedi.

2
Hayalperest

İstanbul, doğunun batıyla buluştuğu yer... Yaşamınız boyunca sıklıkla duyacağınız türden bir cümle, özellikle de Türk'seniz. Babam, Roma'daki baba evinin rahatını terk edip kendi başıma İstanbul'a taşınma fikrime pek sıcak bakmamıştı.

"Ama Baba, buradaki görevinin sona ermesine üç yıldan az bir süre kalmışken benim Roma'da üniversiteye başlamamın ne anlamı var? Benim için en doğru olan İstanbul'da üniversiteye gitmek. O zaman en azından en baştan yepyeni bir ortama alışmak zorunda kalmam."

Bana şüpheyle baktı. "Peki yalnız başına nasıl idare edeceksin? Senin yaşında bir kızın bir başına bırakılmasını uygun bulmuyorum."

Anneme baktım. Tam o noktada dahil olup, "Hadi ama! Zaman değişti" dedi.

Her ikisiyle de göz teması kurmadan devam ettim. "Bu yazı ele alalım mesela, siz Roma'ya döndükten sonra gayet iyi idare ettim, sizce de öyle değil mi?"

Gergin bir şekilde gülümseyerek onlara baktım.

Babam bir saniyeliğine gözlerimin içine baktı ve "bu defa beni hayal kırıklığına uğratmasan iyi edersin, yoksa pişman olursun" dedi.

Cevap vermeden önce hızlıca başımı sallayıp "söz veriyorum, yapmam" dedim.

Daha önce de ailemle beraber İstanbul'da bir yıl yaşamıştım ama şimdi, daha önce tecrübe ettiğim İstanbul'dan bambaşka bir İstanbul deneyimine hazırdım. Yıllarca esir kaldıktan sonra gün ışığını görebilen bir mahkum gibiydim. Özgürlüğü sınırlarına kadar sömürdüm tabii. Her şekeri kusana kadar yiyen aç-

gözlü bir çocuk gibiydim. Dürüst olmak gerekirse özgürlüğün tadını çıkarmıyor, onu kötüye kullanıyordum. Haftanın hangi günü ya da günün hangi saati olduğundan bihaber uyandığım ardı arkası kesilmeyen sarhoşluk geceleri... Belirli bir günde ne yapmak istediğime göre kendini gerekli şekle dönüştüren bir bukalemun gibiydim. Pazartesi, ardı ardına Maltepe sigaralarımı tüttürürken, üzerimde bir kot, bir Che Guevara tişörtü ve ikinci el ordu botlarımla Türk ve Kürt yoldaşlarım etrafımda, yasa dışı bir komünist partinin toplantısında sol yumruğum havada çılgınlar gibi "yaşasın komünizm" diye bağırken, ertesi sabah kendimi Roma'daki evimizden yeni özgürlüğüme ve ortamıma nasıl alıştığımı sormak için endişeyle arayan annemle boğazım ağrıdığı için zar zor konuşurken bulurdum. Çarşamba, tepeden tırnağa siyahlara bürünerek, fincan oynatma seansı için gelen insanlara kapıda hoş geldiniz derdim. Sonra, perşembe rüküş kıyafetler giymiş entellerle Beyoğlu'ndaki izbe bir meyhanede takılırken tüm Türk entelektüellerinin yaptığı gibi hararetle Türkiye'nin sanatsal ve kültürel eksikliklerini tartışırdım. Cumartesiyi ise bir elimde Marlboro Lights, diğerinde bir bardak Ballentine's viski, açık saçık siyah bir kokteyl elbisesiyle Şamdan'da ayrıcalıklı azınlıkla omuz omuza dans ederek geçirirdim.

O yılın eylülünde İstanbul Üniversitesi'nin İngiliz edebiyatı yüksek lisans derslerine başlamak niyetindeydim. "Niyetindeydim" kelimesini kullanıyorum çünkü aslında üç kezden fazla gitmedim. Bu durumda, en başından İstanbul'da bulunmamın ne anlamı olduğunu merak edebilirsiniz. Yaşamımın o aşamasında kendimi geliştirmekle ilgili herhangi bir kaygım yoktu. Hayatta herhangi bir amacım yoktu. O zamanlar ailemin yaşadığı güzelim Roma'dan ayrılıp İstanbul'a taşınma nedenim Babamdan uzaklaşmaktı. Tutkuyla, hatta belki fazla tutkuyla sevdiğim, hiç kuşkusuz hak ettiğinden çok daha fazla sevilen ve hayran

olunan, bana yıllar boyunca yaptığı psikolojik baskıdan sonra aslında duygusal olarak için için çöken adamdan. Kendimi bildim bileli büyük hayranlık duyduğum, seçkin diplomat Babam, o zamana kadar kendime duyduğum ne kadar özgüven ve onur varsa katman katman sıyırıp atmıştı. Güçlerimi geri toplamak, akıl sağlığıma yeniden kavuşmak ve gerçek beni bulabilmek için bir şansım olsun diye İstanbul'daydım; çünkü o zamana kadar kendimi yalnızca onun kınayan merceklerinden görebilmiştim. Ancak, ondan fiziksel anlamda kaçmayı başarsam da, ruhsal anlamda başaramamıştım.

Bazen kendimi, Jerzy Kosinski'nin romanı *Boyalı Kuş*'u okurken onun adını verdiğim yeni dostum, Jerzy adlı bir kediyle ailemin Bebek'teki üç odalı dairesinde bulurdum. Onu bir gün arka sokağın kaldırımında gezinirken bulmuştum. Çarpıcı güzellikte yeşil, badem gözleri ve uzun tüyleri olan güzel bir tekirdi. Bir defasında amcam, gözlerinin şarkıcı Tarkan'ınkileri andırdığını söylemişti. Çok fazla ortak noktamız olduğunu hissettiğimden küçük kürklü yaratık bir gecede can dostum oldu. Her ikimiz de hayatta kalmak için birbirine yaslanan yalnız tiplerdik. Annesi tarafından terkedilmiş, İstanbul'un kirli ve yoksul sokaklarında bir başına kalakalmıştı. Ben ise ailemden uzaklaşma kararını kendim almıştım ancak yine de aklımın köşesinde bir yerlerde bunu tercih ettiğimden değil, yalnızca mecbur kaldığımdan yaptığımın farkındaydım. Sebebini bilmezdim ama her nedense geceleri korkardım. Jerzy'nin yanı başımda olması bana güvende olduğum hissini verirdi. Kedime manevi destek için öyle sıkı sarılırdım ki benden kaçıp başka bir odaya giderdi. Genellikle Babamla aramda geçen birçok acı olayı düşünmekten kaçınırdım ancak bazı akşamlar irademi kaybeder, yaşananları tıpkı olduğu zamandaki çaresizliğimle ağlayarak birer birer yeniden yaşamaya başlardım. Fakat bana o kadar acı çektirmesine rağmen ondan asla nefret etmedim. O benim ido-

lümdü. Kimi zamanlar bir barda öylesine bir adamla karşılaşır, ona bir içki ısmarlar ve gece boyunca Babamla ilgili böbürlenirdim. Evet, yalnızca, Kant'ın estetik felsefesinden Michelangelo'nun Sistine Şapeli'ndeki tavan resimlerinden tut, Mısır Pramitleri'nin tarihçesine kadar kapsamlı bilgiye sahip bir adam, bir entelektüel, bir tarih uzmanı değildi, aynı zamanda üniversite yıllarında bir rock grubunun vokalistliğini yapmıştı; çok havalıydı ve ben onunla gurur duyuyordum.

Denizciyle çılgın bir ilişki yaşadıktan sonra Jerzy adında bir kediyle İstanbul'da tek başıma yaşayıp, bıkıp usanmadan gündüzümü gecemi kendimi arayarak geçirirken Hayalperestle karşılaştım. Hayalperestle bana ot bulabilecek birini tanıyıp tanımadığını sorduğum başka bir arkadaşım aracılığıyla tanışmıştım. Bana arada sırada ot içen bir arkadaşı olduğunu ve aynı zamanda bana oldukça yakın oturduğunu söyledi ki bu son derece elverişliydi. Hayalperest bir akşam saat dokuzda kapımda bitti. Ne o bir uyuşturucu satıcısıydı ne de ben bir bağımlıydım, bu yüzden yüz yüze geldiğimizde birkaç dakika beceriksizce durduk. "Sen şey olmalısın..." dedim.

"Selam, ne haber?"

"İyiyim, sağ ol. Demek..."

"Evet, yani... Çok yakında oturuyorum" dedi.

"Ah! Sahiden mi? Nerede?"

"Bebek Camii'nin tam karşısında."

"Demek arkadaşsınız..."

"Evet, lisede aynı sınıftaydık. Onu uzun zamandır tanıyor musun?"

"Birkaç aydır" diye yanıtladım.

Sonra birbirimize bakıp tedirgin tedirgin gülümsedik. Birkaç saniyelik sessizlikten sonra "Demek şey istiyorsun..." dedi.

"Yalnızca denemek için, ayrıca sıkıntıdan patlıyorum."

"Bir kedin var."

Jerzy bacaklarıma tırmanıyordu.

"Evet, adı Jerzy. Konuğumuza merhaba de Jerzy."

Jerzy yalnızca yüzüme bakıp miyav diye kükredi. Her ikimiz de kıkırdadık.

Gülümseyip kaşlarımı kaldırırken "Neden içeri girmiyorsun? İstersen beraber içebiliriz" diye teklif ettim. Umutsuz bir yalnız gibi görünmediğimden emin olmak için "Demek istediğim, bu gece yapacak daha cazip bir şeyin yoksa" diye ekledim.

Kendine güvensizce yere bakarken "peki, teşekkürler" dedi.

On dokuz yaşında, zayıf, orta boylu, dar omuzlu, kahverengi, dalgalı saçlı, karga burunluydu ve uzun kirpikli kocaman kahverengi gözleri vardı. Kesinlikle feminen ve kırılgan bir görünümü vardı. O zamanlar Türkiye'de yaşayan tüm rock müzik severler gibi hep Levi's 501 kot ve üzerinde en sevdiği grubun logosu olan bir tişört giyerdi. İyi eğitimli, orta sınıf bir aileden di. Dedesi geçmişte İstanbul valiliği yapmıştı ve Eskişehir'de oturan ailesinden ayrı yaşıyordu. Bir yıl evvel Robert Koleji'nden mezun olmuştu ve pek bir şey yaptığı yoktu, yani benzer yönlerimiz vardı. Daha da önemlisi, beraber ilk otumuzu içtiğimizde başka bir açıdan ne kadar birbirimize benzediğimizi fark ettim: Her ikimizin de yalnızca birkaç nefesten sonra, kontrol edilemez bir biçimde dökülüveren, saçma sapan ancak fena halde gülünç senaryolarla dolu bir hayal dünyası yaratmak için inanılmaz bir kapasitesi vardı. O gece ilk otumuzu içtikten sonra, bir hakim, güvenlik görevlileri ve halkın doldurduğu uydurma bir mahkeme salonunda bulduk kendimizi. Evet, Jerzy'i davranış bozukluğundan mahkemeye vermiştim. Ayakta, mahkemeye hitap ediyor, bir avukatın yani Hayalperestin sorduğu soruları cevaplıyordum. Jerzy'i İstanbul'un pis sokaklarından kurtarıp kanatlarım altına almama rağmen zamanla beraber ya-

şanması imkansız hale gelmesinden ve tacizci olmasından şikayetçiydim. Yola getirilmesi gerekiyordu. Avukat bana çeşitli sorular soruyordu. Jerzy'le yeterince ilgilenmiş miydim? Onu düzenli olarak besliyor muydum? Belki de Jerzy'nin ailesinden kaynaklanan bir akıl hastalığı vardı ve terapi görmesi gerekliydi? Tüm bunlar olup biterken, Jerzy derin uykusundan uyanmış, kanepeden aşağıya atlamış daireden gözde mekanına, mutfağa doğru ilerliyordu ki onu yerden alıp zorla koltuktaki yerine oturttum.

"Yoo, Jerzy, bu mahkeme salonundan çekip gidemezsin. Yoksa kendini daha büyük bir belaya mı bulaştırmak istiyorsun?"

O unutulmaz geceden sonra Hayalperest ve ben beraber yaşamaya başladık. İki aşık değil, gerçek dünyayla yüzleşemeyecek kadar zayıf olan ve ondan birbirlerinin dostluğu sayesinde belirli bir dereceye kadar kaçabilen iki kayıp ruhtuk. Oturma odasına bir çadır kurmuştuk ve gecemizi gündüzümüzü onun içinde ya yalnızca uyuyarak ya da ot ve bira içerek geçiriyorduk. Ona ikinci defa hayatta ne yapmak istediğini sorduğumda tüm ciddiyetiyle bir kitap yazmakta olduğundan bahsetti. "Neyle ilgili?" diye sordum hevesle.

"Çok uzun bir hikâye"

"Farkında mısın bilmem ama şu sıralar zaman benim için pek büyük bir sorun sayılmaz."

"Queen grubunu biliyor musun?"

"Elbette."

"Freddie Mercury benim için tanrı gibidir."

"İki yıl falan önce ölmemiş miydi o?"

Uzaklara bakarken "evet" diye cevap verdi. "Öldüğünde Londra'ya giden ilk uçağa binip günlerce Earls Court'daki evinin önünde yatmıştım. Acayip bir tecrübeydi. Tıpkı benim gibi gezegenin farklı yerlerinden ona olan saygılarını göstermek için

gelen yüzlerce insan vardı. Biliyorum bu sana bir yığın saçmalık gibi gelebilir..."

"Hayır, öyle deme. Açık fikirli biriyimdir ben. Eğer Freddie Mercury senin için tanrıysa, öyledir. Aslına bakarsan, bir şeyle ilgili senin kadar heyecan duyan birine rastlamak ilham verici. Mesela benim tanrımın kim olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Belki de Jerzy'dir." Bir iki saniye düşünüp "hayır, o bile değil" diye devam ettim.

Birkaç yıl önce Londra'ya yaptığı seyahatlerden biri sırasında Queen'in ana menajerlerinden Julia adında bir kadınla nasıl tanıştığını anlatarak devam etti. Şimdilerde diğer işlerinin yanı sıra Queen'in fan kulübünü idare eden Julia, yetmişlerin başından bu yana Freddie Mercury, Brian May ve ekibin diğer üyeleriyle çalışmış. Yetmişlerin başında, Freddie ve dünyanın geri kalanı, aslında onun eşcinsel olduğunu fark edene kadar Julia'yla kısa bir ilişkisi bile olmuş ve o zamandan beri gizliden gizliye Julia onu sevmeyi sürdürmüş. Grup sayesinde yakaladığı başarıyla lüks ve ayrıcalıklı bir yaşam süren, kırklarında zengin bir kadın olmasına rağmen, herkesin tanıdığı Freddie'nin AIDS kaynaklı ölümünden sonra kendini onun hatırasını yaşatmaya adamış. Saatlerce Hayalperestin onunla nasıl tanıştığını ve nasıl çok iyi arkadaş olduklarını dinleyerek geçirirdim. Hiçbir detayı atlamazdı; böylelikle zihnimde onun nasıl bir insan olduğunu ve ne çeşit bir yaşam sürdüğünü net bir şekilde canlandırmama yardım ederdi. Birkaç ay önce Londra'ya gittiğinde Julia'ya Queen ve özellikle de Freddie Mercury üzerine yazdığı kitabın bir taslağını göstermiş, o da heyecandan havalara uçmuş, kitabı bitirmesini beklediğini söylemiş ama Hayalperestin acelesi yoktu; kitabının kusursuz olmasını istiyordu. Acaba şimdiye dek yazdıklarını okumam mümkün müydü? Belki gelecekte okuyabileceğimi, ancak onun için fazlasıyla özel olduğundan, şimdilik üçüncü bir kişiye okutmaya hazır olmadığını söyledi.

Bazen birkaç parça bir şey almak için kendi dairesine gider, dönüşte Julia'yla konuştuğunu söylerdi. Merakla "Ona benden bahsettin mi?" diye sorduğumda, "evet, seni gerçekten çok merak ediyor" diye cevap verirdi. "Londra'ya onu ziyarete gitmemizi istiyor. Aslına bakarsan oraya taşınmamızı bile teklif etti. Bence Londra bize iyi gelir. Bir düşünsene, burada yalnızca zaman kaybediyoruz."

Aynı gün her ikimiz de Londra'ya taşınmamız gerektiğine karar verdik. Arkamızda bize her türlü desteği verecek olan Julia varken çok şanslı sayılırdık. O orada kitabını bitirecek ve ben de televizyon tasarımı ve yapımcılık okumaya başlayacaktım. Daha kusursuz olamazdı. Ailemin İstanbul'a temelli dönmesine üç yıldan daha az zaman kalmışken, Babamdan uzak, ayrı bir yerde özgür olabileceğim başka bir fikir bulduğum için rahatlamıştım. Babamla bir daha aynı çatı altında yaşamayı bir yana bırakın, aynı şehirde yaşamak zorunda olma fikri kalp atışlarımı hızlandırıp anlık, hafif bir panik atak etkisi yaratırdı. Yo, bu asla bir seçenek olmamalıydı.

Biz devamlı kafayı bulup, Julia'yla beraber Londra'daki yaşamımızla ilgili gelecek planları yaparken aylar çabucak geçti. Julia gençliğinden beri Freddie'ye aşık olduğundan kendi yuvasını kuramamıştı. Ara sıra kısa süren kaçamakları olurdu ama Freddie'nin yerini kimse tutamazdı. Ancak, çocuk sahibi olmaya duyduğu özlem, nihayet birkaç ay içinde bizim koruyucu meleğimiz olacağı için bitecekti. Hatta o meşhur bir yazar olduğunda, ben de herkesçe bilinen bir televizyonun arka planında çalıştığımda, bir çocuk evlat edinerek ailemizi genişletmekten bahsediyorduk. Fakat ara sıra, bir çift değil de yalnızca iyi arkadaş olduğumuz için içimizden biri başkasına aşık olursa çocuğumuza ne olacağı konusunda karar vermekte zorlanıyorduk. Belki de evlat edinme konusunu gözden geçirmeliydik ama bunu yapmak için önümüzde bir ömür vardı.

Üç ay sonra ailemle beraber yazı İtalya'da geçirip dönmüş, dairemde ertesi gün Londra'ya gitmek için hazırlık yapıyordum. Üç ayın tamamını, Babam beni Londra'ya göndersin diye her türlü numarayı yapıp onu ikna etmekle geçirmiştim. Mutlu sonu baltalayan tek şey İstanbul'a döndüğümde Jerzy'e ikinci bir ev bulmak zorunda kalmam olmuştu.

Bavullarımdan birine onun resmini yerleştirip içimi çekerken "kalbimde hep özel bir yerin olacak" dedim.

Yo, onun hatırasını öylece geride bırakmak, özellikle de sağ omzumdaki dövmede Jerzy'nin resminin olduğu hesaba katılırsa, hiç de basit olmayacaktı. Bir anda onu yeni yuvasının oturma odasında bıraktığım ana geri döndüm.

Tam oradan ayrılırken çömelip kulağına "Seni böyle bırakıp gitmek zorunda olduğum için üzgünüm. Seni deli gibi özleyeceğim küçük, masum şey. Bana öyle destek oldun ki... Bebeğim, seni böyle yüzüstü bırakıp gittiğim için beni bağışla ne olur. Londra söz konusu olmasaydı seni asla bırakmazdım. Yeni sahibin iyi bir kadın. Evet, belki birazcık erkek delisi ama en azından Hayalperest ve benimle kafayı bulmak yerine biraz sosyalleşme fırsatı bulacaksın. Umarım muhteşem bir yaşamın olur. Sen tanıdığım tüm kediler arasında bunu en çok hak edensin" diye fısıldadım.

Ardından kapı çalındı. Gelen Hayalperestti. İşimi yarıda kesip kapıya gittim ve isteksizce açtım. Önceki gece telefonda konuştuğumuzda Londra'ya gideceğimi ama bunu kendi başıma yapmak istediğimi söylemiştim. Hep kendi başıma daha güçlü ve yeterli hissetmişimdir; her nedense erkekler bana kendimi zayıf ve kırılgan hissettirmişlerdir. Sanırım bu Babamla alakalı bir şeydi. Julia'yla beraber gelecek yaşamımızla ilgili fantezilerimiz iyi hoştu da, hiç irtibata geçmediğim bir kadın ve erkek arkadaşım olmayan bir adamla gelecek planları yapmanın biraz saçma olduğu kafama dank etmişti. Oturma odasına girip kol-

tuğa oturur oturmaz çantasından bir sigara alıp tedirgin bir şekilde yaktı. Derdini anlatmaya başladığında durmadan yere bakıyor ve elleri titriyordu.

"Gerçek şu ki, ben sana aşığım" dedi.

Oturduğum yerden sıçrarken "Ne! Ben senin eşcinsel olduğunu sanıyordum" dedim.

Başını kaldırıp "Sana bunu düşündüren nedir?" diye sordu.

"Hatırlıyor musun? Freddie Mercury senin için tanrı gibi. Peki ya Freddie'yle köpük banyosu yaparken, senin her tarafını onun sabunladığını gördüğün rüyaya ne demeli? Bu yeterince eşcinsel değil mi?

"O sadece bir rüyaydı. Freddie Mercury benim için tanrı ama aşık olduğum kişi sensin. Sen şimdiye dek karşılaştığım en muhteşem kızsın. Sensiz yaşayamam. Benim için çok şey ifade ediyorsun. En iyi arkadaşım, annem, sevdiğim kadınsın. Ne olur beni bırakma" dedi.

Sonra ağlamaya başladı. Ne yazık ki hisleri karşılıklı değildi. Düşünebildiğim tek şey, hazırlanmak için kısıtlı zamanım olduğundan rezalet çıkarmadan kısa zamanda gitmesini istediğimdi. Gitmesi gerektiğini, onu Londra'dan arayacağımı söyledim. Çaresizce gözlerimin içine baktı; ona karşı fazla zalim davrandığımı biliyor ama buna engel olamıyordum ve sonra gitmesi gerektiğini anladı ve gitti.

Otuzlu yaşlarının başında bir Türk kızı olan ve son dört yılını Londra'da dadılık yaparak geçiren uzak bir aile dostu beni Heathrow Havalimanı'ndan almaya geldi. Kendime kalacak bir yer buluncaya kadar onunla beraber Chelsea'de kalacaktım. Eşyalarımı dairesine bıraktıktan sonra yeni okuluma televizyon tasarımı ve yapımcılık bölümünün temel derslerini almak için kayıt yaptırmaya gittim. Her şey yepyeni ve heyecan vericiydi. Tabii, Dadı başlangıçta bana karşı çok arkadaş canlısı davrandı ve destek oldu. Esasında harap bir Victoria stili evin çatı katın-

dan oluşan tek yatak odalı dairesinin oturma odasında yatıyordum. Evin sahibi, çok yakışıklı, otuzlarında ve adımı devamlı unutup duran oğluyla beraber alt katta yaşayan İngiliz bir duldu. Ne yazık ki evdeki tek banyoyu onlarla paylaşmak durumundaydık. Ne zaman banyo yapacak olsam, bir çeşit katı örtüye dönüşüp tüm küveti kaplayan ölü deri ve sabun karışımı bir pisliği tiksinti içinde banyo küvetinden ovarak temizlerdim. Sonra küveti sıcak suyla doldururdum. Bu arada, size duş olmadığını söylemiş miydim? Evet, Birleşik Krallık'a yeni gelen çoğu yabancı gibi ben de buradaki yaşam tarzının zorluklarına elimden geldiğince adapte olmaya çalışıyordum.

İki hafta geçmemişti ki, cana yakın davranıp, beni rahat ettirmeye çalışan Dadının, kiranın yarısını da ödememe rağmen, artık ortalıkta olmamdan rahatsızlık duyduğunu fazlasıyla anlamaya başladım. Fark ettim ki onun kendine olan güvenini zedeliyordum. Bir yanda on dokuz yaşında, genç, yeni bir yaşama başlamak için Londra'ya gelen ben varken; diğer yanda İstanbul'da üniversiteyi bitirdikten sonra yarı-zamanlı dadılık yaparak İngilizcesini geliştirmeyi ve Londra'nın ona bundan fazlasını sunacağını umarak buraya gelmeye karar veren otuzlu yaşlarının başında, fazla kilolu bir kadın vardı. Ancak Londra ona beklediğini sunmamıştı. Burada geçirilen o kadar zamandan sonra acınası şekilde bekardı ve hâlâ dadılık yapıyordu. Bana karşı artan hoşnutsuzluğunun kişisel olmadığını biliyordum; sadece ona kendi başarısızlığını hatırlatıyordum. Dürüst olmak gerekirse, yine de yabancı bir ülkede ilk kez beraber yaşadığım kişinin beni istememesi kendimi yalnız ve kırılgan hissetmeme neden oldu, böylece Hayalperesti arayıp onu özlediğimi, fikrimi değiştirdiğimi ve en kısa zamanda Londra'ya gelmesi gerektiğini söyledim.

On gün sonra Victoria İstasyonu'nda buluştuğumuzda onu gördüğüm için rahatlamış ve birkaç gün önce Dadının dairesin-

den taşınıp benimle aynı dersi alan Polonyalı bir öğrencinin evine yerleşmiştim. Ders aralarında muhabbet etmeye başlamıştık ve ona çaresizce kalacak yer aradığımı söylediğimde büyük incelik göstererek, Hampstead'deki tek yatak odalı dairesini benimle paylaşmayı teklif etmişti. Yirmili yaşlarının sonunda, uzun boylu, yapılı, porselen beyazı teni ve kuzgun siyah saçları olan bir adamdı. Aslına bakarsanız oldukça yakışıklıydı ama onda tam olarak adını koyamadığım bir gariplik vardı. Bunun ne olduğunu yanına yerleştikten sonra zor yoldan öğrenecektim. İlk gece bana öyle iyi davrandı ki, hatta benim odasının tamamını kullanmamı, kendisinin koltukta yatabileceğini bile söyledi. Ertesi sabah uyandığımda onu, kendi kendine yaptığı uzun bir tartışmaya dalmış buldum ki bu bana biraz garip geldi. Eh, arada sırada ben de sesli bir şekilde kendi kendime konuşuyorum ama bu yalnızca birkaç kelime ya da bir iki cümleden oluşuyor; hiçbir zaman ciddi bir tartışmaya dönüşmüyor. "Günaydın" dedim ve başını kaldırıp sanki beni ilk kez görüyormuş gibi dik dik baktı.

Kaba ve dağılmış görünüyordu. Belki koltuk üzerinde uyunamayacak kadar rahatsızdı, belki de tüm geceyi yatak odasında uyuyan kızla ilgili fanteziler kurup mastürbasyon yaparak geçirmişti. Ama nedense bundan fazlası olduğunu düşündüm. Ardından defterini çıkardı, bana ders sırasında aldığı notları gösterdi ve bize verilen ödevleri tartışırken ne kadar baskı altında olduğu konusunda konuşup durdu. Bana endişelerini ifade ederken sesi yükseldikçe yükseldi, o kadar yükseldi ki sonunda deli gibi bağırmaya başladı. Gerçekten korku vericiydi. Yavaş yavaş sakinleştikten sonra ona Türkiye'den bir arkadaşımın geldiğini ve ikimizin birden burada onunla beraber kalmamızın imkansız olduğunu söyledim. Odalarını kiralayan birini tanıyor muydu? Bana sorduğu "Arkadaşın erkek mi?" sorusuna "evet" diye cevap verdim.

Yüzündeki ifadeden yanıtımın onu hayal kırıklığına uğrattığını anlayabiliyordum. "Annemin arkadaşı, yaşlı Polonyalı bir kadın Islington'da küçük bir dairede tek başına yaşıyor. Kimi zaman bir odasını kiralar. Eğer istersen ona bir sorabilirim" dedi.

Yaşlı Polonyalı kadın onu Varşova'da eşi benzeri olmayan bir genelev sahibi olan annesi aracılığıyla tanıyordu ve daha sonra çok küçük yaştan beri annesi tarafından sözlü ve fiziksel olarak nasıl tacize uğradığını anlattı. Annesiyle ilk kez karşılaştığında yedi sekiz yaşlarında güzelce bir oğlanmış. Güzelliğini, gençliğinde çok hoş olan annesinden almış olmalıymış. Yine de annesi gayri meşru oğluna eline geçen her fırsatta bağırıyor, vuruyor hatta yumruk atıyormuş. Sanırım o da benim gibi Londra'ya baskıcı ebeveyninden kaçmak için gelmişti ama artık onun için çok geçti. Bir süre önce klinik olarak şizofren tanısı konmuştu, durumu çalışmaya hatta okula gitmeye uygun değildi. Bir ay sonra okulu bıraktı.

Duvardan duvara gömme dolabı ve çekmeceleri olan, tek yataklı, geniş bir odadan oluşan yeni evimize yerleştiğimizde sonunda derin bir nefes alabilmiştim. Hayalpereste odada beraber kalabilmemizin tek yolunun ben tek kişilik yatakta yatarken onun yerde yatması olduğunu söyledim; hiç sesini çıkarmadan kabul etti. Ben giyinirken koridorda beklemesi ve ders çalışmam gerektiğinde en az iki üç saat ortalardan kaybolması gibi başka şartlara da boyun eğdi. Akşamları ise genelde odamızda geçirirdik ve o Julia'nın Amerika'da yeni bir grubu nasıl tanıttığını ama birkaç ay içinde bize katılacağını anlatıp dururdu. Sonra gece yarısı, Yaşlı Polonyalı Kadın odamızın hemen yanındaki odasında derin derin uyurken gizlice mutfağa sızıp buzdolabını açar onun yemeklerinden ufak parçalar aşırırdık. Bu kimi zaman pişirdiği Polonya yemeğinden bir tabak, kimi zaman iki dilim ekmek ve biraz peynir olurdu. Babamın gön-

derdiği parayla kendiminkilere ek olarak Hayalperestin masraflarını da ben yüklendiğim için yemeklerimiz genelde ketçaplı pilav ve bazen de bir parça Snickers'tan oluşurdu. Tabii, Hayalperest her zaman Julia'dan mali destek isteyebilirdi ama Julia Kaliforniya'dan geri dönünceye kadar biraz daha durumu böyle idare etsek daha iyi olmaz mıydı? Hiçbir şekilde ondan yararlanmaya çalıştığımız gibi yanlış bir fikre kapılmasını istemezdik. Yaşlı Polonyalı Kadın bizi, pek de iştah açıcı olmayan tepeleme pilav ve ketçap dolu tabaklarımızı eşelerken görür, genellikle bize o gün için pişirdiği yemekten ikram ederdi ve biz de kabul ederdik, ama, yine de bu bizi gecenin bir yarısı mutfağa geri dönüp yemeklerinden aşırmaktan alıkoymazdı. Zannedersem sadece heyecan olsun diye yapıyorduk bunu. Ardından yiyecekleri hırkalarımızın içine saklar, kıkırdayarak parmak ucunda odamıza geri dönerdik. Bu onun fikriydi. Sanırım duyduğum vicdan azabının bu yaşlı kadınla yakınlaşmama engel olacağını biliyordu. Nadiren oturma odasında ona katılır birkaç cümle laflardık ama çok geçmeden odamıza çekilir kendi işimize bakardık. Dairesinde bir oda kiralayan iki garip ve pek de arkadaş canlısı olmayan yabancıya bu kadar kibar ve misafirperver davranmasına rağmen Hayalperest hep onunla ilgili söyleyecek olumsuz bir şey bulurdu. Onunla arkadaşlık kurmamdan korkuyordu ve beni gerçekten de hiç kimseyle paylaşmak istemiyordu.

Birkaç ay geçtikten sonra, ilişkimiz, arkadaşlığımız ya da aramızdaki şey her neyse, yokuş aşağı gitmeye başladı. Ona hakikaten iyi davrandığım tek zaman ilginç hikâyelerini anlattığı zamanlardı ama artık onlarda bile ilgisizleşmiştim. Ben ders çalışayım diye iki üç saatlik uzun yürüyüşlerde vakit öldürmeye çalıştıktan sonra genellikle odamızın önündeki koridorda kısılıp kalır, onu içeri alayım diye yalvarırdı. Çaresizce "Hadi ama, beni içeri almak zorundasın artık sokaklarda daha fazla

gezinemem. Dışarısı buz gibi! Lütfen içeri gireyim" diye fısıldar, bense henüz işimin bitmediğini, boş zamanında yapacak başka bir şeyler bulması gerektiğini ve bunun benim sorunum olmadığını bağırarak söylerdim.

Bazen beş saat geçtikten sonra onu içeriye alıp, ona yeterince baktığımı ve Türkiye'ye dönmesinin daha iyi olacağını söylerdim. Tam bu sırada ağlamaya başlar durumu yeniden gözden geçirmem için bana yalvarırdı.

"Bunu yalnızca öfkeli olduğun için söylüyorsun. Bu çok doğal. Tüm gün odaya kapanıp ders çalıştın. Bence biraz temiz hava almalısın. Neden dışarı çıkıp bir şeyler içmiyoruz?"

"Evet öfkeliyim. Her Allah'ın günü senin sefil suratını gördüğümden öfkeliyim. Neden anlamıyorsun ki? Seni hayatımda istemiyorum! Beni boğuyorsun!"

"Yok, hayır, beni dinle, lütfen. Tamam, gidiyorum. Üç gün içinde beni yine istemezsen sana söz veriyorum gideceğim."

O zamana kadar benim küçük düşürücü davranışlarıma çoktan alışmış ve beni nasıl idare edeceğini öğrenmişti. Üç günün benim sakinleşmeme hatta ona gitmesini söylediğimi unutmama yetecek kadar uzun bir zaman olduğunun farkındaydı. Sanırım ona bu kadar zalimce davranmamın nedeni onu sevmemem ya da onu umursamamamdı. Benimle kalmasının tek nedeni ondan kurtulmanın çok zor olmasıydı, bir de okuldan eve, birisine veya bir çeşit yoldaşa dönmek çok rahatlatıcıydı. Ama turist vizesinin süresi yakında dolacaktı ve bu nedenle İstanbul'a vizesini uzatmak için gitmesi gerekliydi.

O gidince Yaşlı Polonyalı Kadınla giderek daha çok zaman geçirmeye başladım. Ona oturma odasında eşlik ederdim ve beraber *EastEnders*'ı izlerdik. Her geçen gün yaşamlarımız hakkında daha çok şey öğrendik ve birbirimizin yanında kendimizi daha rahat hissettik. Onunla laflayıp günümün nasıl geçtiğini anlatmak için okuldan eve gelmeyi bile iple çekiyordum. Is-

lington'daki bu ufacık dairede, hayatımda ilk kez kendimi güvende ve evimde hissettim.

Sonra bir gün bana Hayalperestle ne işim olduğunu sordu. Onun bir asalak, hayatta hiçbir amacı olmayan, kaybetmeye mahkum biri olduğunu söyledi. Ona Hayalperestin bir kitap yazdığını söylediğimde bana inanmayarak baktı. Kelimeler ağzımdan döküldükten sonra ben de kendime çoktandır bildiğim ama kaçtığım bir şeyi, Hayalperestin yaptığı tek şeyin devamlı hikâyeler uydurup kendini de bunların doğruluğuna inandırmak olduğunu itiraf ettim. En başta yollarımızın kesişmesi tam bir tesadüftü. Onunla ilk karşılaştığımda çok mutsuzdum ve çaresizce bana ne kadar acınacak halde olduğumu unutturacak bir kaçış yolu arıyordum; o zengin hayal dünyasını benimle paylaşacak kadar cömertti. Sonunda, onun hayal gücüne bağlı olmadan Londra'yı tecrübe edebilecek kadar kendimden emin olduğum bir noktaya varmıştım. Yine de gerçeğin ne olduğundan emin olmalıydım, bu yüzden ertesi gün Queen'in fan kulübünü arayıp Julia'yla görüşmek istediğimi söyledim. Beni şaşırtan Queen'in fan kulübünde hakikaten de Julia isminde birinin olmasıydı. Ancak ona Hayalperestten, üç yıl önce arkadaş olduğunu, şimdi kendisinin bastırmak istediği bir kitap yazmakla uğraşan Türk bir çocuktan söz ettiğimde neden bahsettiğimi bilmediğini söyledi. Gerçekte ne kadar ileri gittiğini merak ediyordum, bu yüzden gençken Freddie'yle bir ilişkisi oldu mu ve ona takılıp kaldı mı diye sordum. Tiksinmiş gibi bir şekilde "mutlu mesut evliyim ve bu son otuz iki yıldır böyle devam ediyor" diye yanıtladı.

Garip sorularımla onu rahatsız ettiğim için özür dileyip telefonu kapattım. Ben de tiksinti duydum ama aynı zamanda üzüldüm de. Bunca zamandır bana yalan söylüyor olması berbat bir şeydi ama aslında kendisine yaptığı şey daha da beterdi. Ne de olsa tek yalan söylediği kişi ben değildim. Çevresindeki her-

kese, tüm arkadaşlarına da yalan söylemişti. Ama bir insan neden böyle bir şey yapardı ki? O gece beni İstanbul'dan aradığında onunla yüzleştim. Aslında bunu yapmak istemiyordum ama onun iyiliği için yapmam gerektiğine inanıyordum. Belki bir kereliğine de olsa ona bir faydam dokunurdu, onu rüyasından uyandırıp kendi yarattığı bu son derece inandırıcı hayal dünyasından gerçek dünyaya geri dönmesini sağlardım. Tüm suçlamalarımı reddedip yanlış Julia'yla konuştuğumu söyledi; gerçek Julia Kaliforniya'da yeni bir gruba albüm hazırlıyordu. Derken, birkaç gün sonra annesi beni aradı. Oğlunun baştan beri doğruyu söylediğini anlattı. Herhalde kadını intihar etmekle falan tehdit etmiştir ya da benimle telefonda konuştuğu sırada, hikâyesini annesinin devam ettirmesini sağlamak için tek bacağını pencereden aşağı sarkıtmıştır. Böyle bir şeyle uğraşmak zorunda olmak bir anne için çok zor olsa gerek; onun için çok üzülmüştüm. Annesine aradığı için teşekkür ettim, ancak Julia olsun ya da olmasın, ikimizin farklı yollara gitme zamanının geldiğini söyledim. Birkaç defa daha benimle iletişime geçmeye çalıştı ancak tüm telefonlara Yaşlı Polonyalı Kadın cevap verdi ve ona beni rahatsız etmeyi kesmesi gerektiğini söyledi.

Bugün bile, özellikle ne zaman Queen ya da Freddie Mercury'le alakalı bir şey görsem onu düşünür, hastalığıyla yüzleşip gerçek dünyadaki yaşamı kabullenebildi mi ve bu hayatın ona sunduklarının değerini bilebildi mi diye merak ederim.

3
Editör

Eylül ortasıydı ve Londra'ya geleli bir yılı geçmişti. Geçen yılın hazırlık derslerini tamamladıktan sonra televizyon tasarımı ve yapımcılık bölümünde lisans eğitimimin ilk yılına başlamıştım. Çok eğlendiğim söylenemezdi ama fikrimi tekrar değiştirmeyi de göze alamazdım. Tabii eğer bana bir şans daha tanınsaydı yapardım; televizyon tasarımı ve yapımcılık biraz fazla sıkıcıydı ve yaratıcılığa imkan tanımıyordu, onun yerine oyunculuk ya da güzel sanatlar okuyabilirdim. Her şekilde bunu bitirmeli ve hayatımda bir kez olsun başladığım bir işi tamamlamalıydım. Sınıftaki en yüksek notları ben almıyordum ama ortalamanın üzerindeydim ki bu benim için büyük başarıydı. O zamana kadar okulda neden hep başarısız olduğumu bilmiyorum, belki de inatçı damarımla alakalı bir şeydir. Yıllarca okulda başarılı olmam için Babamın üzerime uyguladığı baskıya ve küçük düşmeye rağmen devamlı başarısızlığa uğrardım. Onun ne söylediği ya da ne yaptığı hiçbir şeyi değiştirmezdi, yine en kötü notları ben alırdım. Bu onu çileden çıkarırdı. Belki de hiçbir zaman bir fikir ya da söz sahibi olmama müsaade edilmediği için, bu ona bir çeşit tepki gösterme yoluydu.

Mahalledeki yeni çocuk olmak da bir işe yaramazdı. Okulda kendimi hep dışlanmış hissedip, çoğu zaman kendi küçük dünyamda kalmışımdır. Fiziksel olarak orada bulunsam da zihnim kilometrelerce uzakta olurdu. Sanki başımın çevresinde beni etrafta olup bitene körleştiren yarı-saydam bir kalkan vardı. İnsanlar konuştuğunda çoğunlukla kelime ya da cümleler değil, derin, anlaşılmaz bir mırıltı duyardım. Binaları, ağaçları ve insanları birbirinden ayırt edemez, biçim ve renk karışımı bir dünya tarafından çevrelendiğimi hissederdim. Bir şekilde beni

ürküten durumlarda ya da kişilerle iletişime geçmeye zorlandığım zamanlarda kalkan ortaya çıkardı. Ben okulda, yeni topluluklar içindeyken ya da Babam yanımdayken bu kalkan da hep oradaydı. Benim can simidimdi. Onu ne zaman bırakmak zorunda kalsam telaşlanırdım, üşürdüm ve midem bulanırdı. Annem gibi kalkanım da beni ısıtır, güvende hissettirirdi. Okul zili çaldıktan sonra annemin belini tutup bırakmadığımda, bunun aslında benim iyiliğim için olduğuna annemin beni inandırmaya çalışarak kendisinden resmen zorla kopardığını ve diğer çocukların bana nasıl tuhaf tuhaf baktıklarını anımsıyorum.

Diğer tüm çocuklar gibi, ben de kendimi hayata hazırlamalıydım. Yine de tüm bir günü tek bir kelime dinlemeksizin sınıfta oturarak geçirirdim. Orada olmamın gerçekten hiçbir anlamı yoktu. Kimi zaman kendime, öğretmenin ne sayıkladığını dinleyeceğime dair söz verirdim ama bu asla birkaç dakikayı geçmezdi ve ne dinlediğimi anlamadan kendimi yeniden hayal dünyamda bulurdum; ya çok büyük bir kalabalığa yeri göğü sallayan bir konser verirken, ya okulda bana sataşan çocuğun tekine havalı karate hareketleri yaparken ya da görünmez olup sınıftan uzaklaşarak para ödemek zorunda olmadığım bir alışveriş çılgınlığında bulurdum kendimi. Çocukluğum boyunca dostum olan yarı-saydam kalkanı ancak Londra'ya taşındıktan sonra ortadan kaldırabilmiştim. Bir gecede olmadı tabii, ama adım adım kendimde insanlarla iletişim kuracak güveni bulduğumda ve bunun tadına vardığımda artık dışlanmak istemediğimin farkına vardım. Tabii, bugün dahi ara sıra su yüzüne çıktığı oluyor ama en azından artık günlük yaşantımın bir parçası değil.

O zamana kadar Yaşlı Polonyalı Kadın en iyi arkadaşım oluvermişti. Yemekler pişirir, akşamları birbirimize en özel sırlarımızı anlatarak geçirirdik. Zaman zaman Jerzy'le ilgili şu tekrar tekrar gördüğüm rüya ortaya çıkardı. İstanbul'da avare avare dolaşırken tamamen tesadüf eseri ona rastlardım. Önce beni

çok özlediğini, karşılaşmamıza çok sevindiğini söylerdi. Sonra da, onu neden orada tek başına bırakıp sırtımı döndüğümü sorardı ve tatlı ses tonunda ani bir değişiklik olurdu. Masum bir çocuk sesiyle, "Artık beni sevmiyor musun?" diye sorardı.

Ona, onu Londra'ya getirme imkanım olmadığını anlatmaya çalışırdım. Altı aylık karantinadan nasıl sağ çıkardı? Ancak, bırakın onu, kendimi ikna etmekte bile güçlük çekerdim. Rüyadan felaket bir suçluluk hissiyle uyanır, oturma odasındaki Yaşlı Polonyalı Kadının yanına gider ve ağlardım. Bir kedi yüzünden öyle ağlayıp durduğum için muhtemelen deli olduğumu düşünmüştür ama en azından dinler ve kendi çapında beni sakinleştirmeye uğraşırdı.

Onunla erkek arkadaşlarım hakkında da konuşur, hatta cinsel tecrübelerimle ilgili detayları da uzun uzun anlatırdım. O da bana, iki başarısız evlilik girişimi ve hemen ardından zengin ve yakışıklı bir Polonyalı işadamı olan hayatının aşkıyla yaşadığı ilişkilerinden söz ederdi. Birbirlerine çılgınca aşık olmalarına ve adamın evlenmek istemesine rağmen, adamın yalnızca anal seks yapmaktaki ısrarcılığı yüzünden ilişkileri bitmek zorunda kalmış. "Ayda birkaç kez olsa fedakarlık ederdim, ne de olsa tüm ilişkiler fedakarlıkla yürüyor, ama istediği tek şey buydu" derdi.

Yıllarca kendisini, sırf cinsel tercihleri yüzünden hayatının aşkını reddetmekle doğru karar verip vermediği konusunda sorgulamıştı. Yine de, yıllar sonra, Varşova dışındaki saray gibi yeni evlerinde adamı ve yeni karısını ziyarete gittiğinde, banyoda bir yerlere saklanmış içinde bok bulaşmış bezlerle dolu bir çamaşır leğeni bulduğunda doğru seçimi yaptığını anlamıştı. Tabii onunla evlenmiş olsaydı, şu anda Islington'da McDonald's manzaralı, küçük, mütevazı bir evde oturmak yerine Konstancin'de bir villada oturuyor olurdu.

Bana sık sık, aklımı ve güzelliğimi kullanıp zengin ve ideal bir koca bulmam için tavsiyeler verirdi. Hayat ortalıkta oyala-

nıp durmak için fazla zor ve kısaymış; aklımı başıma alıp geleceğimi garanti altına almalıymışım. Ben de ona zaten yaptığımı, bu nedenle okuduğumu söyledim. Ama başkasının sırtından ayrıcalıklı bir yaşama sahip olmak varken, okumak için eşek gibi çalışmaya ne gerek varmış? Gerçek aşk diye bir şey yokmuş; eğer biraz aklım varsa, aşık olup olmadığıma bakmaksızın, sırf parası için zengin bir adamla evlenirmişim. Gerçek aşkı bulsan bile, asla sonsuza dek devam etmezmiş. Çok anlamsızdı. Yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmese de, yaşamı algılayışımız dağlar kadar farklıydı. Bir de kendisinin neden aynını yapmadığını sorgulamadan edemiyordum. Neticede, resmen kendi kıçını kurtarmak için büyük bir servete sırt çeviren kendisiydi.

Yine de beni kırklı yaşlarda, zengin Polonyalı arkadaşıyla birkaç kez buluşmaya ikna etmeyi becerdi. Londra'da büyük bir yayınevinin sahibiydi. Koskoca bir karga burnu, minnacık bir çenesi ve açık alınlı olması dışında adamda çok büyük bir sorun yoktu. Ama, paçozun tekiydi. Çirkin ve paçoz bir arada hiç de iyi bir kombinasyon sayılmaz. Yine de, tüm paçozların yaptığı gibi, beni görür görmez büyülendi ve beni etkilemek için çok uğraştı. Zaman zaman bana bir buket gül ya da daha da iyisi, suşi hazırlaması için şehirdeki en iyi aşçıyı gönderirdi. Yaşlı Polonyalı Kadın, adamın bana olan ilgisinden dolayı benden daha heyecanlıydı.

Yüzümdeki ilgisizlik ifadesini tamamen göz ardı ederek "Ya sana evlenme teklif ederse?" der ve "Bir düşünsene! Sana büyük bir düğün yapar ve tüm Polonya'daki gazetelerin manşetlerine çıkarsın!" diye devam ederdi.

Ben de içimden evet, çirkin zamparayla evlenen geri zekalı, açgözlü servet avcısı olarak gazetelere geçerim diye geçirdim.

Sonunda benim tüm bu senaryoyla ilgili isteksizliğimi fark edip "Hadi amaaa! En azından zengin, rahat bir yaşamın olur" derdi.

Aslına bakarsanız paçozluğunu kontrol altına aldığında ki bu nadiren olurdu, özünde iyi bir adamdı. Onun gibi adamlar reddedilmeye o kadar alışkın oluyorlar ki, ilgilenmediğinizi onlara anlatmak bile sizin açınızdan gerçekten ciddi bir çaba gerektirir. Yüzlerine söyleyebilirsiniz, ancak yine de gecenin sonunda sizi eve bırakmadan hemen önce dillerini ağzınıza sokmaya çalışırlar. Yani, bir gece yemekten sonra bir içki için evine gitmeyi önerdiğinde ne olacağını düşünmedim bile. Sanırım bazen rüzgar ne tarafa eserse oraya sürükleniyorum.

O gece için en sevdiğim açık mavi Versace gece elbisemi giydiğimi hatırlıyorum. Uyumlu mobilyalarıyla birinin evinden ziyade otel süitlerini andıran, St John Wood'a bakan, geniş ve iki odalı dairesine gider gitmez bize şampanya doldurmak için oturma odasındaki bara gitti. Ardından, her ikimiz de elimizde buz gibi soğuk şampanya bardaklarını tutarken bana evini dolaştırdı ve yatak odasında gereğinden fazla durduk. Yatağının yanında dikilirken yatağının kenarında, kullanılmış KY jelinin farkına vardım. Niye orada duruyor diye merak ettim kendi kendime. Onu mastürbasyon yapmak için mi, yoksa fahişeleri kıçlarından becermek için mi kullanıyordu? KY jelini öylece ortalıkta bırakmazsınız; bu neredeyse kirli iç çamaşırınızı içi dışına çıkmış şekilde ortalıkta bırakmak kadar utanç vericidir. Yatağının üzerinde mavi, ipek bir kimono duyuyordu. Onu Japonya'ya yaptığı seyahatlerden birinde mi aldı diye sordum. Japon bir müşteriden hediye olduğunu söyledi. Ardından, ufak ufak oturma odasına dönüp, kanepelerden birinin üzerine yerleşirken Frank Sinatra olup olmadığını sordum. Yoktu, ama onun yerine Jaz FM'i açtı. Oturma odasına göz atarken ona, dairesini dekore ederken daha çok çaba sarf edebileceğini söyledim.

"Ben meşgul bir adamım, buraya bir kadın eli değmeli. Üstüme daha rahat bir şeyler geçirmek istiyorum, hemen dönerim" dedi.

Sonra, bir dakika bile geçmeden üzerinde yalnızca güzel mavi kimonosuyla, çırılçıplak geri döndü. Kanepede yanıma oturdu ve "sen çok güzel, çekici bir kızsın, beni acayip tahrik ediyorsun" dedi.

Hani neler olup bittiğini bilirsiniz de bakmaya korkarsınız ya, işte ben o anı yaşıyordum. Kendisine dokunduğunu biliyordum ama bakmaya cesaret edemiyordum. Belki de gitmem gerek diye düşündüm. Birden bire ayağa kalkıp kocaman erekliğini elinde tutarak, önümde durdu.

"Beni içinde bir düşün. Seni becermeyi o kadar çok isterim ki!" dedi.

Yüzümde sıkkın bir ifadeyle "ne kadar enteresan" diye yanıtlarken, sigaramdan bir nefes daha aldım ve hemen ardından bir yudum şampanya içip diğer tarafa baktım. Daha ben farkına bile varamadan tam yüzümün karşısında mastürbasyon yapmaya başlamıştı.

"Aklını mı kaçırdın? Hadi ama çok komik görünüyorsun" diye bağırdığımda, artık durabilmesi için çok geç olduğunu söyledi; boşalması gerekiyordu.

Tam o anda, onu ittip ayağa kalktım ve odanın diğer köşesinde geçtim, "Tamam, bu senin sorunun, ama sakın bana daha fazla yaklaşayım deme ve en sevdiğim Versace elbisemi lekelemeyi aklından bile geçirme yoksa seni öldürürüm" dedim.

Biliyorum, tüm bunlar kulağa çok iğrenç ve tiksindirici geliyor ama bana göre çok komikti ve gülmemek için kendimi zor tutuyordum. O boşaldıktan sonra gitmem gerektiğini söyledim ve gösteri sona erdi.

Bir pazartesi sabahı, Türk bir kız arkadaşımla beraber Knightsbridge'deki Türk Konsolosluğu'na pasaportumu yenilemeye gitmek için dersi ekmiştim ve Editörle karşılaştım. Kuyrukta önümüzdeydi ve sırası geldiğinde bölmenin diğer tarafındaki memur, esmer, ağır güneydoğu lehçeli adamın teki, elinde yanan

bir sigara tutarken ona ilk ismiyle seslenip çeviri metinlerin edisyon işinin nasıl gittiğini sordu. Editör, uzun boylu, yakışıklı, geniş omuzlu, kır saçlı, kırk beşinde bir adamdı ve gündelik olmakla beraber şık giyinmişti. Tarzı Indiana Jones'un şapka giymemiş haliydi. Esmer ve kısa boylu olan binadaki Türk erkek nüfusundan dikkat çekici şekilde ayırt ediliyordu. Fakat bununla da kalmıyordu. Son derece kültürlü ve zarif bir görünümü vardı. Belki bir entelektüel, belki de bir sanatseverdi, ama kesinlikle kültürlüydü ve ince zevklerin adamıydı. Bir öğleden sonra ailemin evine çay için uğrayıp Babamla tarih, felsefe ve politika üzerine uzun uzadıya tartışabilecek bir adam... Bir ara bana şöyle bir bakmak için başını çevirdi. Beni çekici bulmuş muydu? Bulsa bile belki de evliydi. O anda kendimi tanıtmak çok utanç verici olurdu. Ne diyecektim ki? Birkaç saniye düşündüm ama ona mantıklı gelebilecek herhangi bir şey bulamayınca vazgeçtim. Türk Konsolosluğu'ndan çıktıktan sonra arkadaşıma yalnızca ondan söz edip durdum. Ne muhteşemdi, değil mi?

O anın etkisiyle aşık oldum dedim ama aslında kastestiğim tam olarak bu değildi.

Onunla karşılaşmanın yolları üzerine kafa yorduk.

Arkadaşım, "Belki birkaç gün sonra konsolosluğu arayıp irtibat bilgilerini isteyebilirsin. Türkçeden İngilizceye çevrilmiş ve edisyonu yapılması gereken bazı belgelerinin olduğunu söylersin" diye önerdi.

Onu yanağından şapır şupur öpmeden önce "Evet!" diye bağırdım heyecanla. "Evet, bu kesinlikle muhteşem bir fikir."

Arkadaşımla vedalaşıp Knightsbridge metro istasyonuna girerken kendi kendime, neden birkaç gün bekleyeyim ki, yarın yap ya da daha iyisi eve yeterince erken varabilirsen bugün hallet diye düşündüm. Eve varır varmaz Yaşlı Polonyalı Kadına hayallerimin adamını gördüğümü söyledim. Ona adamın adını ve mesleğini söylediğimde bana yüzünde tatlı bir gülümsemey-

le baktı ve onu tanıdığını söyledi. Hatta adam eskiden onun bir arkadaşıyla beraber olduğu için onun aracılıyla birkaç defa buluşmuşlardı ve telefon numarası bile vardı. O esnada ben, heyecandan yerimde duramıyor, bir aşağı bir yukarı zıplıyordum. Ardından ben, son derece abartılı hareketlerle göbek dansı yapmaya başladığımda yüzünde şaşkın bir ifadeyle kahkahalar atmaya başladı. Nefessiz kalıp yanına oturdum. "Birisiyle görüşüp görüşmediğini bilmiyorum, ama kesinlikle evli değil. Zaten evlenecek türden de sayılmaz" dedi.

Bana numarasını vermesi için ona yalvardım, o da hemen verdi. Bir saat daha kendimi yaşlı kadınla onun hakkında konuşarak paraladıktan sonra odama gidip yatağıma uzandım ve üzerinde numarasının yazılı olduğu kağıt parçasına bakıp durdum.

Onu bu gece arasa mıydım? Fazla hızlı olurdu. Belki de onu yarın aramak daha akıllıcaydı. Tabii, şunu da unutmamalıyız ki eğer fazla beklersem Türk Konsolosluğu'nda kuyrukta bekleyen kız kolayca unutabilirdi. Hiç tanımadığım birini aramakla, özellikle de bir kıza göre fazlasıyla atak davrandığımın farkındaydım. Ancak, ondan bu kadar etkilendiğim ve bu adamla irtibat kurma şansını yakaladığım için tüm bu olan biteni unutmamın imkanı yoktu. Unutmak ahmaklık olurdu. En kötü ihtimalle, zaten birisiyle beraber olduğunu ya da başka bir şey söyler beni reddederdi, ama öyle yapsa bile kimin umurundaydı? Tamam, utanır ve hayal kırıklığına uğrardım, belki de bir hafta boyunca biraz moralim bozuk olurdu ama üstesinden gelirdim. Hiç tanımadığım adamın teki yüzünden hayatım boyunca yargılanmayacaktım ya, gelecekte yeniden karşıma çıkması ihtimali de pek yüksek değildi ve çıksa bile beni hatırlamayabilirdi ve hatırlasa bile... Yeter!

Onu arayacaktım, o kadar. Tek bir telefon görüşmesinin sonuçları üzerinde tekrar tekrar durmanın hiçbir anlamı yoktu. Durumu benimseyip, anın tadını çıkarmak varken neden ola-

bilecekleri düşünmenin verdiği keyfi mahvedeyim? Geleceğin ne getireceğini bilmek mümkün olamadığından, kafamdan senaryolar uydurmak faydasızdı. Mümkün olan tüm olası sonuçları düşünsem bile asla tam olarak tutturamayacağımı biliyordum. Sonuçta, çoktan kararımı vermiştim ve hiçbir mantıklı gelecek zırvalığı bana fikrimi değiştirmeyecekti.

Ertesi gün, öğle yemeğini bitirmesi için fazlasıyla zaman tanıyarak, öğleden sonra, saat üç civarında onu aradım. Telefon birkaç defa çaldıktan sonra açıldı.

"Umarım size rahatsızlık vermiyorumdur ve sizi bir şeylerin ortasındayken yakalamamışımdır."

Bunu söyler söylemez onu ter içinde, yüzü olmayan bir kadının üzerinden telefona uzanmak için geri çekilirken düşledim ama sonra kendimi yapmaya çalıştığım şeye odaklanmaya zorladım.

"Evet, müsaidim, size nasıl yardımcı olabilirim?" dedi.

Herhalde onu iş için aradığımı zannetti. Konuşmak için ağzımı açtığımda, kalbim deli gibi atmaya başladı ve vücut ısımdaki ani bir yükselmeyle kızarmaya başladığımı fark ettim, ama ya şimdi olacaktı ya da hiçbir zaman.

"Biliyorum bunu duymak biraz garip gelecek, ki garip ama dün sizi Türk Konsolosluğu'nda gördüm. Bir kız arkadaşımla birlikte arkanızda duruyordum. Şu anda yaptığım şeyin biraz tuhaf olduğunu biliyorum ama sapık falan değilim. Ne zaman müsait olursanız, bir kahve ya da içki içmek için, buluşmak ister misiniz diye soracaktım" dedim.

Ses tonundan, hem şaşırdığını hem de gururunun okşandığını anlayabiliyordum ve bana iki kızdan hangisi olduğumu sorarken gülümsüyordu. Herhangi bir yanlış anlaşılmayı önlemek adına ona kendimi fiziksel olarak detaylı bir biçimde anlattım. Aynı hafta perşembe akşamı saat sekizde Hampstead'de bir pub'da bir içki içmek için buluşmayı kararlaştırdık. Telefonu

yerine koyarken tam karşımdaki duvarda asılı olan aynada yüzüme baktım, evet hakikaten de balkabağı rengine dönmüştüm. Ertesi gün, Yaşlı Polonyalı Kadın iki haftalık bir tatil için Varşova'ya gitmişti, ki bu muhteşem bir zamanlamaydı, ben de bir günün daha geçmesini iple çekiyordum.

Perşembe akşamı saat sekizi beş gece pub'a girdiğimde onu, barın yanında kırmızı şarabını yudumlarken gördüm. Her nedense, onu tanıyamazsam ya da gelmezse diye çok endişeleniyordum. Dürüst olmak gerekirse, hiçbir zaman pub'ların hastası olmamışımdır, ama bu bar Londra'da karşılaştığınız boğucu, iç karartıcı, kirli halıları ve bira, şarap, sigara karışımı ağır bir kokusu olan çoğu pub'dan farklıydı. Genellikle Londra dışında gördüğünüz zarif, temiz, pırıl pırıl giyinmiş kişilerin barın arkasından insanlara içki servisi yaptığı pub'lara daha çok benziyordu. Ne de olsa ince zevklerin adamı olduğunu biliyordum.

Ona yaklaştığımda tedirginliğini ele veren bir sesle "Selam, nasılsın? Ne içmek istersin?" diye sordu.

Onun, kendi yaşının yarısından daha küçük bir kız tarafından çıkma teklifi alan yakışıklı bir adam olduğu için, tedirgin olmasını beklemiyordum, ama tekrar düşündüğümde belki de doğaldır dedim. Bana bir kadeh beyaz şarap aldıktan sonra arka taraftaki masalardan birinde yer bulmayı teklif etti. Masamızı bulup oturur oturmaz rahatsız bir şekilde konuşmaya başladık. Gözlerinin içine bakmak biraz tuhaftı. İçten içe, kendimi utangaç hissedip kıkırdamak istememe rağmen belli etmemeye ve konuşurken göz temasını sürdürmeye çalıştım.

Bazen o konuşurken konudan kopar, birden kocaman, gürültülü ve kokulu bir şekilde osursam ya da burnumdan farkında olmadan koyu yeşil bir sümük parçası çıkarsa, ne yapar diye düşünürüm. Bu kesinlikle her şeyin akışını değiştirirdi. Yaşam o kadar karmaşık ki asla her detayı hesaba katamıyorsunuz. Roma'da lise sona giderken ve okulun en yakışıklı çocu-

ğuyla çıkarken olan bir olayı anımsıyorum. Biz görüşmeye başlayalı on beş gün olmuştu. Yol bir saat sürmesine ve kışın ortasında her ikimizin de kıçının donmasına rağmen, yalnızca benimle daha fazla zaman geçirebilmek için okuldan sonra her gün beni eve bırakıyordu ve olabilecek en kötü şey oldu. Sol burun deliğinden yanağına kadar sarkan kocaman sarı bir sümüğün uzandığını görünce şok oldum. Şimdi olsaydı tamamen atlatabilirdim ama lisedeyken, havalı olduğunu düşündüğün çocuğun da yaşamı boyunca osuruk, sidik, sümük ve bok üretecek bir vücuda sahip olduğu gerçeğiyle yüzleşmek çok zor oluyor. Sanırım bu birazcık da Türk olmakla alakalı bir şey; biz Türkler, çok küçük yaşlardan itibaren ailelerimiz ve bize en yakın olanlar tarafından, vücut sıvılarımızın ve onların ortaya çıkma ihtimali üzerine her an tetikte olmamız gerektiğiyle ilgili koşullanıyoruz. Ancak, inkar edilemez trajik gerçek şu ki, ben çok fena osururum. Yanımda adamın biri derin derin uyurken, gecenin bir yarısında yeri göğü inleten bir şimşek gibi gür sesli osuruğumla zavallı adamı uyandıracağım diye endişeli ve hastalıklı bir biçimde tavana bakarak geçirdiğim gecelerin sayısını siz düşünün. Elbette abartıyorum. Ama hayat böyle beklenmedik sürprizlerle geliyor. Tıpkı şu İtalyan adamla ilk kez, Picadilly'nin Gemyn Caddesi'ndeki yalnızca üyelerin girebildiği kulüp Tramp'e gidip sonra evinde biraz ot içtiğimiz ve benim onda kaldığım zaman olduğu gibi. Eve gidemeyecek kadar kafayı bulmuştum, o yüzden acaba boş odada uyuyabilir miyim diye sordum. Tatlı biriydi ve ot içerken birkaç kez öpüşmüştük ama işi ağırdan almak istiyordum. Ertesi sabah felaket bir karın ağrısıyla uyandım. O anda ishal olduğumu anladım ama kendimi banyosuna kilitleyene kadar durumun ciddiyetini fark etmemiştim. Bir pazar sabahı, saatin sekizinde adamla beraber komşuları da uyandıran bu merasim, Wagner senfonilerinin bitiş bölümleri gibi dramatik değildi yalnızca, bir de neredeyse

yarım saat geçtikten sonra sonunda kıçımı klozetten kaldıracak gücü ve cesareti bulup dışarı çıktığımda, banyo kapısını açmakla o iğrenç ve yoğun kokunun çabucak dairesinin her köşesine yayılmasına izin verdiğimi anladım. Çok geçmeden, veda etmeksizin eve gittiğimde öğleden sonra bir ara iyi olup olmadığımı sormak için beni aradı. İyi olduğumu söyledim. İshal kelimesini kullanamayacak kadar mahcup olmuştum, o yüzden doğal olarak bunu benim her zamanki halim zannedip, eğer benimle görüşmeye devam edecekse, her sabah evini kokulu ve gürültülü osuruklarımla doldurmama alışması gerekecekti. Beni bir daha hiç aramadı. Tanrıya şükürler olsun ki yaşlandıkça, sizin gibi herkesin de sonsuz çeşitlilikte osuruk, sümük ve bok üreten bir vücudu olduğuna alışıyorsunuz. Bir kez başkasının tiksintisinin üstesinden gelebildiniz mi, bu gezegen üzerinde kendi kokulu osuruğu yüzünden bayılma tehlikesi geçiren tek kişi olmadığınız için bazen bunu bir açıdan rahatlatıcı bile buluyorsunuz. Tüm bunları söylememe rağmen, yine de ilk buluşmada böyle bir şeyin başıma gelmesi pek de iyi olmaz tabii.

İkinci kadehlerimizi içerken aramızdaki gerilim yavaş yavaş yok olmaya başladı. Bana son yirmi dört yıldır Londra'da yaşadığını söyledi. Gitar eğitimi almak için gelmişti ama derslerini asla tamamlayamamış, birkaç garip işte şansını denedikten sonra son on iki yıldır editör olarak çalışmış.

"Okulu bitirmediğim için hâlâ pişmanım. Profesyonel bir gitarist olmaktı hayalim ama param kalmadı. Hayalimi bir kenara bırakıp geçimimi sağlamaya odaklanmak zorundaydım. Editör olacağım hiç aklıma gelmezdi ama o zamanki en iyi seçenek buydu. Hayat insanı yerlere sürüklüyor..."

Haliyle, çok sayıda kız arkadaşı olmuştu ama hiç evlenmemişti. Kırk beş yaşındaysanız, ciddi bir ilişkiniz yoksa ve hiç evlenmemişseniz çoğu insan sizde ciddi bir sorun olduğunu sanacaktır. Belki de gizli eşcinselsinizdir ama inanıyorum ki bir

ya da başka nedenden ötürü bağlanmaya korkuyorsunuzdur. Yirmili yaşlarınızda gizli eşcinsel olabilirsiniz ama kırkınıza merdiven dayadığınız zamana kadar önceliklerinizi belirlemiş olmanız muhtemeldir. Bu bağlılık sorunu olan adama kapılma ihtimalimin yüksek olmasını pek de umursamadım çünkü ilişkiler söz konusu olduğunda ben de dünyanın en güvenilir insanı sayılmazdım; tabii bir de ben daha yirmi yaşındaydım. Yalnızca bekar değildi, bir de Alzheimer hastalığının son evresindeki yatalak annesiyle beraber yaşıyordu. Evet, tüm kurgu Anthony Perkins'e çok benziyordu. Dördüncü beyaz şarap kadehini devirene kadar tüm bunları umursamadım ve sarhoş olmuştum. Mekan kapanıyordu, o yüzden beni eve bırakmayı teklif etti.

Apartmanın önüne vardığımızda "Ev sahibem burada değil, son bir içki için yukarı gelmek ister misin?" dedim.

Halen direksiyonun önünde oturup, "son bir içki" derken ne kastettiğimi algılamaya çalışarak bana baktı ve sonra kabul etti. Oturma odasındaki iki farklı kanepenin ucunda yan yana oturmuş şaraplarımızı yudumlarken elini tuttum, o da on beşinde bakire gibi utangaç utangaç gülümsedi. Utangaçlığının farkına varıp bunu, öne eğilip beni yumuşakça öperek saklamaya çalıştı, bense gömleğinin yakasına yapışıp onu daha da tutkulu öperek karşılık verdim. Buna devam ederek önünde diz çöküp onu kendime doğru çektim ve öpüşme oturumumuza halının üzerinde yatarak devam edinceye kadar aşağıya, daha aşağıya indik. Yaşlı Polonyalı Kadının, plastik çiçekler, çiçek desenli yastıklar, çiçek desenli kanepeler, oraya buraya yerleştirilmiş ucuz süslemeler ve Monet'nin *Nilüferler* resminin reprodüksiyonlarıyla çevrelenmiş ve duvarları ayna kaplı oturma odasında, çiçekli halının üzerinde onun benimle uzanıyor olması her anlamda gerçek dışıydı. Evet, ne de olsa Yaşlı Polonyalı Kadın, halen pembe ve çiçekli olan her şeyi seven genç bir kızdı. O za-

mana kadar kör kütük sarhoş olduğum için ilk sevişmemizin detaylarını tamamen anımsayamıyorum. Hatırladığım tek şey, kapıyı kapamadan önce bana hoşça kal derken suratındaki sırıtma. Bu durumda, performansım hiç de kötü olmamalıydı.

İtiraf etmeliyim ki, birkaç içki içmişsem, yeni ya da yalnızca birkaç kez görüştüğüm birisiyle cinsel ilişkiye giriyorsam, her nedense daha rahat ve yenilikçi oluyorum. Yalnız, bu büyük sorun da yaratabiliyor çünkü biraz ileri gidip fazla kaçırdığımda, avıma büyük ihtirasla saldırıyor ve genellikle sevişmenin tam ortasında uyumak için arkamı dönüyordum. Bu, o anda sevgili tanrısına böylesine hevesli bir kız tarafından yatağa atıldığı için şükranlarını bildiren adam için son derece umut kırıcı olmalı.

İlk buluşmamızda onunla yatmama çok şaşırmış olmalı diye düşünmüştüm ki sonradan kendisi de bunu itiraf etti. Önüne gelenle yatıyor gibi görünsem de hiç tanımadığım insanlarla yatmaktan ve tek gecelik ilişkilerden hoşlanmam. O gece pub'daki uzun ve keyifli sohbetimizden sonra, onu üç gün önce ilk gördüğüm zamanki kadar çekici bulduğumu fark ettim. Zor kadını oynamak, beraber geçirdiğimiz değerli zamanı boşa geçirmeye sebep olacaktı. Görünüşünü, kendini taşıyış şeklini, fikirlerini ve konuşma tarzını sevdiğimi biliyordum; bu yüzden acaba geri kalan şeyleri de sevip sevmeyeceğimi anlamaya can atıyordum. Çoğunu hatırlamama rağmen iyi ve doğru geldiğini hatırlıyorum ve belki bir dahaki sefere daha da iyi olabilirdi.

Yine de, bir defasında kız arkadaşlarım beynimi yıkadıktan sonra "sana saygı duysun diye onu daha iyi tanıyıncaya kadar bekle" stratejisini Walton Caddesi'ndeki Eclipse'de tanıştığım Avusturalyalı bir adamda denemiştim. Melbourneli ama işi yüzünden zamanının büyük kısmını Londra'da geçiren, kırk yaşlarında, çoğu Avustralyalı gibi uzun boylu ve atletik görünümlüydü. Birbirimize numaralarımızı vermeden önce Eclipse'de bir

saat kadar sohbet etmiştik. Beni üç gün sonra arayıp dışarı çıkmak istedikten sonra birkaç kez bir şeyler içmek, akşam yemeği yemek ve sinemaya gitmek için buluşmuştuk. Çok geçmeden ondan gerçekten hoşlanmaya başladığımı fark ettim. Onunla evlenip Avustralya'ya gitmekle ilgili aslında hiç bana uymayan fanteziler bile kurmaya başladım. Altı ay boyunca onunla yatmaktan kaçınsam da, her buluşmamızda aramızda acayip bir kimyasal çekim olduğunu hissettim. Yalnızca cinsel değil, aynı zamanda zihinsel bir şeyler de. Nehir kenarındaki evine gitmemiş ve çılgınca sevişmemiş olsak da, çok şefkat doluydu, Chelsea sokaklarında devamlı el ele tutuşarak, öpüşerek ve birbirimize sarılarak dolaşırdık. Elbette, Melbourne'a düzenli olarak yaptığı ziyaretler de kaçınılmaz olanı ertelemeye yardımcı oldu.

Sonra büyük gece geldi çattı. Bir içki için onun evine gitme teklifini kabul ettim. Birisi sana evinde bir şeyler içebilir miyiz diye sorarsa, bunun büyük olasılıkla "Düzüşebilir miyiz?" diye sormanın kibar bir yolu olduğunun tamamen farkındaydım. Kanepesinde en az bir saat kadar öpüşüp koklaştıktan sonra ayağa kalkıp tişörtünü çıkardı, ardından pantolonunu, boxer şortunu ve aniden Everest Dağı'yla karşı karşıya kaldım. Şaşkınlıktan küçük dilimi yuttum. Hem şok olmuş hem de hayret etmiştim. Kendi kendime bu kadar devasa bir şey hakikaten var olabilir mi diye sorup durdum. "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim, dur şuna iyice bir bakayım" dedim. Onu farklı açılardan incelemek için önünde diz çöktüm. "Vay be! Kocaman. Hiç porno endüstrisinde kariyer yapmayı düşündün mu?" Kuşkucu bir bakışla bana gülümsedi.

"Hadi ama, burada seni utandırmaya çalışmıyorum. Bu bir armağan. Hem de çok çok büyük bir armağan. Tanrı sana epey cömert davranmış."

Bunun bazen onun için bir sorun olduğunu söyledi. Ardından, sevişmemize yatak odasında devam etmemizi teklif etti.

Yatak odasına doğru ilerlerken, belki fazladan yardıma ihtiyaç duyarım diye, yarısı boşalmış Johnnie Walker Red Label şişesini de yanıma aldım. Acıklı olan, daha sevişmeye başlayalı birkaç saniye olmuştu ama ben onunla cinsel ilişkiye girmenin fiziksel olarak imkansız olduğunu anladım ve onu üstümden ittim. Böyle bir tepkiye alışkın olsa gerek ki ısrarcı davranmadı ama diğer açılardan çok uyumlu olduğumu düşündüğüm bir adamla cinsel ilişkiye girememek hakikaten çok sinir bozucuydu. Asla bir organ küçültme operasyonu geçirmeyeceğini düşündüm için o geceden sonra onunla görüşmeyi kestim.

Ertesi gün öğle saatlerinde, Muswell Hill'deki evine yemeğe davet etmek için Editör aradı. Bana yemek pişirecekti. Cuma akşamı olduğu için o gece ve ertesi gece de orada kaldım. Aslında, tüm hafta sonunu lezzetli yemekler yiyerek (evet, inanılmaz bir aşçıydı), bol bol seks yaparak, şarap içip caz albümlerini dinleyerek geçirdik. Kimi zaman beni yataktayken ya da oturma odasında müzik dinlerken, kendi yatak odasının yanındaki odada hareketsiz yatan annesini kontrol etmek için yalnız bıraktı. Pazar akşamı beni bırakmadan hemen önce, annesinin odasına götürüp onunla tanıştırdı. Onur duymuştum ve beni sadece dört gündür tanımasına rağmen annesiyle tanıştırmaya karar vermesi iyiye işaretti ama biraz tuhaf ve rahatsız edici bir tecrübe olmuştu. Kocaman bezler, havlular ve ilaçlarla çevrelenmiş, yatağında uzanıp tavana bakan kırılgan bir yaratıktı. Tüm odaya sabun ve antiseptik karışımı bir koku hakimdi.

Kafam karıştı ve yalnızca, "Sizinle tanışmak büyük zevk. Nasılsınız?" dedim ama ne yazık ki bir yanıt alamadım.

Editör bana annesinin sekiz yıldır hasta olduğunu ve artık kendi kendine bakamayacağını anladığında ona bakmaya karar verdiğini söyledi. Tabii ki etkilenmiştim ama dürüst olmak gerekirse, siz seks yaparken ya da samimi bir yemeğe oturmak üzereyken birinin yan odadaki annesiyle saat başı ilgilenmesi

gerektiğinin çok geçmeden, pek de hoş olmadığının farkına vardım. Oyun oynayıp belli bir seviyede iletişim kurabileceğiniz tatlı küçük bir çocuk gibi değildi annesi. Editörle olan ilişkim boyunca ona ne annesiyle ne de herhangi başka bir şeyle ilgili yardım ettim. Bunun, onun kendi sorunu olduğu sonucuna varmıştım; en baştan kendisi ona bakma kararını almıştı, yani, annesi kesinlikle benim sorumluluğumda değildi.

İlişkimizde bir ay geçmişti, her hafta sonunu birlikte, Muswell Hill'deki evinde yaşam, ilişkiler ve kişisel tecrübelerimizle ilgili sayısız tartışmalar yaparak geçiriyor, hafta içinde de buluşuyorduk. Ona hiçbir detayı atlamadan eski ilişkilerimden bahsederdim, o beni dikkatle dinler, ancak sonradan bir kadın olarak yeni erkek arkadaşımla özellikle de Türk ise, cinsel yaşamımın tarihsel dökümünü paylaşmamın çok da akıllıca olmadığını eklerdi. Ancak geçmişimin onun için asla bir sorun oluşturmadığını da belirtirdi. "Türk erkeklerinin çoğunluğundaki, bakire ya da cinsel açıdan tecrübesiz kadın takıntısını hiç anlayamamışımdır. Bence kız arkadaşının ne kadar cinsel tecrübesi varsa o kadar iyi. Her iki tarafı da bir sürü dertten kurtarıyor. Kendi bedeniyle ilgili özgüveni daha yüksek oluyor ve neyin kendini tahrik ettiğini biliyor. En azından bir penis gördüğünde korkudan kafayı üşütmüyor ya da onu çiçekleri sulamak için hortum tutar gibi tutmuyor. Fakat çok az Türk erkeği benimle aynı fikirdedir. Aynı fikirde olsalar bile rol yaparlar. İçlerinde bir yerlerde, bacaklarının arasına pek çok erkek almış kadınları hâlâ bir çeşit sürtük gibi görüyorlar. Biliyorsun, kimileri hâlâ eşlerinden onlara oral seks yapmalarını istemiyor. Eşler misyoner pozisyonu için, Karaköy'ün dar sokaklarındaki kerhanelerdeki orospularsa tüm geri kalanlar için. Bu ne sapıkça şeydir?"

O, aşağı yukarı koşuşturur, annesine bakar, yemeği hazırlar ve masayı kurarken, ben kitaplar, albümler ve resimlerle çevri-

li oturma odasında umursamazca oturur sigara içer ve beyaz şarabımı yudumlardım. Kül tablasını boşaltmak ve kadehlerimizi yeniden doldurmak bile onun işiydi. İşin aslı, herhalde kendim akıl ederim diye düşündüğü için olsa gerek, benden asla yardımcı olmamı istemedi; ama ben bunu yapabilmek için fazla çiğ, tecrübesiz, bencil ve cahildim. Babam yaşında olan ama bana gerçek Babamın tam zıttı şekilde davranan bir adamla beraber olduğum gerçeğiyle gözüm kör olmuştu. Sanırım durumu suiistimal etmem gerekliydi.

Sevişmelerimiz bazen sabahın erken saatlerine dek sürerdi ve yatak odası perdelerinin arasındaki boşluktan turuncu güneşin ağır ağır yükseldiğini görürdüm. Tam ikimiz de zirvede olduğumuz sırada, ona içime boşalması için yalvarırdım. Daha önce asla bir adamın içime boşalmasını ne istemiş ne de yaşamıştım. Aslını söylemek gerekirse, pek de değişik ya da fark edilir bir durum değildi. Ancak bunu kayda değer yapan, bedenlerimizin herhangi bir aralık ya da engel olmadan tek olma fikriydi. Kesinlikle kısır olduğumu zannettiğimden hamile kalma konusunda hiç endişe duymuyordum. Gebelik hakikati bana o kadar gerçek dışı ve sıradışı gelirdi ki, kendi vücudumun böylesi bir mucizeyi gerçekleştirme yetisi olduğunu kabullenemez ve buna inanmazdım.

İlişkimizin üçüncü ayında, ona telefonda yemek siparişleri veriyordum.

Okulumun yakınındaki telefon kulübesinden, "canım fena halde senin Çin eriştesinden çekiyor" derdim.

Bana, malzemeleri alması gerektiğini, ama elbette, benim için o akşama hazırlayabileceğini söylerdi.

Sonra, bir sigara daha tellendirip hevesle beklerken kanepesinde oturur, her zamanki gibi Stanley Gets ya da onun flamenko gitar albümlerinden birini dinliyor olurdum. O, bu esnada mutfakta yemeği hazırlamakla meşgul olurdu. Bazen yanma gi-

dip orada dururdum ve sabırsızca "Yemek ne zaman hazır olacak?" diye sorardım.

Sonra, bunun gibi bir akşam, uğraşıp didinip patlıcan ve biber dolması yaptığında tam bana servis yapacakken, "sanırım hamilesin" dedi.

Yanıtlamadan önce ona şaşkın şaşkın baktım ve "Bu da nereden çıktı? Saçmalama, ben hamile kalamam" dedim.

"Nedenmiş o?"

"Biliyorum işte"

"Nereden biliyorsun?"

"Bilirsin işte, hayatta bildiğin ama açıklayamadığın birtakım şeyler vardır ya?"

Yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana baktı ve "Ben onu bunu bilmem, ama bildiğim bir şey varsa o da son derece verimli bir çağında olduğun, en az üç farklı zamanda korunmadan seks yaptığımız ve devamlı canının bir şeyler çektiği" dedi.

Bana en son ne zaman regl olduğumu sorarken konunun ciddiyetini dağıtmak için gülümsedi. Hiçbir fikrim yoktu. Gerçek şu ki, asla yaşamımdaki böylesine ufak ve önemsiz detayların, özellikle de ne zaman regl olacağımın hesabını tutmam. Regl olduğumda da, bana verdiği kaçınılmaz rahatsızlık dışında, olayı çok büyütmemeye çalışır ve bir hafta geçtikten sonra regl olduğumu bile unuturum. Ancak sonuçları ne olursa olsun hamile olmam umurumda bile değildi. Yalnızca sahiden de hamile kalma yetimin olması bile beni hayrete düşürmüştü. Bu mümkün olabilir mi diye sorup durdum kendi kendime. Böylece, ertesi gün oradaki doktoruma gittim. Bana gebelik testi uyguladıktan sonra sonuçları bir hafta içinde alabileceğimi söyledi. Bu tam da Editörün bir aylık bir tatil için İstanbul'a gitmeye niyetlendiği günden bir gün öncesine geliyordu. Bir hafta sonra doktorumu görmeye gittiğimde bana bir aydan biraz fazladır hamile olduğumu söyledi.

Arayıp Editöre söyledim ve aynı öğleden sonra buluştuk. Kendimi en kötüsüne hazırlamıştım. Yalnızca dört aydır beraberdik, bu nedenle, özellikle de bağlanma korkusu olduğunu göz önünde bulundurursak, benden kürtaj olmamı beklemesi doğaldı. Oturma odasında karşılıklı oturduğumuzda bana gülümsedi, ben de ona gülümsedim. Bu, "bak birbirimizi ne hallere getirdik" diye tercüme edilen, karşılıklı bir düşünce değiş tokuşu gibiydi.

Ardından konuşmaya başladı ve ben de dikkatle dinledim. "Hep kendime ait bir ailem olsun istememe rağmen bu her nedense hiç olmadı. Bununla ilgili pek de yolunda olmayan bir şeyler vardı hep. Ya zamanlama ya da kişi. Hamile olduğunu duyduğumda hiç şaşırmadım. Kim bilir, belki de bilinçaltımızda her ikimiz de istemişizdir bunu. Bebeği istiyorsan, seni elimden gelen her şekilde desteklerim. Evlenebiliriz, dürüst olmak gerekirse, eğer senden olmayacaksa başka birinden çocuk sahibi olma ihtimalim pek yok. Yani, buna karar vermek gerçekten de sana kalmış."

Ertesi gün o İstanbul'a gittikten sonra, hamile halime alışmak ve bu konuyla ilgili ne yapacağıma karar vermek için tek başıma kalmıştım. Yaşlı Polonyalı Kadına göre bunu sürdürmek için deli olmam gerekiyordu; önümde bir ömür vardı. Genç, güzel, eğitimliydim ve iyi bir aileden geliyordum. Ne halt etmeye yeterince iyi para kazanmayan ve bana alışkın olduğum yaşam tarzını asla sunamayacak olan bir Editörle evlenip çocuk sahibi olmayı istiyordum? Yalnızca benim yaşımın iki katı yaşında değildi, üstüne üstlük bir de annesiyle yaşıyordu.

"Ne olur kendini bir yıl içinde, onun o minnacık evinde bebekle, anneyle ve kendisiyle bir hayal et. Bu arada, anneyi de sonsuza kadar görmezden gelemezsin, eninde sonunda ona da bakmak zorunda kalacaksın. Eğer ona bu kadar bayılıyorsan ev-

len ama çocuğunu doğurma, çünkü o zaman temelli ona takılıp kalırsın."

Muhtemelen kendine göre haklıydı ama umurumda değildi. Bana ne sunup ne sunamayacağı birazcık olsun endişelendirmiyordu beni. Hamile olduğumu öğrendiğim andan itibaren onun bebeğini doğurmak istiyordum.

Tüm bunlarla ilgili tek şüphem iyi bir anne olmaya uygun olup olmadığımdı. Temelde Babam gibi olmaktan korkuyordum. Onun gibi ben de tahammülsüz, bencil ve ben-merkezciydim. Benim yaşadığım şeylerin aynısını yaşayacağını bile bile bu dünyaya bir çocuk getirmek istemiyordum. Bir şekilde, Babamın baskıcı doğasının çoktan benim doğamın bir parçası olmasından ve tarihin tekerrür etmesinden korkuyordum. Böylece, bir danışmana gidip ona endişelerimden bahsettim. Beni yarım saat kadar dinledikten sonra, güven verici bir şekilde, Babamın birtakım karakter özelliklerini almamın normal olduğunu, ama bunun hiçbir şekilde aynen onun gibi olacağım anlamına gelmediğini anlattı. Bu konuyla ilgili olarak oldukça endişeli olmam da zaten şimdiden Babamdan farklı bir insan olduğumu gösteriyordu. Görüşmemizin sonunda kafamı rahatlatmayı başarmıştı.

Bir ay sonra, Editör tatilden geri döndü. O İstanbul'dayken yaptığımız telefon görüşmelerinden birinde, ona bebeği doğurmaya karar verdiğimi çoktan söylemiştim. Aynı zamanda, Anneme ve Babama da evleneceğimi söylemiştim. Hamileliği kendime saklayıp, yaşını da otuz dokuza düşürerek durumu birazcık yumuşatmıştım. Kırk iki, hatta kırk bile değil yalnızca otuz dokuz. Bu benim açımdan ciddi bir satış stratejisiydi. Bu eski bir ticaret hilesidir ama görünüşe göre hâlâ işe yarıyor, yani birçok durumda. Yoksa ne halt etmeye Harvey Nichols'dan o iğrenç bluzu doksan dokuz sterlin ödeyip alırdım ki? Tabii, ailem tüm bunlarla ilgili ne çok sevinmiş ne de etkilenmişti. Sanırım onla-

rın tüm bunlarla ilgili canını sıkan tek şey, mesleği olmuştu. Bir doktor, diplomat ya da banker değildi. Ailem ya da benim için yeterince iyi değildi işte.

O İstanbul'dan döndükten sonra giderek tavrında bir değişim fark etmeye başladım. Devamlı, çocuk isteyip istemediğinden emin olmadığını ve benim kendime bakmaktan aciz olduğum gibi endişelerini dile getirirdi. Bir bebeğe bakmayı nasıl becerebilirdim? Eninde sonunda ben kaçıp gidecektim ve o hayatının sonuna kadar çocuğa bakmak zorunda kalacaktı. Annesinin yanında bir başka varlığa bakması imkansızdı. Böyle bir şeyin asla olmayacağına onu inandırmaya çalıştım ama buna yanaşmadı. Bir ay boyunca her buluştuğumuzda endişelerinden öyle çok bahsederdi ki birazcık sessizlik ve huzur bulmak için onu bırakıp eve kendimi zor atardım. Bir ay geçtikten sonra, onunla beraber olmak ve çocuğunu doğurmak istememe rağmen bunu tek başıma yapacak kadar ahmak olmadığımı fark ettim. Bebekle beni yüzüstü bırakır diye korkmuyordum; bunun asla olmayacağını biliyordum ama tüm bunları halledebilmek için onun manevi desteğine ihtiyacım vardı. Onun da bunu benim istediğim kadar istemesine ihtiyacım vardı; yoksa inat edip, sırf bencillikten ona böyle bir şeyi yaptırmanın hiçbir anlamı yoktu. Bu üzücü ve kalp kırıcıydı. Ay sonunda yani üç aylık hamileyken ona kürtaj olacağımı söyledim. Bana yarım ağızla emin miyim, bir hata yapıyor olmayayım diye sordu. Mönüden ne yemek ısmarlayacağım ya da hangi ayakkabıyı alacağım gibi küçük şeylerle ilgili kararlar verirken kafası karışık ve her dakika fikir değiştiren biri olabilirim. Ama iş, hayatı etkileyecek kararlara gelince, sonunda bir karara vardığımda hiç kimse ya da hiçbir şey bana fikrimi değiştirtemez.

İlk randevum için her ikimiz de arabadan inip özel bir kliniğe doğru giderken kararımı değiştirmem için bana yalvardı ama artık çok geçti. Hâlâ şansım varken endişeleriyle başa çıkabilir-

dim, ama sonradan hamileliğimin ilerleyen aylarında, hiçbir şansım kalmadığında, aynı şekilde davranırsa sefil olurdum. Bununla beraber mükemmel olmadığımın da farkındaydım ve daha önce yetilerimle ilgili pek bir şey görmediği için endişe duymakta haklıydı. Yine de, eğer yirmi yaşında bebek sahibi olacaksam bana verilenden daha fazla destek, güvence ve inanca ihtiyacım vardı.

İlk kürtajımı olduğumda üç buçuk aylık hamileydim. Tüm kalbimle istediğim bir şeyden vazgeçtiğim için yaşamımın en güç tecrübelerinden birisiydi. Ameliyathaneye giderken yol boyunca ağlamış ve narkozun etkisinden uyandıktan sonra da kendimi bilinçsizce ağlarken bulmuştum. Gebeliğimin üç buçuk ayını, günün her kısa anını, gün be gün, ay be ay, ilahi bir varlığa dönüşecek olan küçük bir embriyo taşıdığımın tamamen farkında olarak yaşamıştım. Hayret içinde bakıp hem Editörün hem de kendimin belli fiziksel ve davranışsal özelliklerinin izlerini sürebileceğim bir varlık. O güne kadar kendimde anneliğin çaba gerektirmeyen kendini adamışlığının olduğunu hiç bilmiyordum. En garip rüyalarımda bile, hayatımın geri kalanını bir başkasının varlığı aracılığıyla yaşamayı kabullenmek bir yana, bir gün boyunca tüm bencilce düşüncelerimi bir kenara bırakabileceğimi asla düşleyemezdim. Böyle bir şeyin bir daha olabilme ihtimalini belki de resmen öldürmüş olabileceğim gerçeğiyle yüzleşmek son derece güç oldu. Kürtajımı takip eden haftalarda ne zaman yatağımda yalnız yatıp gözlerimi kapasam hep şu imgeyi görürdüm: Issızlığın ortasından çok büyük bir hızla karnıma düşen kanlı bir et parçası.

Onunla kürtajın üzerimde yarattığı etkiyle ilgili hiç konuşmadım. Yine de evlenmemiz gerektiğini, kim bilir, belki de gelecekte yine bebek sahibi olabileceğimizi söylerdi. Tek kelime etmeden yalnızca onu dinlerdim. Hiçbir şey değişmemiş gibi görüşmeye devam ettik; hatta bir haftalık bir tatil için beraber

Madrid'e bile gittik. Ancak benim için çok şey değişmişti ve kürtajdan sonraki birkaç ay boyunca ona karşı en başta duyduğum çekim ve düşkünlük yerini giderek tiksinti ve nefrete bıraktı. Beni okuldan aldığında, gümüş rengi Hyundai'isine biner binmez kapıyı kuvvetlice çarpardım.

"Hey, yavaş! Kırmaya mı çalışıyorsun?"

"Kes sesini!"

"Bana bir öpücük vermeyecek misin? Ya da en azından selam, bugün nasılsın diyebilirsin."

Ona yalnızca pis pis bakar ve avazımın çıktığı kadar, "Kes - şu - lanet - sesini!" diye bağırarak cevap verirdim.

Ona karşı duyduğum tüm saygıyı yitirdiğimi söylememe gerek yok. Hâlâ bazı hafta sonlarını onun evinde geçirmeme rağmen, mönüde asla seks olmazdı. Sanırım kendime gelebilmem için biraz zamana ihtiyacım olduğunun farkındaydı ve bu nedenle beni hiç zorlamadı. Bir gün benimle sevişmeyi özlediğini söylediğinde onunla ancak parasını öderse sevişeceğimi söyledim. En başta kafa bulduğumu sandı. Elimi tutup beni öpmek için eğildiğinde, onu geri itip son derece ciddi olduğumu söyledim. Fazladan paraya ihtiyacım olduğundan ya da orospu olmakla ilgili gizli bir fantezim olduğundan değildi. Niyetim onun küçük katkılarıyla bir kazanç sağlamak da değildi. Asla para için olmadığından, ne kadar önerebileceği konusunda hep makul oldum. Ne de olsa, ayda bin pound'dan fazla kazanmadığını biliyordum, bu nedenle ayın hangi gününde olduğumuza göre ondan yüz, ya da elli, hatta bazen yirmi pound alırdım.

Başlarda, utangaççça ondan o gün kaç para istediğimi sorardı ve her zaman parayı önceden alırdım. O miktarın olup olmadığını kontrol etmek için elleri isteksizce cüzdanını yoklardı ve bulduğu anda parayı ondan kapıp hızlıca cüzdanıma yerleştirirdim. Ardından üst kattaki odasına çıkardık. Onunla sevişmekten hâlâ zevk alıyordum ama benim için bunu değerli kılan deneyi-

min fizikselliğinden çok isteğimi gerçekleştirmiş olmaktan duyduğum tatmindi. Amacım onu zalimce aşağılayıp küçük düşürmek, delicesine aşık olduğu kızla para ödemeden sevişemeyeceği bir duruma düşürmekti. Sanırım oldukça çarpık bir biçimde intikam alıyordum. Ne düşündüğü ya da amacımı anlayıp anlamadığı gerçekten umurumda değildi. Bana göre, oyunlarıma kanacak kadar kör ve aptaldı; bu da benim için yeterliydi.

4
Bangladeşli Toprak Ağası

Bangladeşli Toprak Ağasıyla bir cumartesi akşamı, Tramp'in restoran kısmında tesadüf eseri yan yana otururken tanıştım. Oraya, boyumun yarısı boyunda, yaşımın iki katı yaşında, durmadan gerekli gereksiz konuşan, İranlı bir işadamıyla gitmiştim. Anlattığı her şeyi dinlemek tüm enerjimi aldığı için genellikle buluştuktan yarım saat kadar sonra dinlemeyi bırakırdım. Ama fena biri değildi. En azından bana ilişmiyordu ve birçok insan tanıdığı için onunla beraber vakit geçirmek keyifliydi. Berkeley Meydanı'ndaki Morton'da birbirimizin sohbetinden bir noktada sıkılıp onun arkadaşlarına katılmak için Tramp'e gitmiştik. Masa, o gece, Asyalı/Ortadoğulu işadamları ve onların profesyonel sarışın kız arkadaşlarının karışımından oluşuyordu. Arkadaşımın Bangladeşli Toprak Ağasının yanındaki yere oturmamı söylemesiyle, kendimi tüm bu yaşlanmakta olan, koyu tenli, ağır aksanlı, etraflarındakilerle şakalaşıp gülen, özel dikim, pahalı takım elbiseler giyen ve büyük olasılıkla erekliklerinden çok daha büyük olan ve ellerinde tutup salladıkları kocaman puroları tüttüren adamların arasında kendimi oraya ait hissetmedim. O masada oturan herkesin multi milyoner olup olmadığını bilmiyordum ama yaratmaya çalıştıkları izlenimin bu olduğu açıktı. Masadaki diğer kızların arasında göze çarptığımı biliyordum; teni daha az gösteren tutucu, siyah bir gece elbisesi giymiş bir esmerdim. Masada oturan erkeklerin her biriyle birkaç cümle bir şeyler konuşurken, onlara en baştan, orada kendime müşteri bulmaya çalışan bir kız olmadığımı, yalnızca eğlenip hoşça zaman geçirmek için bulunduğumu anlatmak için ciddi ve mesafeli bir tavır takındım. Masamızı kuşatan Pa-

mela Anderson taklitlerine gelince, onları yalnızca görmezden gelmeyi tercih ettim.

Bangladeşli Toprak Ağası, arkadaşlarıyla şakalaşıp kahkahalar attıktan sonra sesinin salonun her yerinden duyulduğuna ikna olmuştum ki, dikleşti ve dönüp yüzünde muzur bir ifadeyle bana baktı. Nereli olduğumu sordu.

"Türküm" dedim.

"Aaaa, bizim kardeş ülkemiz" diye yanıtladı.

Konuşmaya başladığımızda, onu tepeden tırnağa süzmeye giriştim. Koyu teniyle zıtlık oluşturan gri beyaz saçları ve beyaz sakalının neredeyse aydınlatıcı bir etkisi vardı. Uzun boylu, iri yapılı bir adamdı. Çok düzgün hatları olan burnu ve dolgun dudaklarıyla oldukça yakışıklı bir adam olduğunu söylenebilirdi. Milan'daki İtalyan terzisine diktirttiği üç parçalı bir takım elbise giymişti. Oysa ki asıl göze çarpan, konuşurken dikkatimi çeken ve gecenin geri kalanı boyunca da çekmeye devam eden şey, sol bileğindeki, yalnızca kendisi değil, aynı zamanda kordonu da parıltılı elmaslarla işlenmiş Rolex saatti. Daha önce hiçbir adamın bu kadar pahalı bir mücevher taşıdığını görmemiştim. Dilerseniz şöyle belirteyim; Elton John'dan başka herhangi bir adamın normalde taşıyabileceği türden bir saat değildi ve şahsen bir adamın öyle bir şey takmasını biraz abartılı ve görgüsüzce buluyorum. Ancak, onun olağanüstü görüntüsüne her nasılsa yakışıyordu.

Bana Londra'da ne yaptığımı sordu. Ben de okuduğumu söyledim. Bir erkek arkadaşım var mıydı?

"Hayır, bir erkek arkadaşım yok."

"Nasıl olmaz?"

"Çok klişe bir soru."

Purosundan bir nefes daha almadan evvel gülümsedi ve "Neden klişe bir soru olsun ki?" diye ekledi.

"Çünkü bu, gece kulübünde bir adamın bir kadına sorduğu

tipik bir sorudur. Böylece onu onunla gerçekten ilgilendiğine kadını ikna edebilir. Gecesinin geri kalanı kadının bahtsız aşk yaşamını dinleyerek berbat etmesine razı olur."

"Belki de yalnızca merak ediyorumdur?"

"Ne bir erkek arkadaşım var ne de bir tane bulmak niyetindeyim."

"Tanrım! Amma çetin cevizsin."

"Senden geldiği için iltifat olarak kabul ediyorum."

"Yani lezbiyen misin? Ya da dediğin gibi, olmak niyetinde misin?"

Gözlerimi devirip, "Sharon Stone dışında başka bir kadınla yatmayı midemin kaldırabileceğini pek sanmıyorum" diye cevap verdim.

"Yani, ne bir erkek arkadaş ne de bir kız arkadaş istiyorsun. Tatlım, peki senin hakikaten istediğin nedir?"

"Ben evlenmek istiyorum."

Neden öyle dedim bilmiyorum, sanırım sadece canım öyle istedi; belki de Rolex saati birden bire bana öyle demem için ilham verdi. Ona ne iş yaptığını sordum ama net bir cevap alamadım. Ancak, o akşamki ilk karşılaşmamızdan anladığım, ne kendini ne de hayatı pek de ciddiye alan biriydi. Sonradan, Dhaka'nın kırsal bir bölgesinde köy ve çiftliklerin olduğu oldukça geniş bir arazinin sahibi olduğunu öğrenecektim. Bununla beraber, geçmişte maliye bakanlığı yapmıştı ve o zamanlar da hâlâ Bagladeş'deki iktidar partisinin kabine toplantılarına katılıyordu.

Ertesi gün bir deste sarı gül aldım. Her nedense, çoğu kadının aksine, çiçeklerden asla pek etkilenmem. İnsan bir demet çiçeği ne yapsın? Onları su dolu bir vazoya yerleştirip ara sıra bakabileceğiniz bir yere koymanız ve adamı düşünmeniz gerektiğini ben de biliyorum elbette. Sanırım ben romantik bir tip değilim, çünkü hakikaten çiçeklerin dertten başka bir şey olmadığını düşünüyorum. Çoğu zaman burnumun dibinde olsalar

bile onların orada olduğunu tamamen unutuyorum ve her zaman sularını değiştirmek büyük zahmet oluyor. Aslına bakarsanız adam yalnızca sularım değiştirirken aklıma geliyor ve sizi temin ederim ki bu asla iyi bir şekilde olmuyor. Eğer bir adam benim üzerimde iyi bir etki bırakmak istiyorsa, diyette olmadığım sürece, ki genelde diyetteymişim gibi yapsam da asla olmuyorum, bana bir paket Belçika çikolatası gönderse daha iyi eder. O zaman çabasının çok daha fazla takdir göreceğini size garanti ederim. Bangladeşli Toprak Ağasının gönderdiği sarı gülleri altmışlarının sonlarındaki Arjantinli yeni ev sahibeme verdim. En azından onlardan benim aldığımdan daha çok keyif alacaktı. Bu arada Islington'daki daireden Chelsea'deki bir eve taşınmıştım. Yeni ev sahibemle Yaşlı Polonyalı Kadınla aramızda olan gibi bir bağ yoktu ama her şey yolundaydı, zaten kendime zaman ayırmaya ihtiyacım vardı.

Aynı akşam şoförünün kullandığı lacivert Bentley'siyle beni almaya geldi. Park Lane'deki Dorchester Oteli'nin barında birkaç içki içip bir şeyler yedik ve Chelsea'deki Londra'nın o ünlü aşçısının eşsiz restoranına gidinceye kadar her ikimiz de epeyce doymuştuk. Garson siparişlerimizi almaya geldiğinde, "aşçıya burada olduğumu ve bizim için özel bir şeyler hazırlamasını söyle" dedi.

Beni etkilemeye çalıştığı açıktı ama bu dünyaca ünlü aşçının kim olduğu hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Yalnızca, gösterişli restoranının arkasında, buharlı, sıcak mutfakta zengin müşterilerini memnun etmek ve iki yakasını bir araya getirmek için çalışan zavallı, sefil bir adamcağız olduğunu düşünmüştüm. Bir noktaya kadar haklıydım da. Garsonlar başlangıçları getirdiğinde ve biz de yiyeceklerden zar zor ufacık parçalar tadabildiğimizde bana aç olup olmadığımı sordu, "hayır, pek sayılmaz" dedim.

Kendisinin de aç olmadığını söyleyince ikimiz de çocuklar

gibi kıkırdamaya başladık. Az sonra, ikimizin tabakları hâlâ dolu olduğu için garson her şeyin yolunda olup olmadığını sormaya geldi. Şakacı ve alaycı bir şekilde, her şeyin yolunda olduğunu ancak pek de aç olmadığımızı söyledi ve ana yemekleri getirmesini istedi. Biz şımarık gibi davranıp, dalga geçip şaraplarımızı yudumlarken, neredeyse dokunulmamış ana yemeklerimiz de mutfağa geri gönderildiler. Şef garson, her şeyin yolunda olup olmadığını aşçının merak ettiğini söylemek için geldi. Hakikaten de biraz saçmaydı ama deliler gibi eğleniyordum. İdeal oyun arkadaşımı bulmuştum. Kırklı yaşlarının ortasında, güçlü, zengin bir adamla arkadaşlık etmeme rağmen, Bangladeşli Toprak Ağasında sevdiğim şey, hiçbir şekilde davranışlarımla ilgili endişe etmek zorunda olmamamdı. Doğal, çocuksu, şımarık, çılgın halimle davranabiliyor, bunun için övgü bile alıyordum. Tatlılarımızı yerken, yani aslında dokunmamıştık bile, bana Dorchester Oteli'nde bizim için bir süit ayırttığını söyledi. Kendimi henüz onunla yatmaya hazır hissetmiyordum ama zararsız olduğunu biliyor, çok eğleniyor ve daha eve gitmek istemiyordum, o yüzden kabul ettim.

Bu çok şaşaalı ama pek de zevkli dekore edilmemiş büyük süitte birkaç içki daha içtikten sonra yatak odasına çekildik. O soyunmaya başladığında pek de uğruna ölünecek bir vücudu olmadığını fark ettim. Sarkan kocaman göbeğiyle epeyce kiloluydu ve tam göğsünün ortasında belirgin bir yara izi vardı. Ona bunun ne olduğunu sorduğumda bir süre önce bir kalp ameliyatı geçirdiğini ama büyük bir sorun olmadığını söyledi. O zamana kadar üç parçalı takım elbiseleri fazla kilolarını gizlemeyi başardığı için kendimi biraz hayal kırıklığına uğramış hissetmiştim. Gelip çırılçıplak yanıma uzandığında iç çamaşırlarıma kadar soyunup çoktan yatağa girmiştim. Beni öpmeye başladığında ona henüz hazır olmadığımı söyledim. "Peki niye?" diye sordu.

Maalesef, sabahın erken saatlerine dek ona niye olduğunu anlatmak zorunda kaldım. Benim için çok erkendi, ilk önce onu daha yakından tanımak zorundaydım, kendimi hazır hissetmiyordum; temelde kadınların yüzyıllardan beri söylediği bilinen şeyler. Saldırgan davranmadı ya da başka bir şey yapmadı; o her zamanki acayip, hiperaktif, herhangi bir konunun üzerinde saatlerce duran meraklı adam gibi davrandı.

İkinci buluşmamızda Mayfair'deki Le Gavroche Restoran'da çeşitli zengin Fransız yemeklerinden yiyip kırmızı şarap ve hoş bir konyak içtikten sonra Bollywood'da film yönetmeni olan Hintli bir arkadaşıyla buluşmak için Tramp'e doğru yola koyulduk.

Oraya giderken yolda bana, "Yani bu geceyi benimle geçirecek misin?" diye sordu.

"Hımmm, dur bir düşüneyim. Bana neden şimdi soruyorsun bunu?"

"Sadece merak ediyorum."

"Cevap vermek gerçekten güç. Yani, ya şimdi sana evet desem, sonradan beni çok kızdıracak bir şeyler yaparsan ve ben fikrimi değiştirirsem..."

"Neden her şey seninle bu kadar karmaşık olmak zorunda? Şimdi evet dersen, sonradan yine fikrini değiştirebilirsin. Sözleşme imzalıyor değiliz ya."

"Şey, seninle yatsam bile bunu asla prezervatif olmadan yapmam."

"Nedenmiş?"

"Ya sende HIV varsa?"

"AIDS'li gibi mi görünüyorum?"

"Yok. Aslında daha çok Hepatit C'li gibi görünüyorsun. Hiç test yaptırdın mı?"

"Kafa mı buluyorsun?"

"Belki de."

"Tüm erkek arkadaşlarınla prezervatif kullandın mı?"

"Hayır, ama konumuz bu değil. Ayrıca henüz benim erkek arkadaşım değilsin."

"Henüz? Kulağa ne hoş geliyor. Bana umut veriyor."

Şoföre bizi Soho'daki bir seks dükkanına götürmesini söyledi.

"Kadın, ben hayatımda hiç prezervatif kullanmadım ama senin için bir ayrıcalık yapabilirim."

Bentley'nin dikiz aynasından, şoförün tüm bu olup bitenle epeyce kafasının karıştığını görebiliyordum. Şoför arabayı Soho'nun arka sokaklarında bir yere park ettiğinde, ona elli pound'luk bir banknot verip birkaç paket prezervatif almasını söyledi. "Farklı şekil, renk ve tatlarda birkaç çeşit prezervatif istiyorum" dedi.

Kendini ifade ediş şekli oldukça belirleyiciydi. Suratında muzur, yaramaz bir bakışla uzaklara bakıp purosundan bir nefes çekerken her bir heceyi ayrı vurgulayarak yavaşça konuşurdu. Beş dakika sonra şoför içi prezervatifle dolu düz beyaz bir poşetle geri geldi. Tramp'e doğru yol alırken Bangladeşli Toprak Ağası elini poşete daldırıp hevesle paketlerden birini açtı ve bir prezervatifi parlak, sıkıca kapalı plastik poşetinden çıkarıp büyük hayretle incelemeye koyuldu. Nemli dokusunun hissine bakmak için dokunup kokladı. Sonra bana bakıp, "sevişmeyi bilmem de, bunlar balon yapmak için ideal" dedi ve şişirmeye başladı.

Ben de bir prezervatif çıkarıp tüm gücümle şişirmeye başladım. Ardından, gülmemek için o kadar çabaladıktan sonra şoför de en sonunda patladı ve sesli kahkahalar atmaya başladı.

Bentley, kulübün tam önünde durduğunda kocaman şeffaf balonumu isteksizce bırakmak zorunda kaldım. Tramp'in kapısındaki adam birden bire ortaya çıkıp, dışarı çıkabilmemiz için Bentley'nin arka kapısını açtı, biz de kulübe şaşaalı girişimizi yaparken tamamen yetişkin gibi davranmak zorunda kaldık.

Öyle bir girişti ki, restoran bölümündeki masaya doğru ilerlerken Hintli Film Yapımcısı arkadaşı bizi karşılamak için ayağa kalkmış, insanlar merak içinde bakıyorlardı. İtiraf etmeliyim ki bir arada çok dikkat çekiyorduk; göze çarpan kırmızı Hermes kravatı, lacivert, ince çizgili, üç parçalı özel dikim takımı, parıltılı elmas kol düğmeleri, sol bileğinde safir ve elmas parçalarıyla işlenmiş bir saati olan (ki bu saat onunla tanıştığım gün taktığı değildi) orta yaşlı, iyi giyimli, Asyalı bir adam ve kolunda, siyah topuklu ayakkabılar ve kırmızı bir Moschino gece elbisesi giyen uzun boylu yirmilik bir esmer. Fena halde havalıydık.

İkinci beyaz şarap şişesini içerken Hintli arkadaşı, endişeyle ona baktı ve eğilip çaktırmadan bana ne kadar içtiğini sordu. Hakikaten de saymamıştım ama yemekte beraber bir şişe şarap, sonrasında da birkaç kadeh konyak içtiğimizi düşündüm. Kulağıma sessizce, "onun bu kadar içmemesi gerek" diye fısıldadı.

Ona neden diye sordum ama sanki bir şey söyleyecekmiş gibi bana baktı ve ardından arkadaşına dönüp başka bir şeyle ilgili konuşmaya başladı. Ne olduğunu merak ettim ama boş vermenin en iyisi olacağını düşündüm.

İki saat sonra, Hyde Park Corner'ın yanındaki Lanesborough Oteli'nde kocaman bir süitin yatak odasındaki yataktaydık. Her ikimiz de soyunmak için fazla sarhoş olduğumuzdan halen giyiniktik. O usulca saçlarımı okşarken, ben onun göğsünde yatıyordum. Başımı kaldırıp dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurduğumda, aniden beni tepeden tırnağa sarsan güçlü bir elektrik şoku hissettim.

Kaygıyla gözlerimi ona dikip, "O da neydi öyle? Sen de hissettin mi?" diye sordum.

Ardından birkaç saniye içinde tekrar aynı şey oldu, o yüzden kendimi yataktan atıp tedirgin bir şekilde "Yataktan olmalı. Yatakta bir sorun var. Orada yatıp durmasan, kalk!" dedim.

Ancak, uyarılarımı dikkate almış gibi görünmüyordu. Göğsünü sağ eliyle sıkı sıkı bastırarak tutup yatmaya devam etti. Aklım karışmıştı ve ne düşüneceğimi bilemedim. O şey her neyse, bedeninin onun tarafından kontrol altına alınmasına izin vermiş yatarken, benim aklımdan en saçma sapan senaryolar geçiyordu. Sonra kesildi. Halen göğsünü tutuyor ve derin nefes alıyordu. Ne olup bittiğinden onun haberdar olduğunu fark ettim. Kendini toparlayıncaya kadar sessizce durmam gerektiğini anladım.

Benden bir bardak su getirmemi istedi. Mini bara koşup, bir bardağın içine Evian marka su doldurdum ve hemen yanına dönüp ona verdim. Yatakta doğrulup tüm suyu bir dikişte içti ve bardağı sertçe yanındaki masaya koydu. Ardından açıklamaya başladı. Hayır, onun canına kıymaya çalışanlar uzaylı, iblis ya da başka birileri değil, kalp atışlarını kontrol edip düzenlesin diye kalbinin içine yerleştirilen ufak bir pildi. Üç büyük kalp krizinden sonra doktoru onun için en iyi çözüm olarak bunu tavsiye etmişti. Ona neden önceki gibi alkol ve sigara içmeye devam ettiğini sordum.

"Ölmekten korkmuyorum. Kendimi bu dünyanın sunduğu zevklerden mahrum bırakmayacağım. Gelecek umurumda bile değil, benim için önemli olan şu anın tadını nasıl çıkardığım" dedi.

Bundan kısa süre sonra, yanımızda bir poşet dolusu prezervatifle uyuyakaldık.

Ertesi sabah süitimizin oturma odasında kahvaltı yaparken bana, birkaç günlüğüne Dubai'de ona eşlik eder miyim diye sordu. Ona okuldaki programımın çok yoğun olduğunu, yalnızca hafta sonu için gelebileceğimi söyledim. "Tamam, o zaman, yalnızca hafta sonu için gel. Biletini ayarlarım" dedi.

Düşüneceğim dedim. Aynı gün Bangladeş'e gitti. Birkaç kız arkadaşıma onunla Dubai'de buluşmayı ciddi ciddi düşündü-

ğümü söylediğimde, sadece bir haftadır tanıdığım bir adama güvenmemem gerektiğini söylediler. Hatta bir tanesi, beni kaçırabileceğini, bir daha ne Londra'ya dönebileceğimi ne de ailemi görebileceğimi söyledi. Ortadoğu'ya Müslüman bir adamla buluşmak için gitme fikrim, onu derhal bu basmakalıp senaryoları yazmaya teşvik etmişti. Ona güvenebileceğimden ve bana iyi bakacağından emindim, o yüzden ertesi gece beni Dhaka'daki evinden aradığında, hafta sonu tatili için Dubai'de ona katılmaya karar verdiğimi söyledim.

İtiraf etmeliyim ki, Dubai'ye yedi saat gidip yedi saat dönmeyi düşününce, yalnızca hafta sonu için oraya gitmek biraz çılgıncaydı ama durumu özel yapan da buydu zaten. Arap Emirates'le birinci sınıf uçma avantajıma rağmen, kendimi bir türlü sakinleştirip uyuyamadığım için yedi saatlik uçuşun tamamını viski ve sigara içerek geçirdim. Işıklar sönük, diğer herkes mışıl mışıl uyurken, ben o kadar baskı altında ve paronayanın eşiğindeydim ki, uçak her türbülansa girdiğinde korkudan ağlayacak gibi oluyordum. Kendi kendime, eğer sağ kurtulursam bir daha asla başka bir uçağa binmeyeceğime dair söz veriyordum; sıcağı sıcağına verdiğim sözleri tutma konusunda pek de iyi sayılmam. Londra'ya dönünceye kadar kaç tren, kaç otobüs ve kaç deveye bineceğimi düşündüm. Aslında epeyce heyecan verici bir deneyim olabilirdi. Çölden deve üzerinde geçerken tepeden tırnağa beyaz çarşaflara bürünmek zorunda kalabilirdim ya da dönüşte bir günlüğüne İstanbul'daki ailemi görüp onlara çölde yanmış tenimi gösterebilirdim. Herhalde pek de iyi bir fikir olmazdı, çünkü o zaman onlara bir açıklama yapmak durumunda kalırdım. Uçak inene kadar, ancak kendimi ve küçük çantamı gümrükten geçirecek kadar enerjim kalmıştı. Beni bir arkadaşıyla aldılar. Hafta sonu için onun misafiri olacaktık.

Eve gider gitmez hemen bir duş aldım ve doğruca yattım. Ardından, tam ben uykuya dalmak üzereyken usulca odaya gi-

rip yanıma uzandı. Ona gerçekten uyumaya ihtiyacım olduğunu söyledim ama bana anlatacağı bir şey olduğu konusunda ısrar etti. Birkaç saat sonra anlatamaz mıydı? Yo, şimdi anlatması gerekti. Her ikimiz de yan yatmış, yüz yüze, birbirimizin gözlerine bakıyor ve o benim saçlarımı okşuyordu.

"Bir süredir düşünüyorum. İki kez evlendım ve ilk evliliğimden iki muhteşem kızım var, ikinci evliliğimdense taptığım bir oğlum. Artık hepsi büyüdü. Rahatsızlığım yüzünden pek de uzun yaşayamayacağımı biliyorum. Bu bir miras. Babamın da çok zayıf bir kalbi vardı ve kırk üç yaşında öldü, yani ben hâlâ hayatta olduğum için şanslıyım" dedi.

Konuşmaya devam ederken gözleri şefkat ve sevgi doluydu. "Seninle çok özel bir bağım olduğunu hissediyorum ve geri kalan kısıtlı zamanımı başka birindense seninle geçirmeyi tercih ederim. Sen şimdiye dek beraber olduğum kadınlardan çok farklısın. Evlenmemizi ve tercihen kız olan, bir çocuk sahibi olmamızı istiyorum. Eminim çocuğumuz güzel olacaktır. Ve senin yaşamın da ebediyen garantiye alınmış olur, ben öldüğümde sen genç ve zengin bir dul olursun."

Çok duygulanmıştım, nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Yalnızca gülümseyip dudaklarına bir öpücük kondurdum ve düşünmek için zamana ihtiyacım olduğunu söyledim.

Beş saat uyuduktan sonra, üstümü giyinip ona ve arkadaşına katılmak için oturma odasına gittim. Çok uzun palmiye ağaçlarıyla özel bir yola bakan, kocaman, açık bir verandanın yanında birbirinin aynı iki bej divana ayrı ayrı oturmuşlardı. Arabayla gezmek için dışarı çıkacağımızı, bana şehri kısaca göstermek istediğini söyledi. Etrafta bir saat kadar arabayla dolaştık ama çevremin farkına varamayacak kadar sersem olduğum için bunun gerçekten hiçbir anlamı yoktu. Tek hatırladığım, şu muazzam gökdelenlerdi ki bunlar da beni etkilemiş falan değildi. Belki de bu cansız, modern, önceden planlanmış

şehirde her şeyden çok, ruhun olmaması ilgisiz hissetmeme neden olmuştu. Ardından, arabayı bir alışveriş merkezinin önüne park etti ve içeriye girdik. Dolaşırken mücevher mağazalarının birinin vitrininde saatlere bakmak için durdu. Kendi kendime yeterince saati yok mu zaten diye düşündüm.

İki haftadan daha az bir sürede onu çoktan üç farklı elmas işlemeli saatle görmüş ve muhtemelen birkaç saati daha olduğunu düşünmüştüm. Bir şeye bakmak istediğini söyleyip içeri girdik. Tezgahtara, vitrinde olan bir Rolex kadın saatini sordu.

Söylediğini duyar duymaz bayılacak gibi oldum. Kalbim çılgınca atıyordu ve elim ayağım karıncalandı. Onu bir süre inceledikten sonra ki bu bana sonsuza kadarmış gibi geldi, bana dönüp hoşlanıp hoşlanmadığımı sordu. Hoşlanmak mı? Ellerinde tuttuğu göz kamaştırıcı parlak objeye aşık olmak için tek bir bakış ve yalnızca bir saniye gerekliydi. Onunla ilk tanıştığım akşam taktığı saate neredeyse tıpatıp benziyordu yalnızca biraz daha küçüktü. "İyidir" dedim.

Ardından, onu bana almasını ister miyim diye sorduğunda "Bilemiyorum. Biraz düşünmem gerek. Belki benim için biraz büyük bir şey" diye cevap verdim.

"Emin misin?" diye sordu.

Başımla onayladım.

Oldukça şaşırdı ve saati tezgahtara iade etti. Dışarı çıkarken, almayı bu kadar istediğim bir şeyden kendimi mahrum bıraktığım için son derece üzgün hissettim ama başka şekilde davranmamın imkanı yoktu. Bangladeşli köklerinin yanı sıra, ışıltılı yaşam tarzının da en başta onu benim için çekici kıldığı bir ger çekti ancak bir adamdan bu kadar pahalı bir hediye almak için, bence, onu bir şekilde hak etmeniz gerek. Ve "hak etmek" derken, kendinizi koşulsuz şartsız, hem duygusal hem de fiziksel ya da tercihen her iki şekilde de vermeniz gerektiğini kastediyorum. Eninde sonunda bu alma verme dünyası ve bazen bu tip

ayartmaları reddetmek her ne kadar acı verici olsa da eğer karşılığını verip veremeyeceğimden emin değilsem, alamam. Bana kalbini açmıştı, ama ben ona aynını yapabileceğimden şüpheliydim. Londra'ya döndüğümde onu tekrar görüp görmeyeceğimden bile emin değildim. Eğer hediyesini kabul etmiş olsaydım kendimi görüşmek için borçlu hissedecektim ve istediğim gibi davranma özgürlüğüm olsun istiyordum. Aptal bir saate ödemek için fazlasıyla yüksek bir bedeldi.

Tüm bunları söylememe rağmen, erken yaşlardan beri, pahalı tüketim maddeleri, tasarım kıyafetler ve değerli mücevherlere olan düşkünlüğümün, içimde oldum olası kişisel bir çatışmaya yol açtığını da belirtmeliyim. Doğası itibariyle felaket açgözlü biriyim işte. Gucci ya da Fendi'ye girdiğimde, tek bir parça alıp asla tamamen tatmin olduğum olmamıştır; kısaca, tamamına sahip olmak isterim. On beş yaşından beri Vogue dergisinin sadık okurlarından olmuşumdur ve o zamandan beri, bir ritüel sergilemişimdir. En son sayıyı ele geçirir geçirmez, hemen eve koşup sayfaları hızlı çevirmeye başlar, sahip olmak istediklerimi ki bu genellikle beni bir kaçık gibi göstermeyecek giyilebilen her şey olur, seçerim. Ardından, sihirli bir güçle yatağımın üzerinde öylece beni beklediklerini hayal ederim. Ya da yalnızken bir otobüs veya takside Sloane Caddesi'nden geçerken caddenin iki yakasından birini seçme oyunu oynar ve birkaç dakikalığına, caddenin en başta seçtiğim yakasındaki dükkanlardan istediğimi alabileceğime inandırırım kendimi. En başta Harvey Nichols olduğu için genellikle sol yakayı seçerim. Peki ya caddenin sağ yakasında kalan Graff Mücevherat? Graff elmaslarıyla kaplı bir yatakta uzandığınızı bir düşünün, muhteşem olmaz mıydı? Sanırım bu bir çeşit zihinsel mastürbasyon, aptalca ve anlamsız ama kendime engel olamıyorum.

Ben bir tüketim bağımlısıyım ve bana inanın ki bunu size itiraf ederken gurur duymuyorum. Bir parça kumaş ya da aptal

bir taşı neden bu kadar umursuyorum? Neden bütün resmi görmek bu kadar zor geliyor bana? Esasında ben kapitalist toplumun en şahane kadın prototipiyim. Bunun için kendimden nefret ediyorum gerçekten. Arada sırada bütün resmi gördüğümde ve her şeyi geride bırakıp Küba ya da Tibet'e taşındığımı düşündüğümde bile o gücün asla bende olmadığını biliyorum ve bir sonraki sezon, elimde dağ kadar kıyafetle Harvey Nichols'ın soyunma odalarına giderken bana rastlamanız mümkün.

Sanırım, bir diplomat kızı olarak büyümek, ayrıcalıklı bir yaşam sürmek, şoförlü arabalar, hizmetçiler, şehrin en gözde ve seçkin muhitlerinde güzel evler, elçilik kokteylleri üzerimde oldukça büyük bir etki yaptı. Sonsuza kadar devam etmeyecek olmasına ve etmemesine rağmen (ailem sonunda Bebek'teki üç odalı daireye temelli yerleştiler), bunu asla tamamen kabullenemedim. Babamın emekliliğinden sonra yine alışkın olduğum görkemli yaşam tarzını sürdürmek istedim ve Editörden ayrıldığımda, bilinçli olarak bana tam da bunu sunma şansı olan zengin ve güçlü erkeklerle ilişki kurmayı seçtim. Ancak sorun şuydu, hâlâ ruhumu bunun için satmaya hazır değildim. Yalnızca yaşam tarzını değil, tüm paketi istiyordum ki bunu bulmak da epeyce zordu; bana hem ruhunu hem de parasını sunabilecek bir adam. Zengin ve güçlü adamların sorunu şu; kendi güçleri ve paranın onlara açtığı sonsuz zenginliklerle öyle kör oluyorlar ki, hayattaki daha esaslı değerlere olan hassasiyetlerini kaybediyorlar. Bu öyle bir noktaya varıyor ki, sonunda kendilerini cüzdanlarından daha derin bir şeyle ilişkilendiremeyen ruhsuz yaratıklara dönüşüyorlar. O kalibrede biriyle tanışmanın ilk heyecanından ve gecemi gündüzümü durmaksızın ilk randevumuz nasıl geçecek diye fanteziler kurarak geçirdikten sonra, genellikle randevuda hayal kırıklığına uğruyorum. Bırakın bir ömür boyu katlanmayı, bir saat daha o kişinin varlığına katlanmamın bile imkanı olmadığına tamamen ikna oluyorum.

Her halükarda, Bangladeşli Toprak Ağası asla öyle ruhsuz bir adam değildi. Ruhu bir dereceye kadar hasar görmüş olsa da, hayata karşı duyduğu belli bir incelik, hassasiyet ve tutkuyu sürdürebilmeyi başarmıştı. Ancak, sarkan göbeğinden mi, yoksa bilinçli olarak farkında olmadığım bir başka nedenden midir, ona fiziksel bir çekim hissetmiyordum. Yine de Dubai'deki son akşamımda onunla yatmaya karar vermiştim. Ne de olsa, denemeden asla yüzde yüz emin olamazsınız. O akşam Dubai'de yaşayan Bangladeşli bir çiftle, beş yıldızlı bir otelin Çin restoranına akşam yemeğine gitmiştik. Karı koca ikisi de kırklı yaşlarının başlarındalardı. Havadan sudan konuştuktan sonra kadın Bangladeşli Toprak Ağasına dönüp ağır Bangladeş aksanıyla, "bu kadar zaman sonra seni böyle mutlu görmek kesinlikle harika" dedi.

"Bu sabah ona evlenme teklif etim..." diye cevap verirken başıyla onayladı.

Kadın, bitirmesine fırsat vermeden lafa atladı. "Eeee, onunla evlenecek misin? Teklifini kabul ettin mi?"

Etmiş miydim? Doğruyu söylemek gerekirse, pek düşünmemiştim. "Düşünmem gerek" diye cevap verdim.

Ardından, suratında alaycı bir sırıtışla, "Bütün kızlar bu adamın peşinde. Kapılmamak çok zor. Ne de olsa, elmaslar bir kızın en yakın arkadaşlarıdırlar" dedi.

"Elmas" kelimesi geçince bir kez daha kadının çok miktarda elmas, zümrüt ve yakutla kaplandığını fark edip ona, "Taktığın şeye bayıldım. Sen de elmaslardan gerçekten hoşlanıyor olmalısın" dedim.

Sessizce başıyla onayladı. Her nasılsa söylediğim şey suratındaki sinir bozucu sırıtışı silmişti. Ardından, Londra'daki restoranları Dubai'dekilerle karşılaştırmak gibi daha sıradan konulara geri döndük; kimse üzerine alınmayacağı için böylesi daha iyiydi.

Bir kez daha çarpılmaya niyetli olmadığından akşam yeme-

ği boyunca alkol tüketimini dikkatli bir şekilde izledikten sonra çırılçıplak yatağa gidip bir prezervatif bulmasını isteyerek ki arkadaşının banyosundaki ecza dolabından isteksizce bir tane aldı, ona sinyali verdim. İşin çoğunu onun yaptığı ve benim de dahil olmak için didindiğim sevişmemiz sırasında bedenim sanki tüm hissini kaybetmiş gibiydi. Alt tarafıma yöneldiğinde, kendi kendime burnumu ya da kaşlarımı yalasa herhalde aynı hissi yaratırdı diye düşündüm. Dahası, gözümü kırpmadan hocalarım ve sınıf arkadaşlarım önünde bir sunum yapabilir, ya da dünyada olup bitten korkunç haberleri bildiren bir CNN muhabiri olabilirdim. Kabalık olmasın diye arada sırada inlediğimde kafamda kadın ve erkeklerin birbirinden ne kadar farklı olduklarını sorguluyordum ya da, gerçekten farklılar mıydı? Bir adam özellikle hoşlanmadığı bir kadının ona oral seks yapmasından yine de hoşlanır mıydı? Muhtemelen ne kadar sarhoş olduğuna bakar tabii, ama genellersek çok da umurunda olmazdı, ya da en azından kendini bırakır ve hoşlanabilirim de diyebilir. Belki de fark, kadınların aksine, her cinsel ilişkilerini haklı çıkarmak için erkeklerin beyni yıkanmamıştır. Ucuz orospunun birini, çirkin bir pilici ya da en kötü olasılıkla Labrador Daisy'yi beceriyor olabilirler ama eninde sonunda kendilerini olayın heyecanına kaptırdıklarını söyleyebilirler.

Sonra ona prezervatifi takma vaktinin geldiğini söyledim.

"Kahretsin! Sana prezervatifi unutturmaya çalışıyordum!"

"Tak şunu, hadi."

Diz üstü oturdu. Yırtılan paketin ardından aletinin etrafına dar plastik bir kalkan geçirmeye çabalayan bir adam sesi, kör karanlıkta ne yaptığını kafamda canlandırmam için yeterliydi.

Ses kesilir kesilmez arkaya uzanıp onu koltuk altlarından kavrayarak kendime çektim. İtiraf etmeliyim ki, iş aletini kullanmaya gelince epeyce yetenekliydi, o yüzden, okulda hoşlandığım şu uzun boylu, kaslı Fransız çocukla ilgili fantezi kurma-

ya karar verdim. Düşüncelerim fantezi ve gerçek arasında gidip gelirken hem heyecan duyuyor hem de kendimi uyuşmuş hissediyordum. Yine de, sonunda, gelmeme yardım etmeyeceği için Fransız çocuk fantezisini bir kenara bıraktım ve işini tamamladığını düşünerek yaptığım inanılmaz orgazm taklidinden sonra o da geldi. O anda bunun yaptığımız ilk ve son seks olacağını biliyordum. Ayağa kalkıp başucundaki komodinin üzerindeki lambayı açtı ve prezervatifi çıkartıp incelemeye başladı.

Farklı açılardan ona bakarken "Milyonlarca spermle dolu olması inanılmaz değil mi?" dedi.

"Evet" dedim, hakikaten de inanılmazdı ama şimdi lütfen banyoya gidip üzerine sifonu çekebilir miydi? Çünkü bırakın incelemeyi, sperm dolu bir prezervatif bakmak için bile dünyanın en hoş manzarası sayılmazdı.

Ben Londra'ya geri döndükten sonra, Dhaka'daki evinden beni her akşam arardı ve en az bir saat telefonda konuşurduk. Kimi zaman kendini tekrar eder, en baştan aynı hikâyeyi tekrar tekrar anlatır dururdu. Böyle zamanlarda aklım başka yerlere gider, ay sonunda ödemek zorunda kalacağı acayip telefon faturasını ya da telefonda çok fazla konuştuğum için beynimde tümör çıkıp çıkmayacağını düşünürdüm. İki hafta sonra Londra'ya geri döndüğünde, beni okuldan şoförünün sürdüğü lacivert Bentley'siyle almaya geldi. Bu bana, Vancouver'daki ilkokul yıllarımda Babamın şoförünün beni her Allah'ın günü siyah, kurşun geçirmez camlı, Chevrolet station vagonuyla okula getirip götürmesini hatırlattı. Bazen bir polis arabası da bize eşlik ederdi. Doğal olarak diğer tüm çocuklar ailemin zengin olduğunu sanırlardı. Oğlanlar büyük hayranlık ve kıskançlıkla arabayı incelerlerdi. Onlara aslında arabanın bize değil Türk hükümetine ait olduğunu anlatmaya çalışırdım ama her nedense bana ne inandılar ne de beni anladılar. Şoför içeriye gireyim diye kapıyı açtığında tanıdık tanımadık herkesin bana baktığının farkındaydım. Kendi-

mi biraz rahatsız hissettim ama içeriye girince çok geçmeden üstesinden geldim. Beni sıcaklıkla kucakladı ve çok özlediğini söyledi. Ben yalnızca gülümsedim. Ardından bana, şehri terk etmeden hemen önce Bangladeş'teki hükümet partisinin bir toplantısına katıldığını ve bakanlardan birinin ona ne diye Londra'ya gittiğini sorunca, ona, "Siz ablak suratlıların yüzüne bakmaktansa Türk kız arkadaşımın güzel yüzüne bakmayı tercih ederim" diye cevap verdiğini anlattı.

Dürüst ancak nezaketsiz sözlerinden çok da hazzettiklerini sanmıyorum. Nereye gitmek istediğimi sorduğunda, eve gitmeyi istediğimi söyledim. Belki daha sonra buluşabilirdik, yorgundum. Tam bir hafta, yalnızca eve bırakmak için beni okuldan aldı. Daha sonra akşam buluşmak için de hep çok yorgun, çok depresif, çok başka bir şeydim. Ardından, sonunda, Bangladeş'e gitmeden bir gece önce akşam yemeği yedikten sonra, o gece onunla kalmak isteyip istemediğimi sordu. "Gerçekten çok yorgun hissediyorum kendimi" dedim.

Alaycı bir tonla, "Tamam, seni eve bırakıyorum, ama evlendiğimizde sevişebileceğiz, öyle değil mi? En azından, çocuğumuzun olabilmesi için bunu bir kez yapmamız gerek, biliyorsun" dedi.

Olayların komik tarafını görebilme yeteneğine hayrandım.

Bir hafta geçtikten sonra, onu gerçekten de özlediğimi fark ettim. Neden bu kadar sorun yaratıyordum? Tamam, ona aşık değildim ama onun bana aşık olmasından hoşlanıyordum. Hem onunla beraber zaman geçirmeyi de seviyordum, yani belki de bu yeterliydi. Demek istediğim, biriyle evlenmek için yeterliydi. Bu yüzden, beni bir haftalık tatil için Bangladeş'e davet ettiğinde kabul ettim. Yine de dürüst olmak gerekirse, beni Dhaka Havalimanı'ndan, makineli silahla donanmış sekiz korumayla beraber almaya geldiğinde epeyce şoka uğramıştım. Bir Türk diplomatın kızı olarak korumalara haliyle alışkındım, an-

cak benim alışkın olduğum korumaların takım elbiselerinin altına düzgünce yerleştirilmiş küçük silahları vardı. Onun korumaları daha çok arazi savaşçılarına benziyordu. Burada ciddi bir tehlike altında mıydım? Öyle olsam bile bu konuda pek bir şey yapamazdım, o yüzden kendimi uzun süre onların makineli silahlarına gereğinden fazla bakmamaya çalıştım.

Dhaka'daki köşküne vardığımızda her nedense hayal kırıklığına uğramıştım. Hiç de hayal ettiğim gibi değildi. Duvardan duvara kalın bej halıları, gösterişli antik İtalyan mobilyaları ve koyu yeşil kadife perdeleriyle karanlık ve boğucuydu. Bölgenin ılık iklimiyle pek de uyuşmuyordu sanki. Bir de aile fertlerinin kötü çizilmiş, kocaman portreleriyle çevrelenmişti. Evet, hakikaten de çok zevksiz. Korumaları, temizlikçileri, aşçıyı, bahçıvanı, şoförü ve masözü de hesaba katınca, çatısının altında, emrine amade yirmi bir hizmetçisi vardı. Yirmi bir adamın her biri de koyu tenli, delici simsiyah gözlü ve anoreksiya hastaları gibi görünümlüydü. Benimle bir saat kadar laflad ıktan sonra yakınlarda oturan ve çok hasta olan erkek kardeşine gitmek zorunda olduğunu söyleyip izin istedi. Beni birkaç saatliğine yalnız bırakacaktı ama geri döndüğünde arabayla onun kırdaki evine gidecektik.

Akşamın erken saatlerinde geri döndüğünde, amaçsızca videoda Baba üçlemesinin tamamını izlemiş, dondurma sipariş etmiş ama tadı ve kokusu gerçekten garip olduğu için yiyememiş, oturup kendime orada ne halt ettiğimi soruyordum. Bazı filmler beni oldukça etkiler ve Baba da onlardan biri. Ne zaman izlesem kendimi kaybeder ve yaşamla ilgili yepyeni bir bakış açısı kazanırım. Evet, ilk bölümün yarısına doğru, onun yatağında uzanırken, Londra'ya döner dönmez artık yalnızca sıradan bir öğrenci değil, katı, zalim yürekli bir iş kadını olmaya karar verdim. Birkaç haftada kendimi Afganistan'dan yola çıkıp Türkiye üzerinden Londra'ya varacak afyon, haşhaş ve eroin dolu kamyonlar getiren bir uyuşturucu operasyonunu yöneten zalim

bir mafya patronuna dönüştürecektim. Fakat afyon ve eroin gibi ağır uyuşturucuları satarsam kendimi biraz suçlu hissetmez miydim? Eh, bununla yüzleşmek gerek, ben ne yaparsam yapayım bu dünya zalim; birazcık katılaşmanın zamanı gelmişti. Ve kimsenin kıçı bana bulaşmayı yemeyecekti. Londra'daki en belalı Türk ve Kürt grup, kanatlarım altında benim için çalışacak, korkudan için için titreyip saygıyla önümde diz çökeceklerdi. Elbette, o saldırgan serserilerin gözünü korkutup onlara patronluk taslamamı sağlayacak bir kişilik yaratmak için konuşma tarzımı ve beden dilimi değiştirmem gerekliydi.

Ne zaman çişimi gereğinden fazla tutup çaresizce tuvalete koşmak için videoyu duraklatsam epeyce koyulaşmış sıvıyı salmanın verdiği mutluluğu tadarken aynada yeni halimi prova ediyordum.

Aynada kendime pis pis bakıp sesli olarak, "Bana bulaşma!" diyordum.

Pek olmadı, bir kez daha dene. Ölümcül soğuk bir ifadeyle, daha yavaş söyle, belki vurguyu artırmak için tek kaşını da kaldırabilirsin. Tamam, şimdi bir kez daha yap. Sonunda işememi bitirip sifonu çekiyor, pantolonumu kaldırıp aynaya yaklaşıyordum.

"Bana sakın bulaşayım deme seni orospu çocuğu, yoksa seni anandan doğduğuna pişman ederim!"

"Evet, çok daha iyi, ama tabii her zaman daha iyisi olabilir. Film bitince biraz daha çalışacağına söz verir misin?"

"Söz veriyorum."

Gelmesinin üzerinden yarım saat geçmemişti ki, beş hizmetkarıyla beraber oldukça büyük bir Range Rover'in içinde yol alıyorduk. Karanlık, dar ve engebeli yolda ilerlerken bir başka Range Rover da bize eşlik ediyordu. Yanımda, Bangladeşli Toprak Ağası da dahil olmak üzere, arabadaki herkes makineli

silahlarla donanmıştı. Ona daha önce neden bu kadar korumaya ihtiyacı olduğunu sormuştum. Hükümet partisinden bakanlar da dahil olmak üzere, birçok güçlü insanın onu sahip olduğu geniş araziden zorla vazgeçirmek istediğini anlatmıştı. Hatta, üç yıl önce oğlunu kaçırıp altı ay boyunca gizlemişlerdi. Ama işe yaramamıştı. Benimleyken umursamaz, şımarık bir çocuk gibi olsa da, esasında, içinde gurur ve itibarını her şeyin üzerinde tutan katı ve inatçı bir adam olduğunun farkına vardım.

Bir saat kadar yol aldıktan sonra tam da olup bitene ısınmaya başlamıştım ki arabamız aniden dengesini kaybedip kontrolsüz bir şekilde savrulmaya başladı. Kaderimde Dhaka'nın eteklerinde erkekler ve makineli silahlarla dolu bir Range Rover'da ölmek de mi vardı? Babam bu işe ne diyecekti? Hadi itiraf edelim, o an ölmüş olsaydım Oxford Caddesi'nde karşıdan karşıya geçerken tesadüf eseri bir otobüsün üzerimden geçmesinden çok daha etkileyici bir ölüm olurdu.

Ardından, direksiyonla boğuştuktan sonra şoför sonunda arabayı yolun tam ortasında durdurmayı başardı. Diğer araba da arkamızda durdu. Benim dışımda herkes neler olup bittiğini görmek için arabadan indi. Görünüşe göre arka tekerlerden biri yerinden çıkmıştı. Issızlığın ortasında öylece kalakalmaktan huzursuz olduğumdan arada sırada dönüp ne yaptıklarına baktım. Adamlarının yüzlerini birbirinden ayırt etmek zordu; yüzleri gecenin karanlığıyla iç içe geçmiş gibiydi. Beyaz tunikleriyle hepsi de havada uçuşan yüzsüz hayaletler gibiydiler. Onların benim hakkımda ne düşündüklerini merak ettim. Beni, patronlarının ta Londra'lardan cinsel ihtiyaçlarını karşılamak için getirttiği son derece hünerli bir orospu olarak gördüklerini düşündüm. Onlar katı Müslümanlardı, bense evlilik öncesi cinsel ilişkiye giren bir kızdım; beni başka türlü görmeleri mümkün değildi.

Yarım saat geçmeden yeniden yola koyulmuştuk. İlerlerken bana arazisinin altı köyden oluştuğunu söyledi. Arazisinde yaşayan tüm köylüler onun için çalışıyordu. Şeker kamışı tarlaları vardı. Mango çiftlikleri de.

Meraklı meraklı, "Hepsinin belli bir geliri mi var?" diye sordum.

Bana kendisi için çalışan hiç kimseye tek bir kuruş bile ödemediğini söyledi; onlara yalnızca yiyecek ve barınak sağlıyordu. Tüm bu düzenin adaletsizliğiyle şoka uğradım. O dünyanın her yerine birinci sınıf uçar, en iyi restoranlarda yemek yer ve temel olarak hayatta her şeyin en güzelinin tadını çıkarırken, altındaki insanları köle gibi çalıştırıyordu. Bu insanların kendi gelecekleri üzerinde hiçbir kontrolü yoktu, hayatta kalabilmek için yapmakta oldukları şeyi yapmaya devam etmek zorundalardı. Bu haksızlıktı ama orada bir devrim başlatmak için bulunmuyordum, o yüzden düşüncelerimi kendime sakladım.

Birkaç dakika geçtikten sonra ona, "Evin tam olarak nerede? Köylerinden birinin içinde mi?" diye sordum.

Bana yüzünde o bilindik muzır ifadeyle bakıp, "Bilirsin ki biz Bangladeşliler köklerimize ve geleneklerimize oldukça bağlıyızdır. Ben de dahil olmak üzere tüm köylüler kil evlerde yaşarız. Sen hiç kil ev gördün ya da içinde bulundun mu?" dedi.

İçimde aniden yükselen panik duygusuyla, "yoo" diye cevap verdim.

"Dhaka'daki evimde ya da seyahat ederken ayrıcalıklı bir yaşamın nimetlerinden faydalanabilirim ama toprağıma geri geldiğim zaman bambaşka bir hikâye. Köylülerimin bana saygı duyması ve beni onlardan biri gibi görmeleri için onlarla aynı koşullarda yaşamak durumundayım."

Tereddütle, "Şey, toprak evinde ayrı bir tuvalet var mı peki?" diye sordum.

"Ayrı bir tuvalet mi? Benim tatlı yavrum, ıssızlığın ortasında istediğin her yere tuvaletini yapma özgürlüğüne sahipsin." Purosundan bir nefes alıp dosdoğru gözlerime baktı ve çaresizlik ve dehşet ifademi fark edip histerik kahkahalar atmaya başladı.

Derin bir nefes aldıktan sonra, "çok komik" dedim.

"Seni birkaç saniyeliğine kandırdım ama değil mi?"

Arazisine girdiğimizde, etrafta birkaç köylünün yürüdüğünü gördüğüm köylerinden birinin içinden geçtik; kadınlar zümrüt yeşili, turkuvaz mavisi ve fuşya pembesinin en canlı renklerinden yapılma elbiseler, erkeklerse bej ya da beyaz, uzun tunikler giymişlerdi. İki taraftan şeker kamışlarıyla çevrelenmiş dar bir yoldan geçerken şoföre durmasını ve tavanı açmasını söyledi. Hışımla tüfeğini aldı, ayağa kalktı ve uzaktaki bir hedefe doğrulttu. Bir yaban domuzu gördüğünü ancak, izini sürmek için çok karanlık olduğunu ve çok büyük ihtimalle arabanın gürültülü motor sesinden ürküp kaybolduğunu söyledi.

Sık sık "üssüm" diye adlandırdığı evine doğru dar yolda ilerlerken ona neden yaban domuzunu vurmaya çalıştığını sordum. Eti için mi, yoksa insanlar için tehlikeli olduğundan mı? Şeker kamışı tarlalarına en büyük tehdidi yaban domuzlarının oluşturduğunu anlattı. Yalnızca birçok şeker kamışını çiğneyerek doymak bilmez iştahlarını yatıştırmıyor, aynı zamanda ziyafetleri bittiğinde ağır gövdelerini bir yandan diğerine savurup taklalar atıyor, yakınlardaki ürünün kalanını da mahvediyorlarmış. Bu hayvanların sınırları olmayan bir avuç sarhoş holigan gibi çok içtikten sonra mekanı dağıtıp edepsizlik etmesini çok komik buldum. Makineli silahları olan iki adamın beklediği oldukça geniş birkaç kapının önüne vardık. Kafamı kaldırıp baktığımda, iki ayrı beyaz kulenin tepesinde oturup tüm alanı gözetleyen iki adam daha gördüm. Aşağıdaki korumalardan biri kapıları açmak için bir düğmeye bastı ve yavaşça içeriye doğru girdik.

Şimdiye kadar zifiri karanlık olduğundan etrafı detaylı şekil-

de incelemem çok zordu. Devasa havuz ve minimalist beyaz duvarları, düz beton damı, kemerli kapı ve pencereleriyle Ortadoğu mimarisi etkisindeki evinin girişi gibi bahçenin bazı bölümlerini aydınlatmışlardı, ama gerisini çıkarmak güçtü. Havuz kenarında kocaman minderlerin üzerinde oturduk ve hizmetkarları bize tepsi tepsi yemek getirmeye başladılar. Akşamın geç saatleri olduğu için havada hafif serin bir rüzgar vardı. Birazcık ısınalım diye adamlarından önümüzde hemen bir ateş yakmalarını istedi. Pilav ve kuzu pirzola dolu tabağına girişmek üzereydi ki, "Artık Londra'da değiliz. Burada yemeği elle yemek adettendir ve senin de aynını yapman gerek kadın" dedi ve bir avuç pirinci elinde ezip sıkı bir yumruk haline getirdi ve ardından lokmalar almaya başladı.

Tamam, her ülkenin kendine göre adetleri olmasını saygıyla karşılıyorum fakat çıplak elle yağlı yemek yemeyi anlamakta güçlük çektim. Küçüklüğümden beri ne zaman bir parça ızgara sardunya ya da tavuk kanadını almak için elimle uzansam Babamın yüzündeki tiksinti ifadesi gözümün önünde canlanır. Bir ebeveyn olarak Babamın bana olan davranışlarının çoğunu yanlış bulsam da sofra adabındaki ısrarcılığı bunlardan biri değildir. Yemek masasında birazcık nezaketin olması çok önemli. Çünkü diğer türlü hayatta kalmak için tasarlanmış hayvani dürtülerimizin vahşiliği kendilerini fazlasıyla belli edebilirler. Bangladeşli Toprak Ağasından bir çatal ve bıçak isteyip parmak uçlarından akan yağa bakmamaya çalıştım, ancak artık çok geçti, çoktan zihnime işlenmişti.

Ertesi sabah uyanıp dışarıya onun yanına gittiğimde, bahçenin güzelliğiyle büyülenmiştim. Sonsuzluğa uzanan sıra sıra güller ve palmiye ağaçları. Üssünü koruyan yüksek duvarlar, canlı renkleri olan begonvillerle, kırmızıları ve insanın gözünü ağrıtan fuşyasıyla öyle yoğun bezenmişti ki, yalnızca iki saniye boyunca bakmak acı verici hale geldi. Etrafta koşuşturan yaban kedi-

leri ve sincaplar da vardı. Kahvaltımızı ettikten sonra, iki taraftan çeşitli türde güllerle çevrelenmiş dar, beton yolda ilerledik. Turuncu-pembe, kalın taç yapraklı bir gülü, muhteşem aroması olan bir tanesini ya da özellikle beğendiği bir gülü göstermek için ara sıra durarak beni gül bahçesinde dolaştırdı. Bunu yapmaya devam ederken sayısız fotoğrafımı çekti. Başta pek rahat davranamadım ama çok geçmeden alıştım, bugün bile hâlâ ne zaman geçmişi anmak istesem ve eski albümleri karıştırıp o resimlere rastlasam, rasgele çekiyormuş gibi göründüğü o resimlerde özümü, gerçek beni yakalamayı başardığını fark ederim.

Gün içinde ne zaman söylediği bir şeye bağırarak cevap versem hizmetkarlarının suratında garip bir ifadenin oluştuğunu gördüm. Birbirimizle iletişim kurma şeklimiz biraz tuhaftı, kıkırdamalarımız, bağırışlarımız, neredeyse ağlayıncaya kadar kahkahalar atışımız ve çıkardığımız komik, tarif edilmez sesler.

Bir gece, sabaha karşı iki civarında, epeyce içmiş ve alışılmış salakça halimizle vakit geçirirken, adamlarıyla beraber birkaç yaban domuzu vurmaya gitmesi gerektiğini söyledi; eğer kalmayı tercih edersem bu onun için kesinlikle sorun olmazdı. Daha önce hiç ava gitmemiş ya da bir silahın yanımda ateşlendiğini görmemiştim, yani bu aradığım fırsattı. "Emin misin kadın? Korkudan keçileri kaçırmanı istemem."

"Hatırlarsan ben çetin cevizim. Başımın çaresine bakabilirim."

Tamam, şunu söylememe izin vermelisiniz ki haliyle biraz keçileri kaçırmıştım. Biri direksiyonda, ikisi arkada silahlarına sarılmış, birisi de arabanın açık tavanının üzerinde oturup çıplak ayaklarını yanıma sarkıtmış (neyse ki ayakları kokmuyordu), elindeki feneri Bangladeşli Toprak Ağası onu kendi dillerinde nereye yönlendirirse oraya tutuyordu. Bu dört adamla gecenin zifiri karanlığında kağnı gibi ilerliyorduk. Kulaklarını dört açıp gecenin sesini dinliyor ve şeker kamışı tarlasının herhangi bir tarafından bir çıtırtı duydukları ya da bir şeyin hareket ettiğini

gördükleri anda şoförden durmasını isteyip etrafı kolaçan ediyorlardı. Ardından, yine böyle bir anda Bangladeşli Toprak Ağası ayağa kalkarak nişan alıp ateş etti ve ben az daha donuma işiyordum. Neyse ki kendini amacına öyle bir kaptırmıştı ki yanında oturan beti benzi atmış insanın farkına varamayacak kadar meşguldü. Beni korkudan neredeyse öldüren, anlık ama sağır edici yüksek ses ve hemen oracıkta öldürülen bir hayvanla ilgili karmaşık hislerimdi. Feneri tutan adam derhal arabadan atlayıp Bangladeşli Toprak Ağası hedefini vurdu mu vurmadı mı diye bakmak için şeker kamışı tarlasına doğru gitti. Evet, gerçekten de vurmuştu. Ona çansız yaban domuzuna ne olacağını sordum. Müslüman olanlar domuz eti yemeyi reddettikleri için, Müslüman olmayan köylülere haber vereceklerini ve ertesi sabah erkenden köylülerin onu alıp götürerek bir günlük ziyafet çekeceklerini söyledi.

Üssünde kaldığım günlerin geri kalanında ne yaptığım konusunda epeyce kafa yordum. Evlenmeyi pek de aklımdan geçirmediğim bir adamı tanımak için oradaydım. Haliyle, Bangladeş'te çok fazla zaman geçirdiği için esas kaygım oraya tahammül edip edemeyeceğim olmuştu. Hadi dürüst olalım, Bangladeş dünyanın en gözde, en güzel yerlerinden birisi sayılmaz. Politik olarak karışık, kültürel olaraksa gelişmemiş. Dhaka'ya de pek bayılmamıştım; caddeler dilencilerle doluydu ve şehir herhangi bir mimari düzen ve estetikten yoksundu. Arazisine vardığımda oranın vaat ettiği huzur beni fethetmişti. Gerçek şu ki, yıl boyunca onun üssünde yaşayabileceğimi ve belki hayatın akışını özlediğimde ara sıra Londra ya da başka bir metropole gitme ihtiyacı duyabileceğimi hissettim. Sorun mekanda değil adamda ve ona olan hislerimde ya da daha doğrusu ona karşı bir şey hissetmememdeydi.

Onu önemsiyordum ama bu, onun gibi gururlu bir adamın hak ettiği şekilde önemsemek ya da sevmek değildi. O tutkulu

bir adamdı ve onun aşkına eşit ölçüde karşılık vermek yakışırdı ancak. Başka türlüsü onu yalnızca sefil eder, kendine olan güvenini kırardı ve ne onu ne de kendimi böylesi bir yükün altında ezmeye hakkım vardı. Buna gerek yoktu. Benim önümde upuzun bir ömür vardı ve onun da bu dünyada sayılı günü kalmışsa zamanını hayattan ne istediğini bilmeyen şımarık bir kızla heba etmemesi daha iyi olurdu.

Ben Londra'ya döndükten üç gün sonra o da geldi. Akşam saat yedi civarında, ben odamda aramasını beklerken aradı. Güçtü ama ona karşı dürüst olmak zorundaydım. Telefonu açar açmaz, "Üssündeyken ve Dhaka'dan döndükten sonra biraz düşündüm. Seninle ne evlenebilir ne de beraber olabilirim. Zamanını boşa harcadığım için gerçekten çok üzgünüm."

Cevap verdiğinde sesinin titrediğini fark ettim. Derin bir nefes aldıktan sonra, "İzin ver, yalnızca bu gecelik, seni bir kez daha göreyim" dedi.

Kararım kesin olduğu için bu aşamada birbirimizi görmenin hiçbir anlamı olmadığını ona anlatmaya çalıştığımda, "Seni bir kez daha görmem lazım, tek isteğim bu. Seni bir daha asla rahatsız etmeyeceğime söz veriyorum. Bana güven, sözümün eriyimdir" dedi.

Onu öylece yüzüstü bıraktıktan sonra tekrar görüşmek istememe rağmen kabul ettim. Bir saat sonra lacivert Bentley'siyle beni aldı. Bu defa direksiyonda kendisi vardı. Park Lane'deki Hotel Continental'ın barına doğru ilerlerken pek konuşmadık. Hemen hemen boş olan bardaki masalardan birine oturup viskilerimizi sipariş ettiğinde içkisinden kocaman bir yudum alıp hiç olmadığı kadar dürüst ve savunmasızca kendini ifade etmeye başladı. İki yanağından gözyaşları süzülerek, "Seni, daha önce hiçbir kadını sevmediğim gibi seviyorum kadın. Seninle evlenmek ve bir çocuk sahibi olmak istemiştim" dedi.

Sıkıca göğsünü tutup, "yüreğimde kontrol edilmez bir acı var" diye devam etti.

Lanet olsun! Yine mi diye düşündüm ama neyse ki söz ettiği acı fiziksel bir acı değil manevi bir acıydı.

"Biliyor musun, yaşadığım onca şeyden sonra ve bana inan hayatımda epeyce pislik gördüm, bir kadının beni yeniden sarsabileceğini asla düşünmezdim. Ancak sen bir şekilde başardın. Bunu bana neden ama neden yapıyorsun?"

Bu noktada artık ben de ağlıyordum. Başkasını ağlarken gördüğümde asla göz yaşlarımı tutamam ve bu defa tüm bu mutsuzluk ve acıya ben sebep olmuştum. Bu daha da sinir bozucuydu. Ona telefonda söylediğim şeyden bir an geri dönüp dönemeyeceğimi düşündüm, fakat öyle yapsam bile bu kesin değil, anlık bir çözüm olacaktı. Bu yüzden böyle yapmak yerine hüznüyle yüzleşmeyi seçtim ve orada oturup ona bir şans vermiş olsaydım neler olabilirdi diye düşünüp ağladık beraber. Beni eve bırakmadan önce dosdoğru gözlerimin içine bakıp, "Birine bu geceden bahsedecek olursan seni öldürürüm; insanların beni muhallebi çocuğu gibi görmelerini istemem" dedi.

Dört ay sonra, sıcak, güneşli bir yaz günü arkadaşlarımla beraber Chelsea Farmers Market'te oturmak için sıra bekliyordum. Aniden bir insan güruhunun arasında Hintli Film Yapımcısını gördüm ve selam vermek için hemen yanına koştum. Beni gördüğüne memnun, derslerin nasıl gittiğini sordu ve ardından ciddi bir şekilde, "felaket haberi duydun herhalde" dedi.

"Ne felaket haberi?" dedim fakat yüzündeki üzgün ve düşünceli ifadeden neden bahsettiğini anlayabilmiştim.

"Duymadın mı?" dedi, "sevgili dostumuz üç hafta önce Dhaka'daki evinde vefat etti".

5
İtalyan Film Yönetmeni

Yeni hobime bayılıyordum. Aslında, olasılığı düşük adaylarla çıkmak ciddi bir yaşam tarzına dönüşüyordu. Okul dışında zamanımı böyle geçiriyordum; hayatın her kademesinden, hiçbir ortak özelliğim olmayan adamlarla güzel zaman geçirmek istiyordum ve heyecan verici yaşamlarına şöyle bir göz atmak için çok büyük bir arzu duyuyordum. Aşk, sadakat ya da cinsellikle ilgilenmiyordum; tek istediğim onların dünyalarına kabul edilmek ve kendi gerçekliğimden geçici de olsa uzaklaşmayı başarmaktı. Thames Nehri kenarındaki bir Fransız restoranında, onu yaşadığı en komik cinsel deneyimi tüm detaylarıyla anlatması için zorladığımda, aralarda beni eliyle besleyen, yakışıklı ünlü bir Beşiktaşlı futbolcuya Fransız öpücüğü verirken buldum kendimi.

Duraksayarak, "Gerçekten duymak istiyor musun?" dedi.

"Lütfen, lütfen, lütfen!"

Ya da, İstanbul'a uçakla giderken, otuz dört yaşında, uzun boylu, yakışıklı, Harvard mezunu Türk kökten İslamcıyla yan yana oturduğumda derin sohbetler ederdim. Uçak türbülansa girdiğinde koca bir bardak viskiyi tek dikişte yuvarlamamdan sonra laflamaya başlamıştık. Bana dönüp "Biraz gergin görünüyorsun. İyi misin?" dedi.

"Ölmek üzere olduğumuz gerçeği bana pek de iyi gelmiyor" diye cevapladım. Bir saniyeliğine durakladım, derin bir nefes aldım ve "Ben az önce ne dedim! Çok üzgünüm; hakikaten bu şekilde konuşmamam gerekir. Demek istediğim, ölümden bahsetmem. Pek de iç açıcı bir konu sayılmaz gerçekten. Özellikle de biriyle daha yeni tanışmışsanız" dedim.

Ardından, cümlemi tamamlar tamamlamaz, uçak daha da

Deniz Gürsan

güçlü bir şekilde sarsılmaya başladı; kalbim çılgıncasına atıyordu, bacak bacak üstüne atıp tekrar normal oturmaya, saçlarımla ve yakamla oynamaya, boynumu kaşımaya başladım. Gözlerimi fal taşı gibi açıp ona baktım.

"Aman tanrım! Sözümü geri alıyorum. Hadi kabullenelim, öleceğiz; bu konuda açık ve dürüst olsak da olur!" dedim.

Bana tatlı tatlı gülümseyip rahat bir edayla, "Ben insanın kaderinde yazılı olana inanırım. Her şey yüce Allah'ın kudretine tabidir. Seni koruması için Kuran'dan alıntı bir dua verebilirim" dedi.

"Kuran" kelimesi ağzından çıkar çıkmaz ona attığım hor gören bakışı tamamen görmezden gelip merakla, "Kuran'ı hiç okudun mu?" diye sordu.

"Hayır, ben karşılaşabileceğin en az dindar olan kişiyim" diye cevap verip, "Ama sen yine de ver bana şu duayı. Kim bilir? Alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız var" diye devam ettim.

İyi dikilmiş koyu gri takım elbisesinin iç cebinden bir parça kağıtla Mont Blanc kalemini çıkarıp duayı yazdı ve bana verdi. Yeni tazelenmiş viski bardağımdan küçük yudumlar alırken tek kelime Arapça bilmediğim için bana Çince gibi gelen Latin alfabesiyle yazılmış Arapça kelimeleri okumaya başladım.

"Aslında onu okurken içmesen daha etkili olabilir" dedi ve gülümsedi.

Okumayı bitirdikten sonra, ona dönüp, "Demek sen dindar birisin. Hiç öyle görünmüyorsun da" dedim.

Alayla, "Peki inançlı bir Müslüman nasıl görünmeli?" diye sordu.

Kafamda basmakalıp bir imge vardı ama bunu onunla paylaşmamayı tercih ettim. Türbülans sona erdikten ya da ben artık gerçekten sona erip ermediğini fark edemeyecek kadar kafayı bulduktan sonra İslamiyet üzerine konuşmaya başladık. Benim konuyla ilgili söyleyecek pek bir şeyim olmadığından

çoğunlukla o konuştu. Teknik olarak bir Müslümandım ancak ailemin dine olan şüpheci ve sorgulayıcı yaklaşımı bana da geçmişti. Cenazeler dışında ne Anne Babam ne de ben bir camiye gitmiştim. Hiç oruç tutmazdık. Alkol alır, domuz eti de yerdik (Babam sabah kahvaltılarında domuz pastırması ve yumurtaya asla hayır diyemezdi). Biz münafık bir aileydik.

Bana neden inançlı bir Müslüman olmadığımı sorduğunda ona, "Benim kendi dinim var. İki kuralı var bu dinin; başkalarına zarar vermemek ve kendime zarar vermemek. Gerçekten çok basit. Genellikle ilk kuralı iyi kıvırıyorum ama bazen ikincisine uymakta sorun yaşıyorum" diye cevap verdim.

"Ama Allah'a dua ediyorsun; yani en azından uçak türbülansa girdiğinde 'tanrım' dedin, yani bu durumda Allah'a inanıyor olmalısın ve eğer Allah'a inanıyorsan, onun en son ve en büyük elçisi Muhammed'e de inanıyorsundur."

"Benim Allah'a olan inancım o anki durumuma bağlı oluyor. Allah'ın gerçekten var olduğuna inanmak rahatlatıcı ama o zaman da yalnızca zihnimizde var oluyor" dedim.

"Allah bir kudrettir. Kendini yalnızca yarattığının suretinde görünür kılar; evrende."

"Somut bir kanıt olmadığı sürece asla tam olarak ikna olamam. Eğer Allah hakikaten de varsa bana riyakar olduğum için kızmamalısın çünkü bu benim kabahatim değil. Herkesten saklanan kendisi. Ve nasıl oluyor da sen bu evreni Allah'ın yarattığından bu kadar emin olabiliyorsun? Belki de Şeytan yarattı, ya da evren hiçliğin ortasında öyle kendi kendine ortaya çıkan kocaman bir organizma? Demek istediğim, tüm bunları yapan Allah da olabilir ama asla emin olamayız. Asla emin olamayacağımız için en iyisi fazla sorgulamamak, yoksa insan hakikaten kafayı yiyebilir, demek istediğimi anlıyor musun?"

Bir saniye baktı ve ardından cevap verdi. "Senin gibi insanlarla çok sık karşılaşıyorum. İstediğiniz gibi davranmak için sı-

nırsız özgürlüğe sahip olmanın sizi daha mutlu bir insan yapacağına ve böylece, her ne olursa olsun, hiçbir sonucu göğüslemek zorunda olmadığınıza inandırılıp kandırılmışsınız. Batılılar tarafından aşılanan bu tip inanışlar, bizi yalnızca kaosa ve sefalete iter. Allah seçilmiş kişiye yani Muhammed'e, Kuran'ı, insanlığın kurtuluşu için yalnızca tek bir yol ve tek bir gerçek olduğunu bildirsin diye gönderdi."

"Dinle, söylediklerinde gerçeklik payı olsa, Allah Muhammed'e Kuran'ı insanlar kurtuluş yolunu bulsun ve refah içinde yaşasınlar diye, çeşitli kurallar sağlamak amacıyla göndermiş olsa bile, yüzde yüz eminim ki Allah bizim bu kurallara gözü kapalı uymamızı beklemiyordur. Demek istediğim, tüm evreni yaratan birinden bahsediyoruz, daha açık görüşlü ve esnek olmasını beklemek gerek."

Alınmış görünmese de, bahsetmekte olduğum şeyden pek de haz duymadığını hissedebiliyordum. Şoförünün kullandığı siyah Mercedes'iyle beni ailemin evine bırakmadan önce numaramı istedi, numarayı ona verdim ama son rakamı değiştirdim. Kökten İslamcı biri, uçma korkusu olan bir insan için yüreklendirici bir arkadaş olabilir ama Muhammed, Allah ve Kuran'la ilgili tüm tartışmalarımız bana bir ömür yeterdi.

Ya da, otuz iki yaşında, JP Morgan'da çalışan İsrailli bir bankacıyla ilk randevumuzda, Chelsea'deki La Famiglia Restoran'da, samimi bir akşam yemeği yiyor olurdum. Gözlerimi patlıcan, domates ve mozarellalı, buharı tüten penne'me dikmişken ona bakıp, "Museviliğe geçmek zor mu?" diye sordum.

Tereddütle, "Neden soruyorsun? Musevi olmak mı istiyorsun?" diye sordu.

"Yok, pek sayılmaz. Ya da, belki de."

"İmkansız değil, ancak zor olduğu doğru."

"Hımmm. Ne kadar zaman alır? Ben biraz sabırsız biriyimdir de. Museviliğe dönen birini tanıyor musun hiç?"

"Birkaç arkadaşımın Musevi olmayan kız arkadaşları vardı, evlenebilmeleri için Musevi olmaları gerekliydi. İki yıllarını aldı, en iyi durumda bir yıl sürdü."

"Peki ya sen? Musevi olmayan biriyle evlenmeyi düşünür müsün?" diye sordum.

Suratında ciddi bir ifadeyle bana bakıp, "Musevi olmayan ya da olmaya niyeti olmayan biriyle asla evlenemem" dedi.

"Din yaşamında o kadar önemli bir rol oynuyor mu?"

"Pek dindar olduğum söylenemez; bana göre bu daha çok kimlikle ilgili bir şey. Dahası, Musevi olmayan biriyle evlenirsem, annem ve babam kalp krizi geçirirler. Peki sen neden Musevi olmak istiyorsun?"

"Museviler iş dünyasında başarılı olmakla ünlüler, ben de dedim ki..."

"Yani, şimdi sen para kazanmak için mi Musevi olmak istiyorsun?" diye lafa daldı.

"Bu kötü bir şey mi?"

Söyleyecek söz bulamıyordu, o yüzden ben devam ettim. "Kulağa biraz sahtekar ve yüzeysel geldiğinin farkındayım, tabii bir hahamı ikna etmek zor olacaktır. Haham gözlerimde ışıldayan dolar işaretini görür mü dersin? Belki de Musevi olmak yerine Musevi taklidi yapmalı. Her zaman herhangi bir sinagoga gidip aslında bir Türk Musevisiymişim gibi davranabilirim, öyle değil mi? Soyumu kontrol edecek değiller ya"

Sorularıma cevap vermek yerine yalnızca gülümsemekle yetindi. Bir an içimi çekip, "Fakat, işin aslı şu ki, sahte, hatta gerçek bir Musevi olsam bile, içimde bir yerde, bunun bana sökmeyeceğini biliyorum. Bu defa karakterden kaybederim; ne demek istediğimi anlıyor musun?" dedim.

Hayata dört elle sarılan, kırklarında, esmer tenli, orta boylu, etli butlu, epeyce çirkin Türk doktorla geçirdiğim bazı hafta sonları

benim için çok daha keyifliydi. Neyse ki evliydi, ne zaman içkiyi biraz fazla kaçırıp asılsa, basit bir şekilde ondan hoşlanmadığımı itiraf etmek yerine, evli bir adamla asla ilişkiye giremeyeceğimi söylerdim. Beraber o kadar eğlenirdik ki, onu kırmak, dostluğunu kaybetmek istemezdim. Bazı hafta sonları Londra Hayvanat Bahçesi'ne gider, atlı karıncaya binmeden önce çocuklar gibi el ele tutuşup koşardık. Diğer zamanlarda, pazar öğleden sonraları bir şişe Famous Grouse viskiyle boş ameliyathanesine gider, kör kütük sarhoş olup birbirimize Sezen Aksu şarkıları söylerdik. Masası sırayla çıkıp söylediğimiz sahne olurdu. Ya da sinemaya giderdik sonra da West End'de rasgele bir bara girip en özel düşüncelerimizi birbirimizle paylaşacak kadar çok içerdik. Bir gün bir barda haddimizden fazla viski içmiş otururken, "Sana ne kadar güvenebilirim?" diye sordu.

"Sonuna kadar" diye cevap verdim.

Ardından, "Kimseyle hatta on sekiz yıllık karımla bile paylaşmadığım bir şey anlatmak istiyorum" dedi.

Sonra, yalnızca sırıttı, bir sigara daha yaktı ve viskisinden bir yudum daha aldıktan sonra şöyle devam etti.

"Üniversitedeyken bir komünist olduğumdan bahsetmiştim daha önce. O yıllarda çoğu kişi öyleydi ama ben yalnızca pasif bir destekçi değildim. Aslında illegal komünist bir grubunun lideriydim. O yıllarda komünist olmak büyük şeydi. Yetmişlerdi. Kötü olanlar bizlerdik. En azından Türk hükümeti, polis gücü ve ordu bizi öyle görüyordu. Ülkenin her yerindeki üniversitelerde, sağ ve sol görüşlü destekçiler neredeyse iki haftada bir çatışmaya girerlerdi ve ne zaman polis müdahale etse eşek sudan gelinceye kadar dayak yiyen hep komünistler olurdu. O zamanlar bir kızla çıkıyordum. Uzun siyah saçları ve kara badem gözleri olan minyon bir esmerdi. Kırılgan ve masum bir görünümü vardı. Doğruyu söylemek gerekirse, o zamanlar ona deli gibi aşıktım."

Sonra arkasına yaslanıp bana şüpheci bir bakış attı. Zihninde hâlâ hikâyesini anlatıp anlatmamayı düşündüğünü sezebiliyordum. Ardından, boğazını temizleyip, "Güneşli bir öğleden sonra, biz Ankara sokaklarında el ele yürürken, önümüzde bir polis arabası durdu. İki memur arabadan inip bize kimlik sordu" diye devam etti.

Derin bir nefes aldıktan sonra, bir polis karakoluna götürülüp ayrı hücrelere koyulduklarını ve saatlerce sorgulandıklarını anlattı. Onu dik duramayacak duruma gelinceye kadar öldüresiye döven memur, o hâlâ yerde dümdüz yatarken, "Konuşmamaya bu kadar kararlıysan sanırım bana kız arkadaşını kıymetli kıçından becermek dışında bir şans bırakmıyorsun" demiş.

"Ardından hücremi terk etti, kız arkadaşımın yan hücreden gelen çığlıklarını duyabiliyordum. Yardım için sürekli ismimi bağırdığını biliyor musun?"

Sonra, aynı polis memurunun izini sürüp, terk edilmiş park alanında o diz çöküp af dilerken onu alnından tek kurşunla nasıl vurup öldürdüğünü ve yoldaşlarının yardımıyla Ankara'nın eteklerindeki bir mezarlıkta cesedini başka bir cesedin üzerine nasıl gömdüklerini anlattı. Hikâyesi bittiğinde yalnızca, "Vicdan azabı duyup duymadığımı soracak olursan cevabım hayır. O orospu çocuğu ölmeyi hak etti" dedi.

Haliyle, ertesi sabah erkenden, bana çok sarhoş olduğunu, neden bahsettiğini bilmediğini söylemek için telefon etti.

Bu adamların benimle paylaşmaya gönüllü oldukları, insanın aklını başından alan kişisel deneyim ve farklı hayat yaklaşımlarının beni büyülediğini söylememe gerek yoktur. O kadar ki, İtalyan Film Yönetmeniyle tanışana kadar *Alice Harikalar Diyarında*'daki gibi, bir sonraki kapının neye açılacağını görmek için meraklanıyordum.

Ünlü İtalyan Film Yönetmeniyle ilişkimin başlamasındaki

komik taraf, İtalyan bir kız arkadaşım, Londra'da evi olduğundan ve bu nedenle düzenli olarak gelip gittiğinden bahsedene kadar adamın adından bile haberdar olmamamdı. Ancak ilgimi cezp etmişti ve arkadaşıma bir dahaki gelişinde beni onunla tanıştırmasını hatırlatıp durdum. "Neden?" diye sorabilirsiniz, tabii ki ben de aynı soruyu sordum kendime. İtalyan film endüstrisinde önemli yeri olan, altmışlı yaşlarının başında bir adamdı; evet, çok büyük lokma! Hadi ama, ne zamandan beri İtalyan sinemasıyla bu kadar ilgileniyordum? Çocukluğumun önemli bir bölümünü Roma'da geçirmiştim. Tamamen ait olduğumu hissetmediğim bir mirası temsil ediyordu. Bir yanım onu küçümse de, diğer yanım bir düzeyde tecrübe etmek istiyordu. Arkadaşlarımın çoğunun aksine onun filmleriyle büyümemiştim; bunun için artık çok geçti. Ama onunla buluşup tanışarak, belki de bu arayı kapatabileceğimi, bu mirasa dahil olmak için duyduğum açlık ve merakı başka bir yolla giderebileceğimi hissetmiştim. Ancak, tüm bunları söylememe rağmen, onunla tanıştırıldığım anda onunla yatacağımı da biliyordum.

Onunla bir akşam, İtalyan kız arkadaşım aracılığıyla değil, İtalyan iş geliştirici bir arkadaş aracılığıyla tanıştım. Ne de olsa dünya küçük, bir kere hedefinizi belirlediniz mi, başarmak gerçekten o kadar da zor değil. Benim hedefim, büyük film imparatorluğunu bir tür mafya gibi yönetmesiyle bilinen ve eşleri de dahil, tüm kadınlarına zalim bir hovarda gibi davranmasıyla ünlü, altmışlık, şişman bir İtalyan Film Yönetmeniydi. İlk karısı, boşanmalarından sonra İtalya'daki en büyük reklam şirketini kuran, tanınmış bir iş kadını. Sonradan adamın bir arkadaşına evliliklerini sorduğumda, kadının çok mutsuz olduğunu ve onunla geçirdiği zamanı ne anmak ne de söz etmek istediğini söyledi. Ona saplanıp kalmadan önce ünlü bir assolist olan ikinci, şimdiki karısına gelince, birçokları bana onun altın bir kafeste, güzel bir kuşu andırdığını söyledi; çaresizce kaçmak is-

tiyor ama ne zaman teşebbüs etse adam ve avukatları tarafından tehdit edilip, adamın İtalyan eğlence endüstrisi üzerindeki büyük etkisi yüzünden oradan tek bir kuruş bile kazanamayacağı ve meteliksiz kalacağı hatırlatılıyordu. Bunun doğru olduğundan şüpheliyim. Boşanmadan doğru düzgün para alamasa bile, bazı bağımsız firma ve plak şirketleriyle çalışabileceğinden eminim; her zaman onu işe alacak birini bulabilirdi. Kadınla şahsen tanışmasam da, bana göre bu güne kadar adamı terk etmemesinin asıl nedeni, son derece ayrıcalıklı bir yaşam tarzının da yanında, yılların sözlü ve fiziksel istismarının bu çok güzel ve yetenekli kadına tüm sanatsal hedeflerini, gücünü ve mantığını kaybettirip sağlıklı bir insan gibi işlemeyen çaresiz bir yaratığa dönüştürmesiydi.

İtalyan Film Yönetmeniyle tanıştığım güne dönmek gerekirse, ben yirmi iki yaşında, gösterişli bir Çin lokantasında, tam olarak söylemek gerekirse, Mayfair'deki Princess Gardens'da, kendimden yaşça büyük bu iki adamla oturuyordum. Yemek boyunca fazla konuşmadı, daha çok İtalyan İş Geliştirici konuştu. Yıllar önce Roma'da yaşarken başarısız birkaç film yaptığında yönetmenle tanışmış, sonradan yeni bir hayata başlamak için Londra'ya taşınmıştı. Burada geçimini, Londra'nın merkezinde sahip olduğu birkaç daireyi kısa süreli olarak İtalyan turistlere kiralayarak sağlıyordu. Aynı zamanda İtalyan Film Yönetmeninin Londra'daki mali işlerine de bakıyordu. Baştan beri bana olan yakın ilgisini beni güzel restoranlara götürerek, Walton Caddesi'ndeki La Picena'dan meyve sebze alarak ve Roma'ya her gidişince Castroni'den beyaz yer mantarları getirerek gösteriyordu; ancak çabaları meyve vermedi. Ben ilgilenmiyordum.

Akşam yemeği boyunca İtalyan Film Yönetmeni ve ben üç dört cümle konuştuk, daha fazla değil. Tabii ki ne ilk görüşte aşk ne de şehvetti. Fazla kilolu, geniş omuzlu ve beyaz kıvırcık

saçlıydı. Sözde "ilişkimiz" süresince kocaman yuvarlak göbeğini ve kısa bacaklarını ortaya çıkaran sıkıcı ve zevksiz kıyafetler giyiyordu ve giymeye de devam etti. Pek hoş biri de sayılmazdı. O hiç konuşmayan adamlardandı; resmen ağzından kerpetenle laf alırdınız. Suratsız ve ketumdu. Aslına bakarsanız, ciddi anlamda iletişim kurma özürlü olduğuna inanıyorum.

Temelde o kadar sıkıcı, kendine güvensiz ve sığdı ki, hiç kimse gerçekte ne olduğunu anlamasın ya da asıl halini deşifre edecek kadar yakınına yaklaşamasın diye böyle uzak, içine kapanık ve insanın gözünü korkutan bir kişilik yaratmıştı. İlişkimiz sırasında ne zaman biraz gevşese ve ciddiyeti az da olsa elden bıraksa, ben de dahil, durmaksızın kıkırdayarak etrafındaki insanlara küfür ederdi.

Bana neredeyse hiç soru sormadı. Muhtemelen yılların tecrübesiyle, ortamı biraz ısıtmak için, benim de bahsimin geçtiği gerekli gereksiz konularda devamlı İtalyan İş Geliştirici konuştu. Ona ailemin geçmişimden, Babamın işinden, Londra'da ne yaptığımdan, ne okuduğumdan, nerede oturduğumdan ve bunun gibi şeylerden bahsettim. Biraz zaman geçtikten sonra, tatlılarımızı yerken, İtalyan Film Yönetmeni bana tekrar ne okuduğumu sordu, bense yarım saatten az bir süre önce bunun söylenmiş olduğunu göz ardı ederek sorusuna cevap verdim. Her ikimiz de unutmadığını biliyorduk, ancak masasında oturan, genç, temiz yüzlü bir kıza söyleyecek başka hiçbir şeyi yoktu.

İlk karşılaşmamızdan birkaç gün sonra benimle telefonla irtibata geçip akşam yemeğine davet etti. O zamana kadar etrafa onu sorup soruşturmuştum. Evet, hakikaten de İtalyan film endüstrisinde hatırı sayılır bir isim yapmıştı. İtalya'daki televizyonlarda şimdilerde gündüz saatlerinde gösterilen, 80'lerin kötü yapım filmlerinin çoğu onun imzasını taşıyordu. Yakın kız arkadaşlarımdan bazıları beni büyük bir yıldız bile yapabileceğini

söylüyorlardı. Gerçekten ilgilendiğim şeyin bu olmadığını bilmiyorlardı. Onunla ya da başka erkeklerle olan ilişkilerimde asla kendi menfaatlerimin ardından sürüklenmedim, ki arkadaşlarımın çoğunluğu bunu benim salaklığıma ve saflığıma verirler. Bunu kendime bile itiraf etmek zor olsa da, onun ya da diğerlerinin peşinden gitme sebebim, yüksek bir hedefe ulaşmak değil, sadece tecrübe edinmekti.

Akşam yemeğindeki ikinci buluşmamız da ilki gibi pek konuşmadan geçti. Bu defa, West End'deki Conran Restoranı'nda, o dişlerini ıstakozuna geçirirken, ondan bundan konuşup daha çekilebilir bir atmosfer yaratmaya çalışan, kız arkadaşım da bizimleydi. Onunla ilgili atladığım bir başka özellik de sofra adabı, aslında sofra adabının olmaması. Onun sözlüğünde ne nezaket ne de adap bulunuyordu. Yemeği önüne koyulduğu anda, günlerce aç bırakılmış ya da ilkel bir adammış gibi hırsla saldırırdı. Cenova'nın köklü ailelerinden geldiğini duymuştum, bu nedenle kendi kendime sıklıkla neden bu hale geldiğini sordum durdum. Benim ona, onun da bana olan ilgisini fark eden bu defa kız arkadaşımdı ve ilk yemekteki gibi Babamın ne iş yaptığını, ne zamandır Londra'da olduğumu, televizyon eğitimi aldığımı, Roma'da yaşadığımı anlattı. Tesadüfe bak sen, belli etmesek de kesinlikle ortak noktalarımız vardı. O kadar kafa patlatıp ona soracak mantıklı bir soru bulduğumda, "evet", "hayır" diye ya da yalnızca başıyla onaylayarak cevap verip beni hayal kırıklığına uğrattı.

Hesabı öderken Belgravia'daki evinde bir içki içmek için ona katılır mıyım diye sorduğunda hevesle kabul ettim. Londra'daki şoförü bizi oraya götürürken, evine giden yalnızca ikimiz olduğumuz için yolda ne konuşacağız diye endişeliydim. İkinci katta, egzotik bir tatil yeriymiş hissi veren bambu eşyalı oturma odasına girdiğimizde hizmetçisine bize içecek bir şeyler hazırlamasını söyledi. Hizmetçinin viski koyma konu-

sunda cömert davranacağını umarak buzlu viski istedim. Eğer biraz çakır keyif olursam durumu idare etmek kolaylaşırdı. Belki en azından birimiz rahatlardık ve eğer onu daha az tehditkar görürsem belki de kendim hakkında konuşmak benim için kolaylaşabilirdi, ki bu konuda genellikle çok iyiyimdir. İçkilerimizi yudumlarken, benim için ufak bir şey olduğunu söyleyip, bana küçük kadife bir kutu uzattı. Kalbim çılgınca atıyordu ve kızarmaya başladığımı biliyordum. Bana göre, kızarmak sahip olduğum en kötü özelliklerden biri. Neredeyse alnının ortasında GERGİN & TIRSMIŞ yazması gibi bir şey.

Kadife kutuyu açtım ve işte oradaydı; dünyadaki en iyi mücevher mağazası, Bulgari'den alınmış inanılmaz bir elmas yüzük. O anda yüzüğe aşık oldum. Bana ilk defa biri mücevher alıyordu, daha doğrusu, ilk defa bana alınan bir mücevheri kabul ediyordum. Elbette ailem ve arkadaşlarımdan çocukken altın ve gümüş birçok hediye almıştım ama elmaslar ayrı hikâyeydi. Yalnızca bununla da sınırlı değildi, bu yaşlanmakta olan İtalyan Film Yönetmeninden elmas bir yüzük almak, ilişkimizin nasıl olması gerektiğiyle ilgili hayal gücümü besledi. Üzerinde yetmiş iki parça elmas olan beyaz altından bir yüzük (evet, o akşam eve gider gitmez elmasları saydım). Ondan böylesi bir hediye almak öyle heyecan verici ve şahaneydi ki... Bana onu takmamı söyledi. Evet, fazla küçüktü. Eh, dürüst olmam gerekirse, parmaklarım dolma gibidir. Ne de olsa kimse mükemmel değildir, yine de akşamın havasını bozmamak için yüzüğü zorla parmağıma geçirdim ve eve gidinceye kadar parmağımda tuttuğum için son derece acı verici bir deneyim oldu. Bana yüzüğü taktırdıktan sonra, beni tutkuyla hatta belki biraz fazla tutkuyla öptü. Kocaman dudakları vardı ve o gece iştahla yediği ıstakozu yer gibi dudaklarıma yapıştı. Evet, dudaklarımız birbirine kenetlenmiş, bambu kanepesinde oturuyorduk. Yarım dakikadan az süren öpüşmemiz boyunca, bir yandan vakumlu

öpücüğünün üzerimde yarattığı klostrofobik etkiyi, diğer yandan da çok hassas bir cildim olduğu için kırmızıya çalmaya başlayan parmağımdaki yüzüğün ne kadar inanılmaz olduğunu düşünüyordum. İki düşünce arasında durmadan gelip gidiyordum.

Ardından kendimi ondan çekip hediyesi için milyon kez teşekkür ettikten sonra "sanırım artık gitsem iyi olacak" dedim. Bana şaşkınlık içinde bakarak, "Peki ama neden? Daha yeni birbirimizi tanımaya başlıyoruz" dedi.

"Harika bir akşam geçirdim ama işleri yavaştan almaktan hoşlanırım. Dahası, yarın sabah erkenden dersim var."

Tüm bunlar, bir akşamda bana fazla gelmişti; yüzük, konuşmama, öpücük ve hepsi. Şoförünü arayıp arabayı hazırlamasını söyledi. Ciddi anlamda parmağımdaki yüzüğü çıkarmayı, ayrıca çıkarıp incelemeyi istiyordum. Ama beni şoförle yalnız başıma göndermek yerine şahsen eve bırakmak için geldi ve o yanımda otururken bunu yapamayacağım için hayal kırıklığına uğradım. Centilmen biri olmadığı için, bu, Londra'da buluştuğumuzda beni evime şahsen bıraktığı tek sefer olacaktı. O gece bunu yapmıştı çünkü tek amacı kendi çapında muhteşem bir izlenim bırakıp bir sonraki buluşmamızda koynuma girmeyi garantilemekti. Belgravia'dan Chelsea'ye doğru yol alırken birden inanılmaz bir şey hissettim, dudaklarım ve parmağım acı içindeydi ama bu aynı zamanda yaşamımda yeni bir aşamaya adım atıyor olmaktan da kaynaklanıyordu. O gece onunla yatmamayı seçmiştim, ama eninde sonunda yatacağımı biliyordum, aslına bakarsanız, bir sonraki seferde oldu.

O akşamdan sonra Roma'ya döndü ve beni düzenli olarak her hafta aradı. Tahmin edebileceğiniz gibi, telefondaki konuşmalarımız bırakın heyecan verici olmayı, bilgilendirici bile değildi. Her konuşmamızda genellikle birbirimize tekrar tekrar aynı so-

ruları sorup duruyorduk, fakat haftada yalnızca bir kez konuştuğumuz için çok da fark edilmiyordu. İşlerinin nasıl gittiğini sorduğumda basitçe, "iyi gidiyor" diye cevap verirdi, o bana nasıl olduğumu sorduğundaysa, aslında umursamadığını ama en azından ikimizden birinin söyleyecek bir şeyleri olmasından memnun olduğunu bilir, okulda ve arkadaşlarımla neler yaptığımı detaylara girerek anlatırdım. Bir de, her konuşmamızda Londra'ya ne zaman geleceğini sorardım, o da her defasında ilk kez söylercesine aynı tarihi tekrar ederdi.

Bir ay sonra Londra'ya geri döndü ve West End'deki bir başka pahalı ve gösterişli restoranda sıkıcı bir akşam yemeğinin akabinde bana Mayfair'deki Claridge Oteli'nde ikimiz için bir oda ayırttığını söyledi.

Otel odasına girer girmez usulca yatağın tam yanındaki koltuğa oturup ayakkabısını ve çoraplarını çıkarmaya koyuldu. Bense her kızdan yapması beklendiği üzere bize ayırttığı minnacık otel odasının banyosuna gidip kendime çeki düzen verdim. Onu ziyarete gittiğimde beş yıldızlı otel buluşmalarımızın birkaçından sonra diğer muazzam kişisel özellikleri arasında pintiliğin de bulunduğunu öğrenecektim. Çok parası olmasına rağmen hep ama hep en ucuz odaları tutardı. Banyoda olduğum esnada kendimi büyük olaya hazırlarken ne düşündüğümü pek hatırlayamıyorum. Tek hatırlayabildiğim, kendimi otomatik pilota bağlamış olduğumdu; kendimi içinde olduğum durumla ilgili değil de, nefesim kokuyor mu ya da ne olur ne olmaz belki başka bir taraf kokuyordur diye kontrol etmek gibi ufak detaylarla ilgili daha çok endişe ediyordum.

Onunla bir ilişki yaşamaya karar verdiğim anda, ahlakımı, inançlarımı ve ruhumu onun kapısının önünde bırakmıştım; bir gün dönüp onları geri alacağımı bilerek.

Banyodan çıktığımda suratında kocaman bir sırıtışla yatağa çırılçıplak uzanmış, bacak bacak üstüne atmıştı. Az da olsa du-

rumun tuhaflığını fark edip ben de gülümsedim ve artık ikinci kez düşünmek için gerçekten çok geç olduğundan o düşünceleri kafamdan kovdum. Ne de olsa, genellikle genç çocuklara yaptığım gibi, her saniye fikrimi değiştirebileceğim ve itip kakabileceğim genç bir adam değildi. İç çamaşırlarıma kadar soyunup yanına uzandım. Beni kendine çekip öyle ateşli bir şekilde öptü ki, dişlerinin dudaklarıma geçtiğini hissedebiliyordum. Evet, o gece oteli, kızarmış, kocaman dudaklarla terk edeceğimi biliyordum ama bunun bana daima yakıştığını da biliyordum. Birkaç ani ve sonuçsuz sutyenimi çıkarma teşebbüsünden sonra benden iç çamaşırlarımı çıkarmamı istedi, ben de yaptım. Nihayet her ikimiz de yatakta çıplaktık. Kalkmak ve tombul gövdesini üzerime yerleştirmek için kendiyle cebelleşirken, aşağı taraftaki oranlarının oldukça iyi olduğunun farkına vardım. Bacaklarımı açar açmaz kocaman erkekliğinin içime girdiğini hissettim. Kulağına usulca, "içime boşalma" diye fısıldadım. Gövdesini üç defa öne arkaya hareket ettirmişti ki "Boşaldın mı?" diye sordu. Kafam karışmıştı ama o anda yalan söylemem gerektiğini biliyordum. Ben, "evet" diye cevap verir vermez kendisinin de boşalmak üzere olduğunu söyledi. Dördüncü kez çabucak içime girdikten sonra durdu ve bir süre üzerimde hareketsiz kaldı, ardından yuvarlanıp yanağıma bir öpücük kondurdu. Tavana gözlerimi dikmiş bakarken, sorunun boşalmaya yaklaşamamış olmam bile değil, onun bunu bilerek ve isteyerek içimde yapmış olması felaketiydi. Ancak hayret verici bir şekilde, bugün yarın regl olacağımı hatırladım; bu da güvende olduğum anlamına geliyordu, yoksa gelmiyor muydu? İtiraf etmeliyim ki yaşamımın o döneminde cinsel yaşamı hareketli olan birisi için çok cahildim. Umursamıyordum işte. Yine devasa gövdesiyle dik oturmak için cebelleşti ve ardından banyoya gitti. Genellikle filmlerde muhteşem bir sevişme sonrası yapıldığı gibi çarşafın altına girip bir sigara yaktım, ancak ger-

çek hayatta eğer benim gibi bir tiryakiyseniz, iyi ya da kötü seks fark etmez, her seferden sonra içersiniz. Banyodan çıktığında çabucak üstünü giyinmeye başladı.

"İçime boşaldın. Umarım hamile kalmam. Eğer doğru hatırlıyorsam, yakında regl olacağım, yani sanırım güvendeyim ama..."

"Sen hap kullanmıyor musun?" diye sordu.

"Hayır, biriyle beraber değildim, o yüzden kullanmanın bir anlamı yoktu. Yani, bu geceye kadar" diye cevap verdim.

"Eh, bana söylemeliydin" dediğinde, küçük bir kız sesiyle, "söyledim, sanırım beni işitmedin" dedim.

Giyinip gitmeye hazır olduğunda beni tekrar yanağımdan öpüp, "Endişelenme, tüm çocuklarım son derece güzel oldular" dedi.

Her nedense asıl önemli olan noktayı atlıyordu, sonra çekip gitti ve kontrolleri için ertesi gün Cenevre'ye gideceğinden en azından bir ay daha onu görmeyecektim. Bir müddet, aptallığım için kendimi suçlayarak yatakta öyle hareketsizce yattım. Evet, bu benim suçumdu, özellikle de Editörle başıma gelenlerden sonra. Bir anda böylesi büyük bir hata yapmanın ne kadar kolay olduğunu anladım. İnsanın kendini böyle korkutucu ve kırılgan bir duruma sokması yalnızca dakikalar, hatta saniyeler alıyordu. Sonra, düşüncelerimin akışını değiştirmeye karar verdim. Yalnızca fazla kilolu, ihtiyar ve aşağılık bir İtalyan Film Yönetmeniyle yatmıştım. Sevişmemizin hatırlanası bir yanı yoktu. Küçük bir otel odasında yapayalnızdım, üzerinde yattığım yatak mekanın çoğunu kaplıyordu ve belki de onun çocuğunu taşıyordum. Harikulade olmadığı kesin. Kendimi mevcut durumumu bu şekilde ele almaktan alıkoymalıydım, yoksa ciddi anlamda depresifleşirdim ki artık hikâyenin akışını değiştirmek için çok geç olduğundan depresifleşmenin hiçbir anlamı yoktu. Bu yüzden konu üzerine düşünmeyi bıraktım, yataktan

çıktım ve birkaç arkadaşa telefon edip, mini bardaki tüm cips ve çikolataları yiyerek durumdan en iyi şekilde yararlanmaya çalıştım.

Bir hafta adetimin gelmesini bekledikten sonra gidip Boots'tan bir gebelik testi aldım ve şaşkınlık içinde aşkımızın meyvesini taşımakta olduğumu öğrendim.

İlk defa, telefonda tartışabileceğimiz yeni bir konumuz oluvermişti. Şunu da itiraf etmeliyim ki üzerinde çok da detaylı olarak durmuyorduk, yine de birbirimize genel olarak sorduğumuz sorular sonrasında ikimizin ortak olarak paylaştığı ve sahip olduğu bir şey üzerine konuşmak ilişkimize tazelik getirmişti. İşlerin nasıl gittiğine dair soruma, "iyi gidiyor" diye cevap verdikten sonra ona, "ben hamileyim" dedim. O ise, "Tüm çocuklarım hakikaten çok güzeldir. Eğer doğurmak istiyorsan doğur. Sana destek olurum" diye cevap verdi. Çocuk sahibi olmaya hazır olmadığımı, bunun okulumu aksatacağını ve kürtaj olmak istediğimi söyledim. Paskalyada ailemi görmeye İstanbul'a gitmeden önce kürtaj olmamın en iyisi olacağına karar verdik. Biletimi kendisinin ayarlayacağını söyleyip telefonu kapattı. Neden eğer istiyorsam bebeği doğurabileceğimi söylediğini merak ettim. Karısını aldatırken yakalanmaktan ve herkesin zaten bilmesine rağmen, ne kart zampara olduğunun öğrenilmesinden ödü patlıyordu. Sanırım bu, bana karşı kullandığı bir çeşit rahatlatma taktiğiydi. Eğer gebeliği sürdürseydim yine de "tüm çocuklarım hakikaten güzeldir" diyebilecek miydi? Ben şüpheliyim, fakat dürüst olmak gerekirse umurumda da değildi. Bildiğim tek şey, ondan kurtulmam ve koşullarımın bana dayattığı gerçeklikle ilgili fazla düşünmemem gerektiğiydi. Hamile olduğumun farkında olduğum dört hafta boyunca, kürtaj olduğum güne dek, içimde bir başka yaşam, hayat verip besleyebileceğim, babasının diğer çocukları gibi güzel bir çocuk olma şansı olan bir varlık taşıdığımı bir kez bile düşünme-

dim. Yo, duruma yaklaşımım duygusallıktan son derece uzaktı. Bunu bademciklerimi aldırmak gibi ufak ama kaçınılmaz bir operasyon gibi görüyordum.

Üç hafta sonra Roma'ya gittiğimde beni havalimanından almaya bir arkadaşı geldi. Gençliğinde birçok tiyatro oyununda rol alan, ancak sanatsal hırslarını ve kararlılığını yitirmesiyle, faturalarını ödeyebilmek için ucuz dizilerde küçük roller oynayan, yetmişlerinde, düş kırıklığına uğramış bir aktördü. Üç odalı, temiz ama mütevazı dairesine girdiğimizde gidip en sevdiği Bach albümünü müzik setine koydu. Evine giderken arabada, her ikimizin de klasik müziği ne kadar çok sevdiğini konuşuyorduk. Düş Kırıklığına Uğramış Aktör, İtalyan Film Yönetmeninin tam zıttıydı. Hem profesyonel hem de özel yaşamında yüzüstü bırakılmış derin ama kırılgan biriydi. Bir sigara daha yakarken ellerinin titrediğini fark ettim. Onun sayesinde İtalya'da ünlenen ve hâlâ ünlü olan, aktris, çok güzel, esmer bir Sicilyalı bir sinyorita olan ikinci karısı, onu terk ettiği zaman duygusal anlamda o kadar dağılmıştı ki neredeyse tek gözündeki görme yetisini kaybetmişti ve o zamandan beri elleri titriyordu. Sigarası elinde, karşımda otururken, "Beni terk ettiği gün Roma'dan kaçıp dağlara çıktım, bir hafta boyunca bir başıma insanlardan uzak kaldım. Herkes benim için acayip endişelendi. Yaşama isteğimi yitirdim. En garip rüyalarımda bile böylesi bir şey yapacağını hayal edemezdim. Beni başka bir adam için terk edeceğini. Belki de ona fazla bağlıydım. Bazı kadınlar bundan hoşlanmıyor. Onlara kötü davranacak bir adamı tercih ediyorlar, benim gibi yufka yürekliler onları bir süre sonra sıkıyor" dedi.

Birden ayağa kalkıp arka odalardan birine gitti ve İtalya'nın geri kalanı karısını keşfetmeden, ilk o keşfettiği dönemde genç bir kızken ne kadar güzel olduğunu göstermek için bir albüm getirdi. Ardından işi hakkında konuştuk. İyi aktör olmakla ilgili ne bir fikirleri ne de disiplinleri olan, bir gecede yıldızlaşan

yeni nesil İtalyan aktörlerle beraber çalışmaktan üzüntü duyduğunu tekrarlayıp durdu. Onlardan ve tüm bu endüstriden nefret ediyordu, sadece faturalarını ödeyebilmek için bunlara kapılıp gittiğini söylemeye gerek yok. Bir gün her şeyi, işini, dairesini, Roma'yı bırakıp şimdiki yaşamında günlük olarak katlanmak zorunda kaldığı pislikten uzak, sakin bir yaşam sürmek için Toscana'ya taşınacaktı. Ondan hoşlanmıştım. İnce, hassas biriydi ve harika bir espri anlayışı vardı. Ona paskalyada İstanbul'a gelip ailemle tanışmasından memnuniyet duyacağımı söylediğimde, "çok isterim" diye cevap verdi. O anda gülümseyip gözlerimizi birbirimize diktik, her ikimizde bir anda bunun asla olamayacağını fark edince gülümsemelerimiz donuklaştı. Bir haftada çocuğunu aldırmak için kürtaj olacağım, yaşlı ve evli bir film yönetmeniyle yaşadığım ilişki aracılığıyla tanıştığım yetmiş yaşındaki bir aktörü aileme nasıl tanıştırabilirdim? İkimiz de bunun olmayacağını biliyorduk.

Sonra kapı çalındı. Hayal Kırıklığına Uğramış Aktör yüzünde bir huzursuzluk ifadesiyle ayağa kalkıp, "eh, gelen o olmalı" dedi.

Sağ omzunu önce kapıya, ardından lambaya, sonra sehpaya çarparak daireye girdi ve ağır gövdesini tam yanıma yerleştirdi. Kendini nasıl taşıyacağını hiç bilmezdi. Mizacı gibi, hareketleri de hep aniydi. Hayal Kırıklığına Uğramış Aktör, son bir saatteki rahat, dost canlısı halinden, yeni misafirini eğlendirmek ve, belki de bulunduğumuz odadaki aniden ağırlaşan havayı hafifletmek için, bir tür soytarı/hizmetçiye dönüştü. Her defasında bu özel durum için hazırladığı yeni bir yiyecekle dönerek, mutfak ve oturma odası arasında durmaksızın parmak uçlarına basa basa gidip gelemeye başladı ve her şeyin yolunda gittiğinden emin oldu. İtalyan Film Yönetmenine güzel bir gün geçirip geçirmediğini sorduğunda, viskisinden bir yudum alıp suratında kocaman bir sırıtışla, "Sen ne orospu çocuğusun, biliyorsun di mi?

Mümkünse ananı düzebilir miyim?" diye cevap verdi. Hayal Kırıklığına Uğramış Aktör ve ben tedirgince birbirimize gülümsedik. O güne dek, bir yetişkinin yalnızca eğlence olsun diye bir başka yetişkine küfrettiğini hiç görmemiştim. Ben çocukken evimizde duyduğum tek küfür, arada sırada Babamın birine kızdığında kullandığı "pezevenk" kelimesiydi. Mesela tuttuğu takım olan Galatasaray'ın kalecisi ya da yazlık evimizdeki bahçemizle ilgilenen ama asla zamanında gelmeyen bahçıvan için kullanırdı.

İtalyan Film Yönetmeninin davranışı beni tiksindirmekle beraber çekici de geliyordu. Daha önceden bilerek ve isteyerek tanıştığım diğer herkesten çok farklıydı. Az önce kendisine edilen küfrü tamamen görmezden gelen Hayal Kırıklığına Uğramış Aktör, halen tedirgin bir şekilde gülümseyerek konuşmaya başladı.

"Bu genç ve güzel bayan arkadaşınla tanışmak çok güzeldi. Öyle hoş bir sohbet yaptık ki... Yalnızca güzel değil, aynı zamanda eğitimli ve iyi kalpli. Onunla olduğun için çok şanslı bir adamsın. Bir dahaki sefere Londra'da hep beraber buluşsak ne harika olur değil mi? Bir dahaki seyahatinde belki ben de sana katılabilirim. O kafeler ve tiyatrolar, Londra'ya bayılıyorum. Kültürel olarak öyle zengin bir şehir ki..."

Tam bu noktada, İtalyan Film Yönetmeni, arkadaşının az önce benimle ilgili ifade ettiği olumlu düşünceleri paylaştığı aşikar, suratında aynı sırıtışla bana dönüp, "o becermekten hoşlandığım lanet olası bir orospu" dedi.

Şimdi, itiraf etmem gerekir ki bunu hiç beklemiyordum. Tek yapabildiğim gülümsemekti ama yerin dibine geçmiştim ve durumu nasıl idare edeceğimi bilmiyordum. Cevap vermeli miydim? Belki de ona kendi içinde ne kadar acınası ve kendine güvensiz olduğunu unutturduğu için insanlara hakaret etmekten, onları küçük görmekten hoşlanan, şişko, zalim ve yalnız biri

olduğunu söyleyebilirdim. Hatta bunların az bile olduğunu düşünüyorum.

Birkaç yıl sonra, İzmir'in en zengin ailelerinden olan ve bir yılın en başarılı futbol takımını yöneten bir iş adamıyla tanışacaktım. Son derece seçkin bir aileden gelmesine, Londra'da öğrenim görmesine ve evliliğinde turnayı gözünden vurmasına rağmen, Türkiye Cumhuriyeti hudutlarında yaşayan en kaba, en aşifte kadınlarla ilişki kurardı. Bir kere, bir içki içmek için ona ve o zamanlar hostes olan metresine katılma ayrıcalığına sahip oldum. Kadınla ilgili tüm hatırladığım, cart kırmızı saçlarının ve dolgun, yuvarlak, hoş bir kalçasının olduğuydu. "Seni orospu çocuğu, geri zekalı, embesil, piç, bir boka yaramaz" ve daha neler neler dediğinde, adamın gözünde parıltılar ve yüzünde muzip bir gülümsemeyle onu dinlerdi. Bunun onu tahrik ettiği aşikardı. Yaşamı boyunca alışkın olduğu her şeyden çok farklı bir kadın olduğu içindi. Belki de ışıltılı takım elbiselerinin ve toplum içinde kullandığı maskenin altında fena halde sıkılmış ve kadını ayrıcalıklı yaşamında var olmayan bir çeşit egzotik meyve, taze bir nefes olarak görmüştü. Belki de yüksek sınıf ve iyi terbiye timsali olan ailesine gizliden gizliye isyan ediyordu ya da ailesinin seçkin olmasına rağmen, köklerinden farklı olduğunu kabul etmişti. Eğer içinizde yoksa, yüksek sınıfa mensup olmak size aşılanabilecek bir şey değildir; öyle doğmuş olmanız gerekir, belki de ellili yaşlarının ortasında, kendisinde incelik olmadığını kabullenip bunu kendi doğasına benzer doğada biriyle taçlandırmak istedi. Arkadaşlarının devamlı kadınla olan ilişkisini bitirmesi için ısrar etmelerine rağmen, en az iki yıl boyunca, düzenli olarak onunla görüşmeye devam etmesinin nedeni de bu olmalı.

Tanışalı iki saatten fazla olmayan bir yabancının yanında, "becermekten hoşlandığım lanet olası bir orospu" diye çağırılmanın verdiği ilk utançtan sonra viskimden kocaman bir yu-

dum alıp bir sigara yaktım. Sözleri beni rahatsız edip, neden o gerzeğin yanında oturduğumu sorgulamama neden olsa da, daha fazla içime işleyemediler. Evet, beni düzmüştü ve o akşam yine aynını yapacaktı ama bu bana kendimi bir fahişe gibi hissettirmemişti. Niyetinin farkındaydım ama bu beni bir nebze olsun rahatsız etmiyordu. Beni, yalnızca, kullanmasına izin verdiğim için kullanıyordu.

Hayal Kırıklığına Uğramış Aktörün dairesinin arka tarafındaki yatak odalarından birinde seviştikten sonra üstünü giyinip, akşam haberlerini izler ve art arda sigara içerken, İtalyan Film Yönetmeni bana ne zaman kürtaj olmak istediğimi sordu. Belki de İstanbul'a gitmeden önce yaptırırsam daha iyi olurdu. Bunun onun daha çok işine geldiğini düşündüm. Mümkün olan en kısa sürede olmasını istediğimi söyledim. Ardından şoförü beni otelime bıraktı.

Ertesi gün beni arayıp o akşam yemeği için şehrin en iyi balık restoranlarından biri olan Quinzi & Gabreli'de, ona ve beraber çalıştığı kişilere katılır mıyım diye sordu. Elbette kabul ettim. İtalyan Film Yönetmeninin yerine, Hayal Kırıklığına Uğramış Aktörün bana eşlik ettiği izlenimini vermek için, otelimden beni almaya o gelecekti. Beni zamanında almaya gelmesine rağmen balıkçıya giderken, yolda o kadar çok trafik vardı ki, İtalyan Film Yönetmeni gelip gelmediğimizi anlamak için bizi cep telefonumdan iki kez sabırsızca aradı. Oraya vardığımızda, uzun dar bir masada, tanıdık simaların olduğu kalabalık bir grup insanla oturduğunu gördüm. Çoğunluğu aktör ve sunucuydu, bir iki de yönetmen vardı. Yanında iki tane boş sandalye vardı. Ben tam yanına oturdum, Hayal Kırıklığına Uğramış Aktör de benim yanıma oturdu. İtiraf etmeliyim ki biraz gergindim. Onların hayranı falan değildim ama sağdan, soldan ve ortadan televizyonun ve İtalyan film endüstrisinin en ünlü simalarından bazılarıyla çevrelenmiş olmak bana kendimi ayrıcalıklı hissettirmenin yanında

gözümü de korkutmuştu. Ne de olsa ben onlar için yalnızca hoş bir yüzdüm. Akşam yemeği boyunca, sanki baş başa yemek yiyormuşçasına, Hayal Kırıklığına Uğramış Aktörle lafladık. Bir noktada, karşımda çok güzel, manken kız arkadaşıyla oturan çok ünlü bir komedyen bana ne kadar zamandır Londra'da yaşadığımı sordu. Tedirgince, "üç yıldan fazla oldu" diye cevap verdim.

Ertesi gün sabah on civarında çok tuhaf bir telefon geldi. Hattın diğer ucundaki, sesini tanıyamadığım adam, İngilizce olarak aynı soruyu tekrar edip durdu. "Kimim ben?"

"Bilmiyorum. Sen söyle. Kimsin sen?" diye cevap verdiğimde, "Kimim ben?" diye cevapladı.

Günün başlangıcında dünyanın en şirin insanı olduğum söylenemez ve daha sabah kahvemi bile içmeden manyağın bir tarafından telefonda taciz edilmeye de pek meraklı değilim. Ona aptalca oyunları için zamanımın olmadığını söyleyip tam telefonu kapatıyordum ki özür dileyip, önceki geceki yemekte, masada karşımda oturan komedyen olduğunu söyledi. Biz trafikte takılıp geç kaldığımız sırada İtalyan Film Yönetmeni beni aramak için onun telefonunu ödünç almıştı, o da numaramı cep telefonuna kaydetmişti.

"Seni görmek istiyorum. Ne zaman buluşabiliriz?" dedi.

"Üzgünüm ama seninle buluşamam."

Şok olmuştu ve bana neden diye sorup durdu. Ona çok işim olduğunu, çıkmam gerektiğini söyleyip telefonu kapattım. Otuz saniye sonra telefonum tekrar çaldı. Açtım, yine oydu. Sanırım reddedilmeye alışkın değildi ve nedenini de anlayabiliyordum. İtalya'da her cuma akşamı herkesin izlediği bir program yapıyordu, Bay Popülerdi. Sahnede, bir saat boyunca, dans ederek, taklitler yaparak, ki bu konuda çok iyiydi ve çılgınce komiklik yaparak kendini oradan oraya atan, epeyce yakışıklı, otuzlarında, hiperaktif biriydi. "Neden benimle çıkmak istemiyorsun? Yoksa görüştüğün biri mi var?" diye sordu.

İtalyan Film Yönetmeniyle ciddi bir ilişki yaşadığımı düşünmememe rağmen kendimi daha fazla belaya bulaştırmamak için "evet" diye cevap verdim. İki gün sonra kürtaj olmak gibi uğraşacak daha önemli sorunlarım vardı.

Ardından "En azından seni bir ara tekrar arayabilir miyim?" diye sordu.

Telefonda beni çok eğlendirdiği ve zaten bu kadar meşhur bir adamdan telefon almak havalı bir şey olduğu için "evet" dedim.

Londra'ya döndüğümde, haftada en az bir kere beni aramaya başladı. Her seferinde, birilerinin taklidini yapardı; mesela zenci bir rap'çinin ya da bir Rus'un (tek kelime Rusça bilmiyordu ama bu ona engel değildi). Telefondakinin o olduğunu fark ettiğimde, ki bu bazen epey zaman alırdı, her ikimiz de kıkırdamaya başlardık. Fakat, bir süre sonra telefon konuşmalarımız daha az eğlenceli ve daha çok içinde bulunduğu psikolojik çıkmazla ilgili olmaya başladı. Bana asla sorununun ne olduğunu anlatmadı; belki de kendisi bile bilmiyordu. Şov dünyasındaki en başarılı erkeklerden biriydi, insanlar ona hayrandı ama, duygusal destek için rasgele bir akşam yemeğinde yalnızca bir cümle konuştuğu bir kızı arıyordu. Sonra bir gün, yoğun programına rağmen yalnızca beni görmek için Londra'ya geleceğini söyledi. Otelde yer ayırtacaktı, acaba onunla kalmayı düşünür müydüm? "Hayır" diye cevap verdim ve ondan bir daha asla haber almadım.

Roma'daki pek de hoş olmayan kürtaj gününe dönmek gerekirse; İtalyan Film Yönetmeni bir gün önce, hastaneye giderken bana Hayal Kırıklığına Uğramış Aktörün eşlik edeceğini söylemişti. Kötü, yağmurlu bir cuma sabahı olduğunu hatırlıyorum. Koridorda oturup doktorun gelmesini beklerken, Hayal Kırıklığına Uğramış Aktör, bana iyi olup olmadığımı sorup dur-

du. Ona iyi olduğumu söyledim. Genç, güzel bir kızın yanında bir fosili andıran, yaşlı, çirkin bir adamı, doktor görürse muhtemelen bebeğin babasının o olduğunu sanıp şok olacağını söyledi. Gülümsedim. Doktorla bilindik formaliteleri hallettikten sonra ameliyathaneye girme vaktim geldiğinde, Hayal Kırıklığına Uğramış Aktör bana sıkı sıkı sarıldı. "Tatlım, ben hiçbir yere gitmiyorum. Tam burada seni bekliyorum. Her şey yoluna girecek" dedi.

Gerçekten de nazik ve tatlı bir adamdı ama ağlamak istemiyordum ve o noktada beni neredeyse ağlattığı için keşke bana karşı bu kadar iyi olmayı kesse diye umdum. En ufak bir zayıflık belirtisi göstermek istemiyordum. Doktorun ya da onun önünde ağlamaktan utandığımdan değildi. Bir kez daha her şeyi elime yüzüme bulaştırdığım gerçeğiyle yüzleşmek istemiyordum ve bununla başa çıkabilecek kadar güçlü değildim.

Kürtajdan sonra onun dairesine döndük ve ben birkaç saat uyudum. Uyandığımda İtalyan Film Yönetmeni bir deste sarı gül buketiyle oturma odasındaydı.

İstanbul'a gittiğimde onu bir daha görmek istemediğime karar verdim. Bunu söylemekle beraber, onunla birkaç sefer daha buluşup, başka biriyle görüştüğümü söyleyerek tamamen bitirdim. Gangsterin metresi rolünü son derece sadakatle oynamıştım ve artık kendi yoluma devam etmeye hazırdım. Bana, benim adıma mutlu olduğunu ve herhangi bir şeye ihtiyacım olursa onu her zaman arayabileceğimi söyledi.

Fakat birkaç ay sonra, Londra'da, sıcak, yapış yapış bir yaz gününde kendimi sıkkın, endişeli, sinirli hissettiğim ve ne yapacağımı bilmediğim bir gün onu aradım. Sesimi duyduğuna çok memnun oldu ve nasıl olduğumu sordu. Onu bana duygusal anlamda kılavuzluk etsin diye aramadığım için iyi olduğumu söyledim.

"Seni ne zaman görebilirim?" diye sordu.

Bir hafta sonra ailemi görmek için İstanbul'a gideceğimi söyledim.

"Eee, sen onlarla birkaç hafta geçirirsin, ben de yoğun programımdan biraz zaman ayırırım, İstanbul'da buluşup beraber bir haftalığına Paris'e gideriz" dedi. Yalnızca sıkıldığım ve olup olabilecek en az romantik varlıkla Paris'e gitmek gibi aptalca ve radikal bir şey yapmak istediğim için kabul ettim.

Ailemin evinde birkaç rahat hafta geçirdim. Ne istersem yedim, uzun uzun uyudum, köpekle oynadım ve tüm gün boyunca pijamalarımla ortalıkta gezindim. Babam da epeyce havasındaydı. Nadiren konuştuk, çoğu zaman dünya umurunda olmadan çalışma odasındaydı ama en azından bir aile dramı yaşanmadı. Ancak Paris'e gitme günüm yaklaştıkça, baştaki rehavet hali yerini felaket bir huzursuzluğa bıraktı. Aslına bakarsanız ciddi anlamda fikrimi gözden geçiriyordum. Bir gece önce, New York'tan sabah İstanbul'a geleceğini ve on buçukta Paris'e giden uçağa yetişmemiz gerektiğini söylemek için aradı. Telefonu kapattığımda onunla Paris'e gitmektense ölmeyi yeğleyeceğimi fark ettim. Zaten niye gideyim ki diye düşündüm kendi kendime. Ailemle geçirdiğim birkaç hafta beni, onu en başta aramaya iten kayıp ve umutsuzluk hissinden kurtarmıştı.

Yaptığımız her eylemin, aldığımız her kararın, bir yabancı için absürd, anlamsız ya da yıkıcı olmasına bakmaksızın bir amacı olması gerektiğine inanıyorum. Beyaz atlı prensini bekleyen bir kız için tek gecelik bir ilişkinin anlamı olmayabilir, ancak, aynı tecrübe, günlerini yatakta mastürbasyon yaparak geçiren, duygusal kalkanını indirip yeni bir ilişkiye başlayamayan ve hiç tanımadığı biri tarafından dokunulup, okşanarak fiziksel tatmine ulaştırılan biri için son derece doyurucu olabilir.

Tüm akşamı uyumadan devamlı yeni senaryolar üreterek geçirdim. Ya Babam gecenin bir yarısı felç geçirmişse, ya ben çok ciddi şekilde hastalanmışsam ya da ne bileyim ne... Bu hakika-

ten zor bir iş. Aramızda dünyalar kadar mesafe varken, bana değil, ona mantıklı gelecek bir hikâye uydurmak durumundaydım. Bana onunla beraber zaman geçirmek istememem son derece mantıklı geliyordu ama ona karşı dürüst davranmamın imkanı yoktu. Ondan korkuyordum ve yalnızca paranoyak davranmadığımı da biliyordum. Şimdiye dek, bana kendi çapında iyi davranmıştı, ancak yarın orada olmaz ve ikna edici bir sebep sunmazsam kendimi ciddi bir belaya bulaştıracağımı biliyordum.

Aileme veda ettikten sonra bir taksiye atlayıp şoföre beni havalimanına götürmesini söyledim. Şoför, "Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu.

"Paris'e" diye cevapladım.

"İş için mi, zevk için mi?"

"Hiçbiri" diye cevaplayıp ardından hiç tanımadığın birine içini dökmek için duyduğun inanılmaz dürtüyü hissettim aniden. Ona eski bir erkek arkadaşla tatile gittiğimi, ama aslında hiç gitmek istemediğimi ve onu arayıp bir bahane uydurmak üzere olduğumu anlattım. Şoför şaşırıp kalmıştı. "Yani, o zaman, sizi havalimanına götürmemeli miyim?"

"Yo, yo, devam edin, o yönde sürün. Şimdi onu arayacağım. Tanrım! Bu çok zor bir konuşma olacak. Çok ikna edici olmam gerek."

"Ona ne diyeceğinizi biliyor musunuz? Düşündünüz mü?"

"Hayır, düşünemeyecek kadar tedirginim. Doğaçlama yapacağım."

Numarasını çevirmeye başladığımda ellerim terliydi ve titriyordu; tüm bedenimin uyuştuğunu hissettim. Sesini işitir işitmez çeşmeleri açıverdim. Tam bir histerik durum içindeydim. Ona korkunç bir şey olduğunu ve tüm yaşamımın mahvolduğunu söyledim. O sabah evden ayrılmaya hazırlanırken Babam uçak biletimi görmüştü. Uçak biletimin üzerinde Paris yazarken ben nasıl oluyor da Londra'ya gidiyordum? Ona neden ya-

lan söylüyordum? Adamın biriyle kaçıyordum, değil mi? Makul bir koca beklemek yerine tam bir orospu gibi davranıyor, arkasından işler çeviriyordum. Eğer şu kapıdan dışarı adımımı atarsam, evimize bir daha asla geri dönemeyecektim. Ona üzgün olduğumu ama asla aileme sırtımı dönemeyeceğimi söyledim. Çılgınca ağladığım için bana sakinleşmem gerektiğini söyledi ve sesinin tonundan sabahın erken saatlerinde evimizde yaşandığını zannettiği talihsiz olaylar yüzünden endişeli ve üzgün olduğunu anlayabiliyordum.

"Sanırım Babamın ayak seslerini duyuyorum. Kapatmam lazım" dedim.

İşte bu, kişinin kendi kıçını kurtarmak için neleri göze alabileceğinin mükemmel bir örneği. Nihayet havalimanına varmıştık, arka koltukta dümdüz yatarken şoföre beni geri götürmesini söyledim. Tüm o performansın boşa gitmesi çok yazık olurdu. Yakın bir arkadaşı arayıp birkaç günlüğüne evinde saklanmam gerektiğini söyledim.

Ailem Londra'da, İtalyan Film Yönetmeniyse evde kilitli olduğumu sanıyordu. Ertesi gün durumla nasıl baş ettiğimi sormak ve Londra'ya geri dönüş biletimi ayarladığını söylemek için aradığında, ona Babamın tepkisinin katı ve sabit fikirli olmakla beraber kızı için en iyi olanı istemesinden kaynaklandığını anlattım. "Şefkatli ve kendini çocuklarına adayan bir baba olduğun için onu herkesten iyi anlaman lazım" dedim.

Evet, gerçekten de ona karşı çok güçlü hisler besliyordum ama Babamla olan ilişkimi bir daha asla tehlikeye atamazdım. Benim için ne kadar acı verici olursa olsun yaşantımı eskisi gibi sürdüremezdim, görüşmeye bir son vermeliydik ve ben de Bay Doğruyu kafeslemek için ava çıkmalıydım. Benim her şeyin en iyisini hak eden, iyi kalpli, pırlanta gibi bir kız olduğumu ve herhangi bir şeye ihtiyacım olursa onu aramaya çekinmememi söyledi. Bu da bu işin sonu oldu.

6
Gece Yaşayanlar 1

Televizyon araştırmaları yüksek lisans programının ilk yılındaydım, ama son üç ilişkimden öğrenciliğimde öğrenmediğim, kaldıramayacağım kadar çok şey öğrenmiştim. Öğrenci kimliğim yalnızca, bana daha çekici gelen şeyleri yaşamak için ihtiyaç duyduğum özgürlüğü sağlayan gizli bir rumuz gibiydi; yaşamın size sunduğu bir dizi inanılmaz kişisel deneyim. Tek yapmanız gereken kendinizi bırakmak ve köşeden hangi tren gelirse gelsin, vagonlardan birine atlamak. Ancak, şimdiye kadar, bilerek ve isteyerek, beni kendi farklı tarzlarında hırpalayan, üç çok dik ve yalçın vagona atlamıştım. Bir molaya ihtiyacım vardı. Tamamen elimi eteğimi çekiyor falan değildim, yalnızca, en azından bir süreliğine, bu kadar karmaşık durum ve kişiliklerle uğraşıp, kendimi incinebileceğim şartlar altına sokmayı göze alabilecek kadar duygusal enerjim kalmamıştı. Daha da önemlisi, hayatımı alt üst eden bir telefon almıştım. Londra'da havanın şaşırtıcı bir şekilde güneşli ve kuru olduğu bir kış sabahı, Annem arayıp Babamdan boşanacağını söyledi. Sesi utangaç ama kararlı geliyordu. "Küçükken, olaylara en iyi şekilde katlanmam ve onları alttan almam gerektiği öğretildi ve sanırım şimdiye kadar iyi idare ettim. Önce babama sonra eşime katlandım. Bu da toplumun kadınlara verdiği bir görev işte. Babanla benim aramda bu kararı vermemi gerektiren çok önemli bir şey geçmedi. Aslında bu benim için çok şaşırtıcı. Bir gün kalktım ve fark ettim ki sabrım taşmıştı."

Bu sırada gece yaşayanlarla takılıyordum. Gündüzlerini uyuyarak, onu bunu yaparak, belki babalarının şirketlerinin aylık kurul toplantılarında boy gösterip ya da birkaç tur kokain çektikten sonra böbürlenebilecekleri rasgele işler yaparak bir

kenara biraz para koyan insanlardı. Görüyorsunuz işte, böyle insanlar için fazla çaba göstermeme gerek yoktu, tek yapmam gereken orada bulunup partiye katılmaktı. Fakat kokain ya da ottan başka bana sunacak başka bir şeyi olmayan insanlardan kolay soğuduğum için biraz daha seçici davranmaya özen gösterdim. Öğleden sonralarımın çoğunu, bir Türk kız arkadaşın South Kensington'daki evinde geçiriyordum. Londra'da İngilizce öğrenmek için bulunuyor ama gündüzleri düzenli olarak gitmesi gereken derslerinin çoğunu uyuyup kaldığı için kaçırıyordu. Yirmi üçünde, siyah dalgalı saçları, delici kara gözleri, solgun teni, küçük ama dimdik göğüsleri ve çıkık bir kalçası olan minyon bir kızdı. Onu haliyle bir defadan daha fazla sarhoş ve çıplak görmüştüm. Güzel değildi, hatta olduğundan daha yaşlı görünüyordu, ama tek gecelik bir ilişki için gerekli olan her şeyi malzemeyi bünyesinde barındırıyordu. Dimdik göğüsler ve çıkık bir popo, uyuşturucu ve sarhoşluğun etkisinin kaybolmaya başladığı sabahın erken saatlerinde birçok erkeğin ve odada ya da kulüpte yatağa çökmeden önce birazcık daha heyecan arayan az sayıda insanın dileyebileceğinden çok daha fazlasıydı.

Ve işte o, arkadaşlarıyla bir köşede dikilip ince Vogue sigaralarını tüttürerek gecesine son noktayı koyacak talibi öylece bekliyor olurdu. Genellikle, yaşadığı tüm aşklar ve tek gecelik ilişkiler hakkında son derece açık konuşurdu; hiçbir detayı atlamadan. Cinsellik ve uyuşturucu onun günlük rutininin bir parçasıydı, yani sanırım, bu durumda çok doğaldı. Hali tavrı nezaketten son derece uzaktı. Her cümlesi "s.keyim" kelimesiyle başlar ya da biter ve sizi "orospu" ya da "piç" diye çağırırdı ama üzerinize alınmamalıydınız, bu onun şefkat gösterme biçimiydi. Eğer en başından sizi yakın görmeseydi, durduk yere size öyle sövüp saymazdı. Eğer onu yeterince tanımasanız ya da nereden geldiğini bilmeseniz, kolaylıkla tele kız olduğunu zan-

nedebilirsiniz. Öyle değildi; onu hissizleştirmek için cinsellilik ve uyuşturucu eşit oranda etki yapıyordu, bir tür kaçıştı. Neyden kaçış? Hiçbir zaman anlayamadım.

Ne zaman evine gitsem, ki genellikle okul sonrası, öğleden sonra olurdu, saatlerimizi ot sarıp içerek harcardık, bazen de malı teslim etmeye hep birkaç saat ya da bir gün geç kalan satıcısının gelmesini beklerdik. Uyuşturucu tacirleri herhalde dünyanın en güvenilmez satıcılarılar. Sanki ürünleri size hayrına veriyorlarmış ya da bırakın zamanında orada olmayı, gelmeleri bile büyük bir lütufmuş gibi davranırlar.

Makyajımız ve ne giyeceğimize karar vermekle en az iki saat harcadıktan sonra ve tam gece yarısından önce şehrin altını üstüne getirmeye hazır olurduk. Topuklu ayakkabılarımız ve dekolte kıyafetlerimizle rasgele birinin partisine ya da sözde dostlarımıza katılmak için Tramp veya China White'a doğru yola koyulurduk. Özellikle, bir gece, her ikimizin de China White'tan tanıdığımız (o sıralar şehrin en gözde gece kulübüydü), yirmilerinin sonlarında, Türkiye'de herkesçe tanınan sosyetik bir kadının partisine katılmaya gittiğimizi hatırlıyorum. Londra'ya yerleşmiş olmasına rağmen ne zaman Türkiye'ye gitse resimleri düzenli olarak magazin dergilerinde çıkardı. Sıradan, orta sınıf bir aileden gelmesine rağmen isminin neden bu kadar nüfuzlu olduğunu merak etmekten kendimi alamazdım. Sonradan bir arkadaşı, dikkat çekme meraklısı annesinin, Türk paparazzileriyle sıkı fıkı olup, kızının bu tip dergilere çıkmasını sağladığını anlatacaktı. Her nedense, bunun kızının zengin bir koca bulmasına vesile olacağına inanıyordu. Türk Sosyetiği, burada yaşayan İspanyol bir adamla erken yaşta yaptığı evliliğin akabinde Londra'ya taşınmış, yalnızca beş yıl sonra ayrılmalarına rağmen burada kalmayı seçmiş, kendine bir yaşam kurmuştu. Knightsbridge'de çok ferah bir dairede yaşıyordu. Geçimini nasıl sağladığını kimse bilmezdi. Onunla ilk tanıştı-

ğımda antika tüccarı olduğunu ve geçimini antika eşya ve 19. yy oryantalist resimleri satarak kazandığını söylemişti. Fakat öğleden önce asla yataktan dışarı adımını atmadığını bilirken ona inanmak biraz güçtü. Ancak Türk Kız Arkadaşımın aksine, asla beraber olduğu adamlarla ilgili konuşmaz ve kendini nasıl taşıması gerektiğini iyi bilirdi. Aslına bakarsanız son derece terbiyeli ve görgülü görünürdü. Arada sırada Türkiye'deki magazin dergilerinde Bodrum'da tatil yaparken çekilmiş g-string dışında bir şey giymediği resimleri çıksa da, insana asla kaba ya da bayağı gelmezdi. Minyon tipli, sahte bir sarışındı, yıl boyunca yanık tenli olurdu ve uğrunda ölünecek bir vücudu vardı. En azından bir Türk sosyetiğine göre, Londra gündemdeki kültürel olayları epeyce takip eder, rasgele konser ve sanat sergilerine giderdi. Parasının nereden geldiğini bilmiyordum ama şunu kesinlikle söyleyebilirim ki epey harcıyordu, çünkü, her katıldığı ortama minyon ama biçimli vücut hatlarını vurgulayan, son derece şık tasarım kıyafetleriyle gelirdi.

O gece bizi, tepeden tırnağa siyahlara bürünmüş, sarışın, uzun boylu, yakışıklı, atletik görünümlü, kırklı yaşlarının başındaki Alman iş adamı arkadaşıyla, kendisine katılmamız için davet etmişti. Masalarına gittiğimizde benden onun yanına oturmamı istedi ve adama çok yakın arkadaşları olduğumuzu söyledi. Öyle miydik? Gerçekten pek de önemli değildi, sanırım öylesine konuşuyordu işte. Adamla yalnızca birkaç cümle konuşmam, gecenin geri kalanını bu kadar sıkıcı ve ilgi uyandırmayan biriyle yan yana oturmanın tam bir vakit kaybı olduğunu anlamama yetti, bu yüzden masada karşımda oturan Türk Kız Arkadaşıma bakıp gözlerimi devirdim. Cevap olarak derhal başıyla bir tarafa yatarak yaptığı ani hareket, "adam felaket sıkıcı", "hadi o zaman, gidip kulübün geri kalanına bir bakalım" demeye geldi. Böylelikle, masadan bayanlar tuvaletine gidip makyaj tazelememiz gerektiğini söyleyip izin istedik. Kulübün

çeşitli bölümlerinde amaçsızca zaman geçirip birkaç içki içtikten sonra döndüğümüzde bir saat geçmişti. Türk Sosyetiği ve Alman İş Adamını uzun uzadıya, derin bir tartışma içinde bulduk; ne hakkında konuşuyor olabileceklerini merak ettim. Belki adamı yanlış değerlendirmiştim, belki de aklı fikri parada, iyi görünmekte ve yüzeysel şeylerde değildi. Türk Sosyetiği beni bir kenara çekip, yanında beş dakikadan daha az oturup zaman geçirmeme rağmen Alman İş Adamının benden hoşlandığını ve Holland Park'taki evinde birkaç içki içmek için ona katılmakla ilgilenip ilgilenmeyeceğimizi sorduğunu söyledi. Yalnızca içkiyle sınırlı kaldığı müddetçe benim için sorun olmadığını söyledim.

"Sakın endişelenme; o muhteşem bir adam ve bir centilmendir. Ayrıca benimleyken her zaman güvendesiniz" dedi.

Bir saat sonra üçümüz de adamın Bavyera üslubunun epeyce baskın olduğu, zevksizce döşenmiş köşkündeydik; sanırım adam bir bakıma köklerine bağlıydı. On beş dakika olmuş, içkilerimizi yudumluyorduk ki, Alman İş Adamı tüm ciddiyetiyle, "Benim için zaman çok kıymetlidir. Çarçur etmekten hiç hoşlanmam" dedi.

Eliyle Türk Sosyetiğini işaret ederek devam etti. "Buradaki sevgili Türk arkadaşım neden bahsettiğimi çok iyi bilir."

Dönüp ona baktığımda karşılığında yalnızca mahcup mahcup gülümsedi. Kafamın allak bullak olduğunu hissedip ona sordum. "Peki, neden bahsediyorsun sen?"

Bana ve Türk Kız Arkadaşıma bakarak, "Her ikiniz de çok hoş kızlarsınız ve ben de zengin ve cömert bir iş adamıyım, yani, eminim karşılıklı bir anlaşmaya varabiliriz" dedi.

Konuşmanın gidişatından şoka uğramış, tiksinmiştim. Hadi ama, yanında beş dakikadan fazla oturmamıştım, hiç tanımadığı bir kıza böyle bir teklif yapabilecek cüreti nereden bulabiliyordu? Ortada tuhaf bir sessizlik oldu. Adam Türk Sosyetiğine

dönüp, "Lütfen onlara ne demeye çalıştığımı anlatır mısın?" diye sordu.

Ardından, adam sabırsızca bir karara varmamızı beklerken, kadın bize Türkçe olarak durumu izah etmeye başladı.

"Sizinle üçlü bir ilişki istiyor"

"Dalga geçiyor olmalısın!" dedim.

"Hadi ama, bu kadar da büyütmeyin, tahmin edebileceğinizden çok daha fazlasını ödeyecek size."

Sabahın ikisinde ona gayet rahat bir şekilde benim için böyle bir şeye kalkışmanın mümkün olmadığını anlatmaya çalıştım. Etimi bu Alman domuzuna satmaya meraklı olmamam bir yana, hayatım boyunca herhangi bir lezbiyen eğilimim olmamıştı, adam ve kız arkadaşımla üçlü bir ilişkiye girmemin imkanı bile yoktu.

"Tek yapman gereken gözlerini kapatmak ve işi oluruna bırakmak" diyerek cevap verdi.

Tamam, artık geçimini nasıl sağladığını ve o özel tasarım kıyafetlerini nasıl alabildiğini biliyordum; peki buna değer miydi? Sanırım o değdiğini düşünüyordu. Türk Kız Arkadaşımın yüzüne baktığımda benim kadar şaşkınlığa uğramış ve tiksinmiş olduğunu gördüm. Ona işler iyice kontrolden çıkmadan oradan ayrılmamızın en iyisi olacağını söyledim.

Her ikimizde ayaklanınca adama kibar ama mesafeli bir şekilde, "İçkiler için teşekkür ederiz fakat teklifinizle ilgilenmiyoruz, o yüzden şimdi bize bir taksi çağırabilirseniz harika olur" dedim.

Bunun gerçekten adamın suçu olmadığını kavradığım için o noktada adama kaba davranmanın bir anlamı yoktu. Bu yüksek sınıf fahişeyle böylesi iyi arkadaş olduğumuza göre muhtemelen onunla aynı kulvarda olduğumuz çıkarımına ulaşmıştı. Biz evinin girişinde taksinin gelmesini beklerken Türk Sosyetiği bizi öpüp veda etti ve yatak odasındaki adamın yanına gitmek

için üst kata çıktı. Sanırım zamanı o kadar da çarçur olmamıştı. Tam biz çıkarken, olanları kimseye anlatmamamız için bize söz verdirdi. Kadının itibarını biraz olsun düşündüğüm için değil, olup biteni tüm detaylarıyla üçüncü bir kişiye anlatarak aynı aşağılanma ve tiksintiyi yeniden yaşamamak için sözüme sadık kaldım. Bu onu son görüşüm oldu.

Birkaç hafta sonra, yine her zamanki gibi, Türk Kız Arkadaşımın evinde ot içip kafayı buluyorduk. Cumartesi günü, öğleden sonra saat dört, beş civarıydı. Allah bilir ne zamandan beri, yarım kiloluk Haagen Dazs kremalı ve karamelli dondurmasını tutup tüm gücümle kaşıklamaktan ellerim uyuşmuştu. Sonra kapı çaldı. Evet, misafir bekliyorduk ama haliyle o zamana kadar bu tamamen aklımızdan çıkmıştı. Kapının çalındığını duyar duymaz paniğe kapılıp birbirimize adeta kim olabilir dercesine baktık. Açmalı mıydık? Belki de açmamalıydık. Ardından o, satıcısı olabileceğini söyledi, ama hayır, o daha dün akşam gelmişti. Koltuklarımıza yapışmış dairenin önünde kimin olabileceğini bulmaya çalışırken, dışarıdaki kişi, bu defa daha uzunca zile basıp aklımızı başımıza toplamamıza ve İstanbul'dan bir misafir, bir arkadaşımızın arkadaşı olsa da, bir misafir beklediğimizi hatırlamamıza yardımcı oldu. Kendimize çeki düzen vermeliydik.

Birkaç yıl evvel Miss Turkey seçilen, yirmi ikisinde bir Türk lokumuydu. Öyle aman aman güzel biri değildi ama dayanılmaz, şehvet uyandırıcı bir görünümü vardı. Bu büyük ihtimalle, incecik, muhteşem bir vücut, oldukça iri, silikonlu göğüsler, kısa sarı saçlar, gül gibi bir ten, koyu-kahve, kocaman, masum gözler ve baştan çıkarıcı dolgun dudakların birleşmesindendi. Aynı anda, hem inanılmaz bir seksapalitesi hem de çocuksu bir görünümü vardı; bana kalırsa kesinlikle şahane bir birleşimdi. Arkadaşım ve ben onunla doğru dürüst, normal bir diyalog kur-

maya çalıştık ama kafamız çok iyiydi ve kontrol edilemez bir biçimde gülmeye başlamamızla kendimizi ele verdik. İçtiğimiz şeyden olup olmadığını sordu. Onun da bizden olduğunu öğrenmek bizi rahatlatmıştı. O günden sonra doğal olarak beraber takılmaya başladık. Beraber, birçok defa ot ve içkiyle kafayı bularak bitmek bilmeyen geceler geçirip, kendimizi tekrar bir cumartesi öğleden sonrası Türk Kız Arkadaşımın evinde, ilk kez birbirimize ailelerimizden, dostlarımızdan ve kişisel tecrübelerimizden bahsederken bulurduk.

Sonra birden bire bize içini döktü. Londra'ya Miss Turkey seçildikten sonra, son zamanlarda etrafını saran, zengin, aşağılık, sapkın insanlardan yakayı kurtarmak için gelmişti. Anadolu'nun göbeğinden, Konyalı bir işçi sınıfı ailesindendi. Miss Turkey seçildikten yaklaşık birkaç ay sonra, genellikle sabahın erken saatlerinde İstanbul'da gözde bir gece kulübünü popüler bir playboy'la terk ederken çekilen resimleri magazin dergilerini kaplıyordu. Başlarda umursamamış, hatta hoşlanmıştı bile; fakat çok geçmeden durum kontrolden çıkmıştı. Evet, partileri sevdiğini, arada sırada ot kullandığını ve eğer kafasına eserse cinsel alemlere de hayır demediğini itiraf ediyordu. Bir de kadınlara da meyili vardı. Peki ama bunun nesi yanlıştı; vücut onun vücuduydu ve kimseye zarar vermediği sürece onunla istediğini yapardı, öyle değil mi? Evet, hemfikirdik. Ancak, başına buyruk davranışları, özellikle de bekar bir kadın için, sırt bıçaklama ve çifte standartların pençesinde kalmış bir toplum için bardağı taşıran son damla olmuştu.

Türkiye uçların ülkesidir. Çok büyük bir çoğunluğun kadın bekaretini hâlâ kutsal olarak gördüğü bir ülkeden bahsediyorum. Öyle bir toplum ki, İstanbul sokaklarında başları yere eğik yürüyen kızların bazıları, evleninceye kadar bakire kalmak için, gizli erkek arkadaşlarıyla anal ilişkiye giriyor. Olur da kendilerini kaptırıp bekaretlerini kaybederlerse, İstanbul'da kötü şöh-

retli bir cerrahın adı çıkmış bir mahallenin arka sokaklarındaki kalabalık ameliyathanesinde düğün günlerinden önce gidip kızlık zarlarını diktiriyorlar. Bununla beraber, Anadolu'nun bazı köylerinde ensestin sıklıkla rastlanan bir şey olduğu, namus ve itibar adı altında en korkunç ve vahşi olaylardan bazılarının yaşandığı bir toplumdan da bahsediyorum. On üç yaşındaki bir kıza babası tarafından tecavüz ediliyor ve hamile bırakılıyor. Ancak babayı böylesine hasta ruhlu, lanet olası bir sapık olduğu için cezalandırmaktansa, anne, hala, amca, kız ve erkek kardeşler de dahil, tüm aile toplanıp, kız gebe kaldığı için; bundan böyle masum bir bakire olmadığına ve bu nedenle ailenin itibarını zedelediğine göre ondan kurtulmak gerektiğine karar veriyorlar. İnfaz görevi genellikle reşit olmayan en genç erkek kardeşe veriliyor ki, bu durumda fail öz kız kardeşini öldürmekten yalnızca birkaç yıl yatıyor. Bu ideal bir plan değil ama, yine de ailenin şeref ve itibarı kurtuluyor ve herkes huzur içinde yaşıyor.

Tabii bir de, büyük şehirlerde tüm bunlara taban tabana zıtlık oluşturan, milletin cinselliğe olan baskıcı yaklaşımını bilinçlerinden silebilmek için dünya umurlarında olmadan birbirlerini becermek yoluyla uğraşıp didinen, eğitimli, orta sınıf, liberal ve marjinal bir kitle var.

Sözde yüksek sınıf, zengin ve ayrıcalıklı azınlığının, en liberal ve başına buyruk batılıyı bile, tiksindirecek ve şoka uğratacak kadar yoz ve ahlaksız bir yaşam sürdürdüğü bir toplumdan bahsediyorum. Konumuz, uyuşturucu tüketimi ve cinsellik değil; daha çok, cinselliğin, özellikle de kadın ve homoseksüel cinselliğinin hâlâ tabu olarak algılanması ve hep dolambaçlı yollardan, kapalı kapılar ardında yaşanması. Herhangi bir sosyal ortamda birbirlerine rasgele övgüler yağdıran ama aynı zamanda birbirinin ayağını kaydırmak için şeytanın kitabında yazan her türlü hileye başvuran, birbirine sıkı sıkıya örülü, insanı sırtından bıçaklayanların toplumu bu.

DenizGezen

Bu insanlar, kimlerin karıları ya da kocalarıyla yattıkları veya kendilerinin neler karıştırdığı öğrenilmesin diye; kimin kiminle yattığını öğrenmek ya da ifşa etmek, uydurmak ve başkalarının itibarını lekelemekle o kadar çok zaman harcıyorlar ki, yaşamlarında herhangi başka bir şeye zaman ayırabilmeleri gerçekten hayret verici. Hele bir de işçi sınıfına mensup bir aileden gelen sıradan bir kızsanız, insanlar hakkınızda konuşmaya, ağır ağır arkanızdan mezarınızı kazmaya başlarlar; kıçınızı kurtaracak güçlü ve zengin bir aileniz yoksa, bir kez alemin maskarası olursanız o zaman işiniz bitti demektir. Miss Turkey olarak taçlandırıldıktan bir yıl sonra bir fahişe olarak taçlandırılmıştı. Fahişenin tanımı, para karşılığı cinsel ilişkiye giren kadındır. Eğer bu iş için biçilmiş kaftan değilseniz etinizi satmak dünyadaki en aşağılayıcı ve zor meslek olmalı. Ancak, cinselliğini ifade etmekten hoşlanan bir kadın da, bunu yalnızca zevk alışverişi olarak görse de, bir fahişe olarak damgalanıyor. Ona playgirl değil de, FAHİŞE deniyor.

Toplumun cinselliklerini özgürce yaşayan kadınları neden bu kadar büyük bir tehdit olarak algıladığını kafam bir türlü almıyor. Bir kadın olarak, Londra'da bile cinselliğinizi bastırmak zorundasınız, diğer türlü insanlar size bir tür baş belası gözüyle bakıyorlar. Cinsel özgürlük konusunda Miss Turkey'nin eline su dökmem söz konusu bile olmasa da, kendimi erkeklere kolayca teslim olmayan bir kadın gibi göstermeyi genelde tamamen gereksiz buluyorum. Bazen yapıyorum bazen yapmıyorum; o andaki ruh halime bağlı bir şey, ama hakikaten niye bu kadar önemli ki? Kız arkadaşlarım genellikle erkekler eninde sonunda, onunla bununla çok fazla düşüp kalkmamış kızlarla evlenmek isterler diye akıllı davranmamı tavsiye ederler. Arada sırada öylesine biriyle yatmaktan hoşlansanız bile aslında öyle değilmiş gibi davranmak zorundasınız. Ama insan böyle bir şeyi, özellikle de, ömrünü beraber geçirmeyi düşündüğü, ruh eşi

olan adamdan niye saklasın ki? Yo, size güvenmesi gerek işte. Güvenini kazanmak için olmadığım biri gibi davranıp yalan söylemek zorunda kalıyorsam en başından ters giden bir şeyler yok mu? Eh, hem evet hem de hayır. Oyunu kuralına göre oynamanız gerek işte.

Biliyor musunuz? Bu lanet olası oyun benim umurumda bile değil! Ortada bir bakire ya da azıcık cinsel tecrübesi olan bir kadının size bir yığın sevgilisi olmuş bir kadından daha sadık olacağını kanıtlayan herhangi bir anket yok. Ama, eğer size ilk günden, daha başlangıçta yalan söyleyen bir partneriniz varsa, o zaman, size arkanızı kollamanızı öneririm. İşin doğrusu, eğer dürüstlük ve güven kavramlarına bu kadar takılıyorsanız, o zaman bunların beraberinde getirdiği sonuçlarla yüzleşip, beraber olduğunuz kadının sizden önce de bir yaşamı olduğunu kabullenmeye razı olacak kadar cesaretli olmalısınız.

Ancak, şunu da itiraf etmeliyim ki, bu sadakat kavramına bu kadar takılmayı da biraz anlamsız buluyorum, çünkü işin aslı, beraber olduğunuz kişinin size yüzde yüz sadık olduğundan asla emin olamazsınız. Sizin gözünüzde sadakat timsali olabilir, ama kim bilebilir? O sabah, siz onu öpüp işinize gitmek için evden ayrıldıktan hemen sonra yattığı adamın biri gelecek ve onu bir güzel düzecek diye hazırlanıyor olabilir. Siz tuttuğunuz takımın maçını pederle izleyebilmek için o akşam yemeğine ziyarete gitsek olur mu diye arayıp sorduğunuzda, aslında, sizin yatağınızda, bir başka adamla yatmaya yalnızca ara vermiş, hâlâ onun üzerinde, telefonu küçük terli elleriyle tutup size bunun iyi bir fikir olacağını söylüyordur.

Sanırım biz kadınlar, erken yaşlardan itibaren, erkeklerin evli ya da bekar olmasına bakmaksızın, sağda solda biraz oynaşmasının pekala kabul edilebilir olduğunu kabullenmeye şartlandığımız için daha şanslıyız. Bu yüzden, eğer biricik kocamızın, çocuklarımızın babasının ucuz otel odalarında fahişelerle

düzüştüğünü öğrenirsek, durumun üstesinden gelebilme konusunda daha donanımlıyız. Eninde sonunda, adamın biraz eğlenmeye ve karısıyla paylaşmaya cüret edemeyeceği, kıçına şaplak atılması ya da üzerine işenmesi gibi bazı gizli arzularını tatmin etmeye ihtiyacı olabilir. Karısıyla bunları yaşıyor olsa bile, belli bir zaman sonra, bunlar da onu eskiden olduğu kadar tahrik etmeyecektir. Hadi kabullenelim, yalnızca belli bir süre, aynı insanı aynı açlıkla becerebilirsiniz. Alev belki bir yılda söner ya da on yıl boyunca devam eder ama eninde sonunda asla ilk günkü gibi olmaz. Tabii, bu o insanı sevmeyi bırakacağınız ya da sağda solda düşüp kalkmaya başlamanız gerektiği anlamına gelmiyor. Bu geçekten de hayatınızdaki itici güçler ve önceliklerinize göre değişir.

Bir kadın olarak, insanların çoğunluğunun, hâlâ erkeklerin doğaları gereği tohumlarını etrafa saçmak için yaratıldığı ve bu yüzden kadınlardan daha yüksek bir cinsel dürtüye sahip olduklarına inanmalarını çılgınca buluyorum. Bu iki cinsiyet arasındaki fark meselesi değil, bireylikle ilgili bir mesele. Ellerini aletlerinden ayırmayan adamlar olduğu gibi, vibratörleriyle aralarında insanın ağzını açık bırakan bağlar oluşturan kadınlar da var. Şunu da kabul edelim ki, ister kadın olun ister erkek, zinanın arkasındaki itici güç yalnızca uzun süreli ilişkinizde partnerinizle doyuramayacağınız bir açlık hissi değil, aynı zamanda çocukluğunuzdan kaynaklanan güvensizliğiniz ve komplekslerinizdir. Her ne kadar bunu yapmak bize kendimizi daha güvende hissettirse de, biz insanoğlu tek bir bakış açısından incelenemeyecek kadar karmaşık yaratıklarız.

Zavallı, küçük kurbanımız Miss Turkey bu durumdaydı işte. Nereye gitse, hangi toplantıya katılsa insanlar ona dik dik bakıp yanlarından gidince birbirleriyle fısıldaşırlarmış. Sanki şimdiye kadar başına gelenler yetmezmiş gibi, insanlar daha da ileri gidip kendi hikâyelerini uydururlarmış. Bir gün, yeni tanıştığı ün-

lü bir çiftle beraberdim. Onu, İstanbul'un gözde mekanlarından birinde akşam yemeğine davet etmişler. Çiftin yalnızca adamın ailesi zengin olduğu için tanınmış bir ismi varmış; bu yüzden adam önemli "birisiymiş". Kız arkadaşa gelince, o sıradan bir orta sınıf ailedenmiş, ama bunun bir önemi yokmuş zaten. "Birisi" olan bir adamla berabermiş ve o yüzden, doğal olarak o da "birisiymiş". Her şey çok masumane başlamış, havadan sudan konuşup yemek üzerine birkaç kadeh şaraptan sonra eğlenmişler. Tek hatırladığı, lavaboya gittiği ve tam masalarına oturacakken bilincini kaybedip yere kapaklandığıymış. Ardından tekrar gözlerini açtığında artık restoranda değil, tanıyamadığı bir evin bodrum katında bir odada yatakta üzerinde bir çarşafla çırılçıplak yattığıymış. Kafasını kaldırdığında ani ve sert bir acı hissetmiş. Duvardan sarkan ışığa katlanmak neredeyse imkansızmış. Ardından sesler duyup bakmak için başını kaldırmış ve beraber akşam yemeği yediği çiftin odadan içeri girdiğini görmüş.

Kız, "ayıldı" demiş. Her ikisi de gelmiş ve yanında diz çöküp kendini nasıl hissettiğini sormuşlar. "Başım acıyor" demiş. Kız başını okşayıp restorandayken bayıldığını, bu nedenle ona bakmak için evlerine getirdiklerini anlatmış. Miss Turkey yüzünde şaşkın bir ifadeyle, "Peki neden çıplağım? Neler oluyor?" diye sormuş. Onu rahat ettirmek istediklerini söylemişler. Olayı bize anlatırken gözleri doldu. "Bana ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Daha önce, hayatımda hiç bayılmamıştım ve o gün lavabodan dönünceye kadar kendimi gayet iyi hissediyordum. Saatin kaç olduğunu sordum, sabahın dördüydü; dört saattir kendimde değildim. Tek istediğim bir an evvel orayı terk edip eve gitmekti" dedi.

Kıyafetlerini geri almış, hemen bir taksiye atlayıp evine dönmüş ve zifiri karanlık odasının bir köşesinde yerde otururak saatlerini geçirmiş; herhangi bir ışığa bakamıyormuş. O dört saat boyunca ne olduğundan haberi olmadan ama en kötüsün-

den korkarak, bir battaniyeye bürünüp öylece oturup titremiş ve ağlamış. O sabah, en yakın eşcinsel erkek arkadaşı ona bakmaya gelmiş ve adamla kadının, onun içkisine bir tür uyuşturucu ilaç katmış olabileceğini söylemiş. Gözünün tamamen kararması, katlanılmaz bir baş ağrısı, ışığa karşı aşırı duyarlılık ve düşük vücut ısısı gibi gösterdiği belirtilerin hepsi buna işaret ediyormuş. Sonra, onların tek kurbanının kendisi olmadığını öğrenmiş. Güzel yüzlü bir televizyon sunucusu da istemeden onların tuzağına düşmüş. Miss Turkey gibi, o da kendisine ne yaptıklarını hiç hatırlamıyormuş. Kendi yaşamlarından böylesi sıkıldıkları için, artık tahrik oldukları tek şey savunmasız, güzel kızları ilaçla uyuşturup tecavüz etmek haline gelen çiftin her ikisine de tecavüz ettiğini varsayabiliyor ancak.

Neden polisi aramamıştı? Bu hasta ruhlu insanlar magazin dergilerinin parlak ön kapaklarını değil, parmaklıkların arkasını hak ediyorlardı. Bir saniyeliğine iç geçirip, "Onları mahkemeye versem kimin kazanma ihtimali daha yüksek zannediyorsun? Orospu, lezbiyen ve uyuşturucu bağımlısı olarak fişlenmiş, işçi sınıfı bir aileden gelen güzellik kraliçesinin mi, yoksa Türkiye'nin en güçlü ailelerinden birine mensup bir adamla onun kız arkadaşının mı?" dedi.

Ne komiktir ki, bu meşhur çifti birkaç ay sonra West End'deki Sanderson Otel'in barında gördüm. Rahat bir edayla barda oturmuş kokteyllerini yudumluyorlardı. Ardından şef garson gelip onlara masalarının hazır olduğunu haber verdi ve yemek salonuna geçtiler. İnsanların yaşamlarında bu denli acı ve rahatsızlığa yol açmış olmalarının onlar için bir sorun olmadığı aşikardı. Onlara gidip bir şeyler söylemek, en azından başka insanların da, oynadıkları sapıkça, hasta ruhlu oyunlardan haberdar olduğunu onlara söylemek istedim, ama yapamadım. İşin aslı, masalarına gidişlerini izlerken yaptıkları şeyi yalnızca yakalarını bu işten sıyırabileceklerini bildikleri için yaptıklarını anladım. Sanı-

rım bu yalnızca insan doğası. Hâlâ başka insanlara zarar vermenin benim yapabileceğim bir şey olmadığını düşünüyorum ama eğer yakayı kurtarabileceğimi bilseydim büyük bir ihtimalle gözümü bile kırpmadan çalar, yalan söyler ve aldatırdım.

Hayatımda karşılaştığım en ilginç kadınlardan biri Fırsatçı olmalı. Yirmili yaşlarının başında, kırmızı kısa saçlı, kısa boylu, devasa göğüsleri, tombul küçük vücudunun geri kalanından bağımsızmış gibi duran Türk bir kızdı. Cart mavi farla sıvanmış dar göz kapaklarının üzerine kocaman, zevksiz tel çerçeveli gözlükler takardı. Genellikle saçlarını ayda bir düzenli olarak boyamaya ya da, dahası, haftada bir yıkamaya zahmet etmez, o yüzden yağlı ve dip boyası gelmiş saçlarla gezinirdi. Doksanlı yılların sonundaydık ama o hâlâ seksenler furyasını atlatamamıştı, San Lorenzo, Morton's, Tramp ve Annabel's gibi yerlerde kocaman vatkalı ya da parlak işlemeli kıyafetler giyerdi ve ince dudaklarına cart, fosforlu pembe ruj sürdüğü için, karanlıkta dudakları parlar ve belirginleşirdi. Bazen doğru düzgün bir çift ayakkabı giymeye zahmet etmez, Annabel's'e babaannenizin yakın birkaç arkadaşını biraz dedikodu ve çaya çağırdığı bir günde giyeceği türden adi, plastik topuklu, taklit deriden bir çift terlikle gelirdi. Fakat Londra'nın gece yaşamında söz sahibi herkesi tanırdı; kulüp sahipleri, barmenler, garsonlar ve bodyguard'lar. Hiçbir yere üye değildi ama arkadaşıysanız ve o gece metresinizi şehirdeki en özel, üyeleri dışında kimseyi kabul etmeyen kulüplerden birine götürmek isterseniz onu arardınız ve her şeyi sizin için hallederdi. Fakat, bir gün bu kıyağın karşılığını vermeniz gerektiğini asla aklınızdan çıkarmamalıydınız.

Benim tamamen zıttımdı. Onun gözünde ben de dahil herkes, bir şekilde sömürülmek için bekleyen muhtemel adaylardı. Bazen beni öylesine arar ve öğle yemeği için ona ve bir arkadaşına katılıp katılmayacağımı sorardı. Ardından beni almaya yetmiş

yaşında Ortadoğulu bir adamla beraber gelirdi. Knightsbridge'deki Montpeliano restoranında adama öğle yemeğinin hesabını ödettikten sonra bizi eski, gümüş rengi Mercedes Benz'iyle evimize bırakmayı teklif eder ve tam adamı bırakmadan önce bir petrol istasyonunda depoyu doldurmak için dururdu. Sonra ödeme yapmak için gider ama kısa süre sonra yüzünde endişeli bir ifadeyle geri dönerdi. Garip bir nedenden ötürü kredi kartında bir sorun olurdu; nedense bir türlü çalışmazdı. Haliyle adam ödemeyi teklif ederdi, o da hemen kabul ederdi. Farklı adamlarla aynı senaryoyu defalarca tekrarlardı ve ben her defasında arka koltuğa sinip utançtan ölürdüm. Yani onunla yenen basit ve huzurlu bir öğle yemeği bile, onun karnını yemekle, arabasını da benzinle doldurması için bir adamın davet edildiği önceden hesaplanmış bir işti. Benden onlara katılmamı istemesi, zavallı yaşlı adamın kendini iki genç kadınla öğle yemeği yiyip eğlenerek ayrıcalıklı hissetmesini sağlamak için bir yöntemdi.

Aslında, dürüst olmak gerekirse, ahlaksız, zalim, açgözlü kadının tekiydi. İster elmas bir bileklik olsun ister bir paket cips, ona sunacak bir şeyleri olan herkese elini uzatmak için orada olurdu. Hiç utanması yoktu. Ne kadar küçük olduğuna bakmaksızın, kekten yalnızca bir dilim alabilmek için kendini küçük düşürmeye her zaman hazırdı. Bir şeye tek bir kuruş bile verdiğini görmedim. Eğer canı sakız isterse, ya bir garsondan, ya şoförden ya da etraftaki herhangi birinden isterdi; ama asla kendisi bizzat gidip bir paket almazdı. Bu kesinlikle söz konusu bile değildi. Yeni birkaç kıyafet isterse, kötürüm Hintli fabrikatörün East End'deki fabrika satış mağazasına gidip istediği her şeyi bedavaya alabilirdi, ama bu işteki bit yeniği kıyafetleri adamın önünde giymek zorunda olmasıydı. Şaşırtıcı olan, pahalı hediyelerden o kadar da etkilenmemesiydi; onun yerine nakiti tercih ederdi. Eğer ona bir Cartier saat alacak kadar salak bir adamdan hediye gelirse, saati ertesi gün iade eder ve pa-

rasını alırdı. Her gece ardına restoran, bar ve kulüplerde zaman geçirmesine rağmen ne içki ne sigara içer, ne de uyuşturucu kullanırdı; sanırım her zaman karşısına çıkabilecek fırsatları değerlendirmek için tetikte olmak istiyordu. Asla anın tadını çıkarmak için yaşamazdı; onun için geleceğini garanti altına almak üzere doğru tercih ve doğru karmaşık hamleleri yapma anıydı. Belki de çocukluğunu Ankara'nın varoşlarında geçirmiş olduğundandı. Yine de, kısa, tombul, hiçbir giyim zevki, kültürü ve cinsel çekiciliği olmayan bir kız için hiç de fena değildi.

Londra'nın merkezinde üç dairesi vardı ve ben onunla tanıştığım sıralarda bir tane de, Paris'te almıştı. İşçi sınıfından gelen, görgüsüz, yüksek öğrenim görmemiş ve düzenli bir işi olmayan bir kıza göre hiç de fena sayılmazdı. Aslına bakarsanız, anne babası da epeyce dindardı. Kızları Londra'da eğer bulmayı başarabilirse, katkıda bulunmaya gönüllü her adam için günde beş kez bacaklarını açarken, onlar günde beş kez dua ederlerdi. Benim ya da o mevkiide olan başkalarının neden onunla muhatap olmayı seçtiğimizi merak edebilirsiniz; yatırımcılar, bankacılar, avukatlar, diplomat ve aristokratlar. Kendine has biriydi ve halleri bizi eğlendiriyordu. Taksi ücretini ödememek için ne kadar ileri gidebileceği, yalnızca kenara üç kuruş atmak için ne alengirli oyunlar oynayacağını görmek bana hep çok şaşırtıcı gelmişti. Her kimin yanında olursa olsun, ucuz bir fahişe ve bir fırsatçı olduğunu asla gizlemezdi. Ancak bunu öyle bir alayla yapardı ki, insanlar onu ya çılgın, aykırı biri olarak görür ya da şaka mı yapıyor, yoksa ciddi mi emin olamazdı. Her halükarda, kuru mizah anlayışından ve güçlü kişiliğinden kaynaklanan belli bir karizması vardı; ona fayda sağladıkları sürece insanların onun hakkında ne düşündüğünü hiç takmazdı.

Onunla ilk karşılaştığımda, Park Lane'de arabayla ilerliyorduk ve o kullanıyordu. "Karşılığında bir şey almadan cinsel ilişkiye girmeyi anlamsız buluyorum. Tüm erkekler orospu ço-

cuğu ve bizi kullanıyorlar, o yüzden biz kadınlara da ancak onları kullanmak düşer. Onlar bunu hak ediyorlar. Sence de öyle değil mi?" dedi. Ona kendimi pazarlamaya meraklı olmadığımı açıkça belirttim ama o yine de erkekleri ağına düşürmeye yarayacak bir yem olduğumu fark etti. Benden hep, Tramp, Annabel's gibi şehirdeki en gözde mekanlardan birinde ya da West End'deki seçkin bir restoranda onunla buluşmamı isterdi. Fırsatçının beni tanıştırdığı adamlardan hiçbiriyle yatmaya niyetim olmamasına rağmen, adamlar bundan tamamen habersizdi; bu da beni en baştan çağırılmaya değer kılan şeydi. Bu onun açısından iyi bir iş stratejisiydi.

Arkadaş olalı birkaç ay olmuştu ki, Teksaslı bir milyonerle tanıştı. Garip bir şekilde Kennedy Rogers'a benzeyen, ellili yaşlarının ortalarında, beyaz saçlı ve sakallı, şişman bir adamdı. Küçük bir kız gibi kıkırdayıp ona aşık olduğunu söyledi bana. Aşık olduğu doğruydu, ama her şeyden çok adamın banka hesabına aşık olmuştu. Güneyli, zengin Amerikalıların çoğu gibi Teksaslı Milyoner de safın biri değildi. Annabel's'e bizimle buluşmaya gelirken aşınmış ayakkabılar ve üzerinden birkaç kez kamyonla geçilmeden ve Dallas'ın varoşlarındaki bir mağazadan alınmış gibi görünen, kötü bir takım elbise giyerdi. Fakat, bunun bir önemi yoktu, Fırsatçı aşık olmuştu ve şunu da unutmayalım ki kendisi de şık biri değildi zaten, yani tam tencere kapak olmuşlardı. Tam Dallas'ın dışındaki inanılmaz büyük çiftliğiyle ve yatırımı bulunan çeşitli işlerle ilgili epeyce detaya girerdi. Adam kesinlikle büyük kısmetti, bu yüzden Fırsatçı adamı alttan almaya karar vermişti. Onu Lancaster Gate'teki otel dairesinden almayı teklif ettiğinde adam benzin deposunu doldurmak zorunda kalmıyordu. Hatta Annabel's'de tüm hesap onun üstüne yıkılmasın diye birkaç zengin ve cömert Ortadoğulu iş adamı arkadaşını davet ederdi. Yıllarca beklediği an gelmişti ve bunca yıl sonra turnayı gözünden vurmuştu.

Çok geçmeden adamın da ona eşit ölçüde kapıldığını fark edecekti. Gelecek planları yapmaya başladığında beraber olmaya başlayalı yalnızca birkaç hafta olmuştu. Çiftliğine ziyarete gelip en azından birkaç ay kalmasını öyle çok istiyordu ki... Ben yanlarındayken genellikle el ele tutuşur ve devamlı öpüşürlerdi. Her şeye rağmen hakikaten aşık olduklarına neredeyse ikna oluyordum. Her nasılsa, Fırsatçının başlangıçtaki, adamın muazzam servetine el uzatma hırsı aşk ve şefkat duygularıyla çiçek açmıştı.

Adam, iş için Londra'da bulunuyordu, sık sık müşterileriyle buluşup çeşitli anlaşmalar yapıyordu. Derken, güneşli bir öğle vakti, biz Chelsea'nin Kings Caddesi'ndeki Blue Bird Cafe'de onu bekliyorken, oldukça sinirli ve canı sıkkın bir şekilde yanımıza geldi. O gün öğleden sonra saat altıya kadar elli bin sterlinlik bir ödeme bekleyen bir müşteriyle az önce bir anlaşma yapmıştı. Fakat, ödemede bir sorun çıkmıştı. En azından iki saat boyunca Londra'daki müşterisi ve Dallas'taki bankayla telefonda görüşmüştü; müşterisi ödeme zamanına kadar söz konusu miktarın en az yarısını hesabında görmezse teklifi geri çekmekle tehdit etmişti. Dünyanın sonu değildi ama çektiği onca emeğin boşa gitmesi canını sıkacaktı. Fırsatçı, adamın elini tutup, "eğer senin için bu kadar önemliyse, yirmi beş bin sterlini sana borç olarak verebilirim" dedi. Kulaklarıma inanamıyordum. Adam teşekkür etti ama bir kadından asla borç kabul edemeyeceğini söyledi. Böyle bir şeyi kabul edip nasıl ortalıkta erkeğim diye gezebilirdi? Buna değmezdi. Anlaşmayı tamamen aklından çıkarmak çok daha iyi olacaktı. Ardından, orada öylece oturup sessizce espresso'sunu yudumlarken daha da sıkkın ve moralsiz göründü. Birkaç dakika daha geçip de, adamdan hâlâ tek bir kelime bile çıkmayınca Fırsatçı masadan kalkıp adamdan hesap için bana biraz nakit bırakmasını istedi ve "Hadi ama, aptallık etme, şimdi bankama gideceğiz ve sana parayı

vereceğim. Bundan ötürü kendini kötü hissetme, bir hafta içinde bana geri ödeyebilirsin" dedi ve böylece mekanı terk ettiler.

Üç gün sonra ondan bir telefon aldım. Yer yarılmıştı da Teksaslı Milyoner içine girmişti. Otel dairesinden ayrılmıştı ve telefonu da kapalıydı. İki hafta geçtikten sonra, ülkeyi terk etmiş olduğunu fark ettik. Her ne kadar başına gelenlerden ötürü onun için üzülen bir dost gibi görünmeye çabalasam da, ta içimde, tüm bu olanları fena halde komik buluyordum. Ufak bir sahtekardan başka bir şey olmayan Teksaslı Milyoner, aslında tam da Fırsatçının erkek haliydi; insanları kazıklayan, zalim bir dolandırıcıydı. Sanki Steve Martin ve Michael Caine'in, Fransız Riviera'sının, küçük bir sahil kasabasında yaşayan saf ve zengin bir kadını avlayan iki dolandırıcıyı oynadığı Kirli Çürük ve Adi'nin gerçek yaşama uyarlanmışını izliyor gibiydim. Londra'nın dört bir yanının çeşit çeşit kirli, çürük ve adi türevleriyle kaynadığını anlamak için yalnızca biraz daha yakından bakmanız yeterli. Bazen gözlerinizi yummak daha iyi oluyor.

Türk Kız Arkadaş, Türk Sosyetiği, Miss Turkey ve Fırsatçı. İster bu inanılmaz derecede pahalı şehirde iki yakayı bir araya getirmek için ister zaman geçirmek ve kayıtsızca eğlenmek için bir kaçış olsun, bu kadınların yaşamında cinsellik çok önemli bir rol oynuyordu. Dışarıdan bakınca Türk Sosyetiği ve Fırsatçı bedenlerini metalaştırarak bu işle geleceklerini garanti altına alıyorlardı. Bugün bile, hâlâ Türk Sosyetiğinin söyledikleri zihnimde yankılanır, "tek yapman gereken gözlerini kapatmak ve işi oluruna bırakmak". Fakat o denli kolay mı insanın gözlerini kapaması ve işleri oluruna bırakması?

Ben Pollyanna falan değilim. Bu yaşadığımız dünya hiç de ideal değil. İster fahişe olun, ister bankacı ister politikacı ya da ev kadını, para her şeye hükmeder. Birçoğumuz National Geographic'teki vahşi yaşam programlarını, medeniyetin zarif ve

görkemli kapılarının ardında insan varoluşunun en az doğada olduğu kadar katı ve çetin, hatta hayvanlar alemindekinden çok daha zalimce, çarpık ve karmaşık olduğundan habersiz hayret ve minnetle izliyoruz. Gündelik olarak banka hesabımıza bağlı, bize kolay tatmin sağlayan, geçici çözümlerin bombardımanına tutulmuşken yaşama dair berrak ve doğru düzgün bir bakış açısına sahip olmak çok zor. Gina'daki yeni sezon topuklu ayakkabılar, son model bir Rolls Royce, Boltons'da bir ev, hatta daha da iyisi, zengin bir karı ya da koca tüm bunları size sağlayabilir. Bugünün batı toplumunda, paranın baş rol oynadığı yüzeysel şeylerle gözlerimiz o kadar kör olmuş ki, günlük yaşamlarımızı bir robot ordusu gibi sürdürüyor ve yaşam standartlarımızı yükseltmek adına, bu yolda bizi insan kılan, en önemli, yaşamsal özelliklerimizi yitiriyoruz. Hangi açıdan bakarsanız bakın, yaşamın bir mücadele olduğunu söylemek bile lüzumsuz. Fakat, ben asıl yoran mücadele, kendi içimde sürdürmekte olduğum mücadele. Yolun her adımında, değerlerimi beslemek, ruhumu zenginleştirmek, vicdanımı sorgulamak ve temelde bizi hayvanlardan ayıran karakteristik özelliklere sahip çıkmak, ruhum ve bedenimle sonuna kadar yaşamam için bana bahşedilen bu armağaların hakkını verememek tehlikesiyle karşı karşıya olduğumu kendime hatırlatıyorum.

7
Gece Yaşayanlar 2

Gece yaşayanlarla kaynaşırken tanıştığım büyüleyici adamlara gelince... Şey, aslına bakarsanız o kadar da fazla sayılmazlar. Haliyle hatırlanası olmayan birkaç ilişkim oldu, derken Yunan Araba Yarışçısı çıkageldi. Bana kalırsa, her kızın küçük, kara kaplı kitabında acil bir durum için beklettiği bir Yunan Araba Yarışçısı bulunmalı. Dürüst olmak gerekirse, Denizciden beri kimseyle böylesi yoğun bir cinsellik yaşamamıştım. Ancak onu küçümsüyordum. Londra'ya uluslararası bir araba yarışçısı olarak yıldız olma şansını denemeye gelen aptal bir zengin piçiydi. Evet, çok büyük lokma. Bazı insanların hıza olan takıntısını bir türlü anlayamıyorum. Tanrıdan, deliler gibi bir yarış pistinin etrafında yarışıp da tek parça olarak çıkabileceğime dair söz aldığım bir anlaşma imzalarsam deneyebilirim ancak ama diğer türlü neden kendimi durduk yerde riske atayım ki?

Yunan Araba Yarışçısıyla tamamen bambaşka bir heyecanın peşindeydim. Onunla Türk Kız Arkadaşım aracılığıyla tanıştım. Bir gün huzursuz bir ruh halindeyken öylesine, Londra'da tanıdığı seksi bir adam var mı diye sormuştum. Hemen onun adını söyledi ve daha önce hiç duymamış olmama da epeyce şaşırdı. "Şehirdeki en gözde bekarlardan biri; tüm kızlar peşinde" dedi.

Onunla yatmış mıydı? Elbette yatmıştı ve "yatakta kesinlikle inanılmaz" diyerek onu hararetle tavsiye etti. Bir akşam arkadaşımın evinde onunla tanıştığımda pek de etkilenmemiştim. Otuz iki yaşında, uzun boylu, yapılı, koyu kahve gözleri ve omuzlarına kadar gelen, dalgalı, siyah saçları olan bir adamdı. Öyle aman aman yakışıklı biri değildi ama koyu kahve patlak gözlerinde bir delilik ifadesi vardı ki onu fark etmemeniz imkansızdı.

Babasının büyük serveti sayesinde en iyi okullarda okumuş, dünyada gitmediği yer neredeyse kalmamıştı. Ancak, yaşına göre, kaba, kibirli ve son derece çocuksuydu. "Ne yapayım yani? Denizde kum, babamda para; bana da dertsiz tasasız bir yaşam sürmek kalıyor" diye böbürlenirdi. Hiçbir konuda en ufak bir fikri bile olmayan bir adamdı. İki alanda uzmanlaşmıştı; araba sürmek ve karı kız becermek. Yarış pistinin dışındaki zamanının çoğunu, kendisi gibi, daha yeni duştan çıkmış gibi kokan ve aile servetlerini Londra'da eğlenmek için harcayan, iyi giyimli, oldukça yakışıklı ve sığ Yunan erkek arkadaşlarıyla geçirirdi.

Bencil serserinin tekiydi, ama Türk Kız Arkadaşımın da haklı olarak belirttiği gibi, yatakta çok iyi olan biriydi. Neden yatakta böylesi iyi olan adamlar eşit ölçüde aşağılık oluyor? Gerçekten de bilmiyorum. Fakat bildiğim tek şey, bir adamın karakteri ve penisi arasında bir bağlantı olduğu.

PENİS... Bazen kadın olarak doğduğuma şükrediyorum. Eğer erkek olarak doğmuş olsaydım, sertleşme sorunu yaşayacağımdan neredeyse adım gibi eminim. Kendi kendime otuz bir çekerken onu kaldırmayı başarsam da, tüm geceyi Tramp'te cesaretimi toplamak için fazlasıyla içip, seksi bir pilici evime gidip bir şeyler içmeye ikna etmeye çalıştıktan sonra, sabahın erken saatlerinde eve atmayı başardığım kızın önünde penisim beni yarı yolda bırakırdı. Tüm geceyi kıza ne kadar üstün ve başarılı olduğumu anlatarak geçirirdim. Ona Bay Kallaviyle beraber olduğunu anlamasını sağlayacak imalarda bulunurdum.

"Bu yaz için ne mi planlıyorum? Eh, büyük olasılıkla haziran başında Türkiye'nin güneyinde, ailemin yatında biraz zaman geçireceğim. Fakat bu kadar aile saadeti beni biraz sıkar, o yüzden ağustosta kendi yatımı kiralayıp güney Fransa'ya gideceğim. Birkaç arkadaşımı da davet edeceğim. Neden sen de gelip katılmıyorsun?"

Kız gözlerinde pırıltılarla utangaçça gülümser ve "bilemiyorum ki, seninle daha yeni tanıştık" derdi.

"Endişelenme. Kendi odan olacak. Ne de olsa ben bir centilmenim. Bu arada, bir içki daha almaz mısın?"

Aslında, o akşam Tramp'te olmamın başlıca nedeni, son altı aydır işsiz olduğum için, halime üzülen eski iş arkadaşlarımın keyfim yerine gelsin diye beni davet etmiş olmaları olurdu. Bu yüzden, banka hesabımdaki paradan fazlasını harcayıp karşılığını almayı umarak bu sürtüğe bir dolu içki ısmarlıyor olurdum; böylelikle beni iyi bir kısmet olarak görür ve en azından akşamın ilerleyen saatlerinde onu becermeme izin verirdi. Sonunda, onu yatağa atıp üzerine çullandığımda,sinir bozucu bir şekilde, benim ufaklığın hiçbir faaliyet gösteremeyeceğini fark ettim. Hadi ama! Bunu bana nasıl yaparsın diye hayıflanacaktım kendi zihnimde. Belki o gece alkolü fazla kaçırdığım içindir, belki de yaşamımın öyle bir evresindeyimdir ki işsizlik ve tüm her şey yüzünden kendimi epeyce güvensiz ve sıkıntılı hissediyorumdur. Eh, yine de hem penisimin hem de kızın havasında olması durumunda onu sabah kalktığımda becerebilirdim. Fakat, ya bu gelecekte beni bekleyen şeylerin yalnızca başlangıcı olursa? Ya onu bir kadının önünde bir daha asla kaldıramazsam? Amma korkunç olurdu, değil mi?

Tanrım! Bir insanın penisinin olması ne büyük bir yük. Toplumda kadınların maruz kaldığı çifte standartlardan bahsettiğimde, erkeklerin de farklı türde çifte standartlara maruz kaldığı gerçeğini inkar edemem. Bir erkek olarak devamlı erkekliğinizi ispat etmek durumundasınız. İki bacağınızın arasındaki uzantı o kadar önemli ki; yok yeterince sertleşebiliyor mu, yok uzun süre işe yarıyor mu, yok uzunluğu iyi mi gibi erkeklerin büyük çoğunluğunun gizliden gizliye penisleriyle çözümleyemedikleri bazı sorunları olması o kadar doğal ki... Eğer bir adamın o bölümünde yeterliliği yoksa, ya bu trajik gerçeği reddedip önüne ge-

len her kadının üzerine atlayan zalim bir Kazanova gibi, ona penisinin başarısızlığını hatırlattıkları için kadınlara kötü davranır ya da zihninin derinliklerinde, en kuvvetli noktasının cinsel organı olmadığının farkında olarak, bu açığını karakterinin diğer özelliklerini besleyerek kapatmaya çalışır. Neden o zaman hayatımda karşılaştığım en cömert, kibar, hassas ve düşünceli adamların bazılarının ya küçük cinsel organları ya da sertleşme problemleri var? Belki genellemede aşırıya kaçıyorum ama bence yine de doğru olduğum bir nokta var.

Yunan Araba Yarışçısının o departmanda herhangi bir problemi yoktu. Bir kadını sabahın erken saatlerine kadar, hiç durmadan zirveye çıkarabilirdi. Tüm bunları söylemekle beraber, bana yatakta tattırdığı olağanüstü zevke bakmaksızın, yatak odasının dışında ona sanki bir hiçmiş gibi davranır, hiç saygı göstermezdim.

Kimi zaman durduk yerde kapımın eşiğinde biter, beni cep telefonundan arayıp, "Selam, benim. Kapının önündeyim. Seni özledim. Hadi, aşağıya gel de seni biraz dolaştırayım" derdi.

Sıkılmış bir havayla, yatakta *EastEnders*'ı izlerken "Ne cüretle böyle kapımda bitersin! İşim var. Git buradan" diye cevap verirdim.

"Hadi ama, bana karşı bu kadar acımasızca davranma" diye ısrar ederdi.

"Eh, seninle dışarıya gelsem bile beklemek zorunda kalırsın. Önce hazırlanmam gerek."

"Ben seni beklerim bebeğim. Keyfine bak. Buna değeceğini biliyorsun" diye cevap verirdi.

Sanki umurumda bile değilmiş gibi yalnızca, "iyi" deyip, telefonu kapatır kapatmaz deli gibi banyo ve yatak odam arasında koşuşturmaya başlardım.

Duş al, tüm fazla kılları ortadan kaldır, bir de bunu yaparken sakın ola bacaklarını keseyim deme; yapmak isteyeceğin son

şey kıyafetlerinin kan içinde kalmasıdır. Gözaltı morluklarını kapatmak ve yüzüne taze, parlak bir görünüm vermek için biraz makyaj yap, çünkü Yunan erkekleri solgun yüzlü, paçoz kızlardan hiç hoşlanmazlar. Sakın öyle gösterişli bir şeyler giyeyim deme. Ona pek de özenmediğini kanıtlamak için yalnızca en güzel sweat-shirt'ünü, kot pantolonunu ve spor ayakkabılarını giy.

Derken, kapının önüne çıktığımda onu duvara yaslanmış sigara içerken görürdüm.

Yanına gittiğimde bana, "merhaba bebeğim" der ve dudaklarıma şehvetli bir öpücük kondururdu.

Tamam, şimdi fazla yüz vereyim deme diye hatırlatırdım kendime. Onu ittirip, "Tanrım! Sıktın ama" derdim.

Küçük, yaramaz bir oğlan çocuğu gibi gülümser, "Niye şimdi böyle söylüyorsun? Beni gördüğüne biraz olsun sevinmedin mi?" derdi.

Ona pis bir bakış atardım ve kıkırdamaya başlardı. Nedense kendisine kötü davranılmasından hoşlanırdı. Sanırım devamlı kıçına yapışan kızlardan bıktığı içindi. Derken, gümüş rengi Porche'uyla beni bir bara götürür; birkaç kadeh bireyler içer, soluğu Park Lane, Metropolitan'da aylık kiraladığı otel odasında alır ve gecenin kalanını çılgınca sevişerek geçirirdik.

Ertesi sabah kendimi eve attığımda üzerimden kamyon geçmiş gibi olurdum. Tek yaptığımız sevişmekti. Yalnızca ateşli, buram buram seks.

Otel odasına girdikten yalnızca bir saniye sonra göz göze gelirdik, bana gülümser, aklından ne geçtiğini pekala belli ederek "Şimdi ne yapalım bebeğim?" derdi. Kalçalarımı bir yandan diğerine yavaş yavaş oynatarak ona yaklaşır, kot pantolonunun üzerinden fark edilir biçimdeki çıkıntıyı kavrarken kulağına, "dur bir düşüneyim" diye fısıldardım. Ardından, bir anda vücutlarımız birbirine kenetlenir ve otel odasında oradan oraya savru-

larak, şehvetli bir şekilde öpüşmeye başlardık. Vücutlarımızın birbirine olan dayanılmaz çekimiyle vahşi bir vals yaparcasına, masaya çarpıp üzerindekileri devirdikten sonra, kendimizi sersem bir şekilde yerde bulurduk.Artık öpüşmenin bana yetersiz geldiği noktada ondan yavaş yavaş sıyrılırdım. Ayağa kalkıp kalkmama yardımcı olmak için elini uzattıktan sonra, kendimizi tam yatağın başucunda bulurduk. O noktada onu kuvvetlice yatağın üzerine ittirir, dikkatle izleyen gözleri önünde soyunmaya başlardım. Bu esnada kendisi de tişörtünü, kot pantolonunu, boxer'ını ve ayakkabılarını çıkartırken, "Bebeğim beni delirtiyorsun!" derdi. Karşılığında, yüzümde kendimden emin ve umursamaz bir ifadeyle başımı diğer yana çevirirdim. Hisleri karşılıklıydı ama bunu itiraf etmeye cesaret edemezdim. Hissettiğim anlık heyecan içerisinde bile onu zaten olduğundan daha kibirli kılmaya niyetim yoktu.

Birden bire o anı kafamda dondurup kendimi, yatakta uzanıp yüzünde şehvetli bir ifadeyle beni izleyen, çıplak, genç bir adamın önünde savunmasız, çırılçıplak dikilirken görürdüm. Tam o anda, birkaç saniye içinde, sık sık yaptığım gibi, yapmak üzere olduğum şeyle ilgili kendimle uzun uzadıya bir tartışmaya girerdim.

Ben burada tam olarak ne halt ediyorum şimdi? Burada ne yaptığımı elbette biliyorum ama mesele bunun doğru şey olup olmadığı. Böylece sevişmek mi? Kendimden utanmam lazım! Affedersin? Evet, beni duydun, kendimden utanmam lazım! Hadi ama, bu dünyaya bir kez geliyorsun ve onunla yatmak hoşuma gidiyor, ne olmuş yani? Bangladeşli Toprak Ağasının ne dediğini hatırlıyor musun? Neden kendimi bu dünyanın bana sunduğu zevklerden mahrum bırakayım ki? Bana elle tutulur tek bir sebep göster! Kendini yanlış bir şey yaptığına hakikaten inandığın için sorguluyorsun ama bunun nedeni kadınların bu şekilde davranmaması gerektiğini düşünmeye şartlanman. Sa-

na karşı çıkan içindeki küçük ses değil, toplumsal şartlanmanın büyük sesi! Cinsellik senin için önemli, bu gece onunla yatmasan bile, ki şu an bile bunu yapmak için yanıp tutuşuyorsun, eninde sonunda başkasıyla zaten yapacaksın. Sen böylesin; bu yüzden kendini suçlama, yalnızca kabullen ve hazmet. Biliyor musun? Çok haklısın.

Sorgulayıcı gözlerle bana bakıp, "Hadi bebeğim, yoksa bana katılmayacak mısın?" derdi. Nihayet aklımdaki tüm kuşkuları yok edip, önceki tecrübelerimden anın büyüsünü mahvedebileceğini bildiğim için, hassas yerlerini ezmemeye özen göstererek, tepesine atlardım. Kuvvetli elleriyle sert bir şekilde kalçalarımı kenetler kenetlemez onu içimde hissederdim. Tüm gerekli elementlerin karşılıklı hayvani çekim ve tensel uyumun yerinde olmasıyla, o cinsel birleşimin ilk anı, insana nirvana'yı yanı başında hissettirir. Bedeninizi tir tir titreten ve sizi hem üşür hem de terler gibi hissettiren bir dalga, yumuşak bir şimşek gibi çarpardı. İşte gerçek zevk.

Biriyle yalnızca ayaklarınızı yerden kesen, cinselliğe dayalı bir ilişkiniz olduğunda, yaşadığınız şeyin yoğunluğunun sona ermesinin an meselesi olduğunu bilmek için roket bilimcisi olmanıza gerek yok. Fakat, tek yaşadığınız, hayvani bir cinsellik olsa da, birisine öylece kapılıp gitmek son derece olağandışı ve zenginleştirici bir deneyim. Bu deneyimin sizi fethetmesiyle poposundaki selülitler ya da kalçalarınızda gün geçtikçe büyüyen aşık kulplarını kafaya takmayı kesiyorsunuz. Yo, tepeden baktığınız aşağılık adam size kendinizi, yataktaki inanılmaz yüksek libidosuyla duvarları sallayabilen, karşı koyulmaz bir seks tanrıçasıymışsınız gibi hissettiriyor. Felaket şekilde uyarılmanızın nedeni onun sizi tahrik etmesi ya da sizin ve onun birlikte olduğunuz düşüncesi değil, aynı zamanda kendi potansiyeliniz. Kendinizi karşı koyulmazlığın ete kemiğe bürünmüş hali gibi hissediyorsunuz. Selülit ve aşık kulpları mı? Hayır, on-

lar kusur değil, onlar sizi gerçek bir kadın yapan şeyler. İster bir barda arkadaşınızla kokteyllerinizi yudumluyor, ister karşıdan karşıya geçerken iki tane Sainsbury süpermarketi poşeti taşıyor olun, erkekler üzerinde acayip bir baştan çıkarma gücünüzün olduğunu fark ediyorsunuz. Ve oraya, cinsel narsisizmin zirvesine vardığınızda tüm hepsi tepenize yıkılıyor. Alev yavaş yavaş sönmeye başlıyor. Yunan Araba Yarışçısıyla bizimki yalnızca iki ay sürdü. Bana onun telefonlarına bakmak, ona da devamlı kapıma dayanması zor geldi. Çok geçmeden Atina'ya döndü ve yollarımız bir daha kesişmedi.

Bir akşam West End'deki Momo'ya davetli olduğumda bir arkadaşım aracılığıyla tanıştığım şu zengin, Türk iş adamını anımsıyorum. Kısa siyah saçları ve esmer bir teni olan, çok uzun boylu, epeyce yakışıklı, kırk dokuzunda bir adamdı. Pembe gömleği, soluk mavi kot pantolonu, lacivert spor ceketi ve kahverengi mokasen süet ayakkabılarıyla gündelik giyinmişti. Yemek boyunca durmadan benimle havadan sudan konuştu. Tüm geceyi aşağı kattaki kulüpte deli gibi dans edip tekila içerek geçirdikten sonra sabahın erken saatlerinde beni eve bırakıp bırakamayacağını sordu ve tam taksiden inerken telefon numaramı almakta ısrarcı davrandı. Ertesi gün İstanbul'a dönmesi gerektiğini, ancak, bir hafta içinde geri geleceğini ve beni akşam yemeğine çıkarmaktan büyük mutluluk duyacağını söyledi.

Bir hafta sonra, bir cumartesi akşamı, o ve uzun bir hafta sonu tatili için Londra'da bulunan birkaç Türk arkadaşıyla Knightsbridge, Beauchamp's'daki St Lorenzo'da sıkıcı bir akşam yemeği yiyordum. Yemekten sonra, baş başa, daha samimi bir sohbet için Lanesborough Oteli'ndeki süitine gitmeyi önerdi. Kendimi akıntının götürdüğü yere gitme halinde hissedip kabul ettim. Süitinde iki ayrı koltukta oturur ve içkilerimizi yudumlarken ellerini ceplerine attı; katlanıp minyatür bir zarf hali-

ne getirilmiş, küçük beyaz, yıpranmış bir kağıt parçası çıkardı. Ardından kağıdın içindeki beyaz tozu boşaltmaya başladı ve cüzdanından çıkardığı kredi kartıyla tozu düzgün iki eşit çizgiye ayırdı. Tekrar cüzdanına uzanıp aynı hassasiyetle küçük bir boru haline getirdiği ellilik bir banknot çıkarıp tek kelime etmeden bana uzattı. Ellilik banknot boruyu sağ burun deliğime yerleştirdim ve önümdeki küçük masaya eğilirken popomu kaldırarak çizgilerden birini tek seferde içime çekip ellilik banknotu ona verdim. Birkaç kez daha aynı şeyi tekrarladıktan sonra haliyle koyu bir muhabbete daldık. Sanki lafı birbirimizin ağzından kapmak için yarışır gibiydik. Ne diyeceğini hevesle dinleyip, ama aynı zamanda hep söyleyecek aynı derecede önemli ya da daha iyi bir şeyim olduğundan bir an önce çenesini kapamasını sabırsızca bekledim.

Biz farkına bile varmadan iki saat geçmiş, burnumun alt kısmı ve dudaklarım uyuşmaya başladıktan sonra bana en önemli sırrını anlatacağını, fakat bu duvarlardan dışarı sızmayacağına, ömrümün sonuna kadar saklayacağıma dair yemin etmem gerektiğini söyledi. Bana güvenebileceğini söyledim.

Sonra, "Hiç Moskova Kulübü diye bir dernek duymuş muydun?" dedi.

"Yo" dedim.

"Duymuşsundur diye düşünmüştüm. Dünyanın dört bir yanına dağılmış yüz üyesi olan bir dernek. Üyeleri ise, ülkelerin cumhurbaşkanları, bilim adamları, medya sermayedarları, yani zenginin de zengini, son derece güçlü ve söz sahibi insanlar. Temelde, dünyanın kontrolünü ellerinde bulunduran kişiler. Derneğin yüz üye gibi bir kontenjanı olduğu için diğer üyelerin yeni birini üyeliğe kabul edebilmeleri için üyelerden birinin ölmesi gerek. Dışardan bakıldığında Moskova Kulübü tıpkı güçlü ve zengin insanların işbirliği yapmak için oluşturduğu elitist derneklerden biri gibi görünse de bundan çok daha fazlası" dedi.

Merakım uyanmıştı ve Moskova Kulübü hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordum. Bundan nasıl haberdar olduğunu sordum. "Moskova Kulübünü ilk defa iki yıl önce babamın arkadaşı olan ünlü bir Stanford profesörü aracılığıyla öğrendim. Profesör kulüp üzerine yazdığı bir makale için bir süredir araştırma yapıyordu ama makalesini bir gün dairesinde gizemli bir şekilde ölü bulunduğu için asla bitiremedi" dedi.

Tam bu noktada ayağa kalkıp mini bara gitti. Tam kendine bir bardak viski doldururken, "Ölüm sebebi neymiş?" diye sordum.

Elinde viski bardağını tutarken bana yüzünde donuk bir ifadeyle bakıp, "Zehirlendi. Onu derneğin esas amacını açıklayacak kadar cesur olan tek adam olduğu için öldürdüler. Moskova Kulübü en zengin ve en güçlü insanları tek çatı altında toplayan bir dernekten fazlası. Moskova Kulübünün üyeleri dünyanın kaçınılmaz sona çok yaklaştığının farkındalar" dedi.

"Hadi be! Çok mu yaklaştı?" diye sordum endişeli endişeli.

Bir cevap için çaresizce bekleyişimi tamamıyla görmezden gelip, "Bu nedenle, Marsta insanoğlunun varlığını sürdürebilmesi için yeni bir yaşam yaratma aşamasındalar. Planlarını ne pahasına olursa olsun saklı tutmalarının nedeni, dünyanın yalnızca en güçlü ve zenginlerinin, Moskova Kulübü üyeleri ve onların çocuklarının, yeni bir gezegene seyahat edip orada yeni bir yaşama başlayacak kişiler olmaları" diye devam etti.

Aman tanrım diye düşündüm. Ona inanmış mıydım? İnanmak istemiştim ama, hadi canım! Marsta yaşam? Yarım gram kokainden sonra bile tamamen ikna olmak biraz zordu. Yo, bu kokain bağımlısı adamın anlatıp durduğu şeyin muhtemelen bir kızla muhabbet kurup onun üzerinde eşsiz bir etki yaratmanın en sıradışı yollarından biri olduğunun farkındaydım. Elbette daha şüpheci ve sorgulayıcı tepkiler verebilirdim. Ona saçmalamayı kesip burnunun ucunda kalan beyaz tozu silmesini söyle-

yebilirdim, ama muhabbetimizin akışını mahvetmeye hiç mi hiç niyetim yoktu. Hikâyesinin saçmalığını kafamda çılgınca sorgulayıp durmaktansa beni birkaç saat daha ikna etmesine izin verdim.

Ancak, şunu itiraf etmeliyim ki, bir gün Miss Turkey'e adamdan bahsettiğimde az da olsa hayal kırıklığına uğradım. Kocaman, geniş, kahverengi gözlerinde alaycı bir bakışla bana, "Sana da Moskova Kulübünden bahsetti mi?" diye sordu. Eğer her önüne gelen güzel suratlı kıza yalnızca birkaç parti kokainden sonra böylesi önemli bilgiler veriyorsa, ciddi anlamda arkasını kollaması gerekirdi. Ertesi akşam onunla buluşmam gerekirken o geceden sonra onu bir daha asla görmedim. Bana anlatacak başka ne hikâyeleri var diye merak ediyordum. Fakat, onunkinin aksine, benim vücudum her gün sayısız kokain partisi vermeye alışkın değildi. Ertesi akşamki randevumuzu uyuyakaldığım için kaçırdım ve bir gün sonra uyanıp da telefonumdaki cevapsız aramalarının sayısını görünce özür dilemek için onu aradım tabii. Ne yazıktır ki, tüm bu olanları biraz fazla kişisel algıladı ve dürüst olmak gerekirse ben de pek umursamadım. Büyük bir dostluğa kapılarımı kapatmış falan sayılmazdım. Zaten kokain de bayıldığım bir şey olmamıştır hiç.

Bazen insanlar neden kokain çeker diye merak ediyorum. Tamam, bir defadan sonra dünyayı nasıl değiştirmek istediğinizden ve Afrika'daki yoksullara yardım etmek gibi şeylerden bahsedebilirsiniz, fakat işin aslı, o anda kendinizi buna tamamen inandırsanız bile Afrika'daki yoksulluğu esasında kıçınıza bile takmıyorsunuzdur. Gerçekten takıyorsanız, birkaç defa kokain çektikten sonra artık takmazsınız. Şunu kabullenelim; kokain çektiğinizde hangi konudan bahsederseniz bahsedin, esas derdiniz asla başkalarının iyiliği değil, baştan beri böyle bir şeyden bahsetmekle ne harika biri olduğunuzu göstermek yani kendinizsinizdir. Egonuz bir futbol sahası büyüklüğüne ulaşır

ve sabahın erken saatlerine kadar her ne ile böbürleniyorsanız, bu yüreğinizden gelmiyordur; hakikaten de boş laflardır ve bundan nefret ederim.

Bir de Kaçak vardı. Kaçak otuzlu yaşlarının başında, yüzü resmen bulldog'a benzeyen bir Türk'tü. Kısa boylu, koca göbekli, parlayıp ışığı yansıtan keli dışında tüm vücudu kalın, siyah kıllarla kaplı bir adamdı. Hani şu plajda beraber görünmekten utanç duyduğunuz adamlar vardır ya, işte bu onlardan. İş ortağıyla beraber Türkiye'nin güneyinden bir tekneyle, eğer doğru hatırlıyorsam, Marmaris'ten Yunan adalarından birine kaçtıktan sonra Londra'ya gelmişti. Türkiye'de dolandırıcılıktan cezaya çarptırılıp İstanbul'da amansız bir hapishaneye tıkılmaktan kıl payı kurtulup tüymeyi başarmışlardı. Londra'da Türk hükümetinin af çıkarmasını bekleyerek vakit öldürüyorlardı. Türkiye Cumhuriyeti sınırları dahiline adımlarını atmadıkları sürece gezegenin başka bir noktasına seyahat etmekte özgür oldukları için durum göründüğü kadar kötü değildi. Dahası çaldıkları tüm parayı harcayabiliyorlardı, neticede o kadar da berbat bir alışveriş sayılmazdı. Bunu söylemekle beraber, bir gün Kaçağa yaptığından pişman olup olmadığını sorduğumda, "Nasıl pişman olmam? O zaman ben, ben değildim. Her Allah'ın günü en azından bir gram kokain çekiyordum. Her ikimizin yaşamını da mahveden kokaindi. Doğru düzgün düşünemiyorduk. Kendimizi Allah zannediyorduk. O zamanlar öyle lanet, öyle korkunç biriydim ki... Hiçbir yere silahsız gitmezdim ve bir keresinde kokainle kafayı bulup neredeyse en iyi arkadaşımı vuruyordum. Londra beni daha iyi birisi yaptı. Kokain çekmeyi bırakıp etrafımdaki insanlara nasıl düşünceli ve saygılı davranacağımı öğrendim. Yani, bir bakıma işlerin böyle gelişmesine ve hak etmememe rağmen Allah'ın bana bir şans daha vermesine seviniyorum. Fakat, beni korkutan tek şey, eğer bir gün anneme ya da

babama bir şey olursa asla oraya geri dönüp onlara destek olamayacak olmam. Bu düşünce beni için için kemiriyor" dedi.

Kaçak artık kokain bağımlısı olmasa da, Londra'daki işleri de yasal değildi zaten. Sanırım insan kendini bir kere bozdu mu, bir daha asla düzelemiyor. Ne yazık ki, suç ortağı uyuşturucu bataklığı mazisinden bir türlü kurtulamamıştı; halen, yaşamı uyuşturucu tüketimi etrafında şekillenen bir bağımlıydı. Bağımlı, göze çarpan, kocaman bir karga burnu, yeşil gözleri ve topuz yaptığı uzun, siyah saçları olan, tüm vücudu dövmelerle kaplı, yapılı bir adamdı. Bazen, Kaçağın Knightsbridge'de Lennox Gardens'daki bir bahçeye bakan, oldukça geniş dairesine birkaç içki içmek için uğradığımda, fahişe kız arkadaşlarından biriyle bir gece kulübünde buluşmadan önce car car konuşup sigaraları uç uca ekleyen Bağımlı da orada olurdu. Onunla ilk tanıştığımda biraz korkmuştum aslında. Hiperaktif bir adamın önünüzde dikilip bir dakikadan kısa bir süre içinde bedeninin her bir tarafı durdurulamaz şekilde titrerken bir konudan diğerine atladığını hayal edin. Kesinlikle hoş bir manzara değil.

Bir keresinde bana hayatında hiç sıradan bir kadınla beraber olmadığını söyledi. Sanırım fahişelerle birlikte olmak ona kontrolü tamamen elinde bulundurma özgürlüğü tanıyordu: Bir kadına ne zaman, ne isterse isterse yapma özgürlüğü. Bedenini fazlasıyla yıprattığı için aletini kaldırıp da bir kadını düzmesinin nadiren gerçekleştiğini bir kenara yazalım; onu tatmin eden, bu tecrübenin fizikselliğinden çok fikriydi.

Kaçak genellikle Londra'ya Rusya ya da Hırvatistan'dan yeni gelmiş, ailelerinin gönderdiği aylıkla okul paralarını ödeyebilmek için cebelleşen, genç, gözü açılmamış, öğrenci tipleri tercih ederdi. Kaçak onların dertlerinin dermanıydı. Earls Court'ta izbe bir yatakhanede yaşayıp iğrenç Ortadoğulu bir adamın pizza dükkanındaki vardiyaları ve dersleri arasında denge

kurmaya çalışmaktansa az da olsa Londra'nın onlara sunduğu olanakların tadını çıkarabiliyorlardı. Ne yazık ki, çok geçmeden hayatta hiçbir şeyin karşılıksız olmadığı onlara fark ettiriliyordu. Evet, tüm bunlar; onunla tanıştıktan resmen bir hafta sonra Kaçağın muazzam dairesine taşınmak, iğrenç Ortadoğulu restoran sahibine tıpkı Julia Roberts'ın yaptığı gibi "canın cehenneme" deyip kapıyı çarpıp çıkabilmek, Kaçağın son model Ferrari'sine atlayıp şehirde turlamak, en iyi restoran ve özel kulüplerde takılabilmek harikaydı. Ancak, bu kızlar çok yakında hayatta hiçbir şeyin öyle kolay kolay elde edilmediğini anlayacaklardı. Kaçağın hepsine mali güvence sağlamasına karşın genellikle birkaç hafta, nadiren birkaç ay geçtikten sonra kızlar arkalarına bakmadan kaçarlardı. İstismara tahammül edemiyorlardı. Bir gün öğle yemeği yerken, Kaçağın arkadaşlarıyla dışarı çıkıp sabaha karşı saat dörde doğru eve dönen, on yedilik İngiliz dili ve edebiyatı öğrencisi olan, soluk tenli, kırılgan sevgilisini nasıl eşek sudan gelinceye kadar dövüp, makasla sırma saçlarını kestiğini itiraf ettiğini anımsıyorum. Sesinde hiçbir pişmanlık olmadan, "Bana ne oldu bilmiyorum. Kendimi kaybediverdim. Sonradan bir arkadaşımı arayıp ondan kızı hastaneye götürmesini rica ettim. Sağda solda biriyle düşüp kalkmadığını biliyordum çünkü en yakın arkadaşlarımla beraberdi ama beni arayıp geç kalacağını haber vermemesini kaldıramadım. Geri zekalı kaltak! Kendimi kaybetmeme neden oldu" dedi. Tüm bu olup bitene çok ilginç bir şekilde yaklaştığı kesindi. Yapmaya itildiği şeyi yapmaktan pişmandı.

Ne Kaçak ne de Bağımlı örnek vatandaşlardı ve eğer onlara fırsat verilirse her kadına kolayca acımasız davranabilirlerdi, fakat eğer onlara prensipleri olan bir kadın olduğunuzu hissettirirseniz asla sınırı geçmeye çalışmazlardı. Eğer bu türde insanları bulacaksanız bunun çok önemli bir şey olduğuna inanıyorum. Eğer size saygı duyarlarsa zarar vermezler ve bunu onlar-

la beraberken kullandığınız uyuşturuculardan kafanız bin beş yüz olsa bile asla aklınızdan çıkarmamalısınız. Peki, bir kadın olarak bu adamların size saygı duymasını nasıl sağlarsınız? Eh, dürüst olmak gerekirse onlarla yatağa girmezsiniz. Hayallerinin kadını, doğmamış çocuklarının annesi olsanız bile, bu adamların bacaklarınızın arasına girmesine izin verirseniz, zihinlerinde tekrar değerlendirilip insan ırkının alt seviyesine yerleştirilirsiniz. Artık bir birey olmaktan çıkar, onlar için işlevsel bir nesne haline gelirsiniz. Onlarla yatmasanız bile, yine de kontrolünü asla kaybetmeyen ve prensiplerini her şeyin üstünde tutan çetin bir ceviz olduğunuza onları inandırmanız gerek. Gerçek dostluklarını ve güvenlerini kazanana, onlardan biri haline gelene kadar hiçbir zayıflık göstermemeniz gerekir. Dünyalarına adım atmadan önce, ahlaki değerlerinizden bazıları ve tüm feminist düşüncelerinizle kapının eşiğinde vedalaşmanız gerekir. Diğer türlü girmeye zahmet bile etmeyin. Onları değiştiremezsiniz, bu yüzden uğraşmanın ne anlamı var? Kafalarının nasıl işlediğini ve yaşamı nasıl algıladıklarını bir kere çözdünüz mü, aslında bu insanların sizden çok da farklı olmadığının, onlarla belli bir seviyede arkadaşlık kurabileceğinizin farkına varmak çok enteresan.

Baskın olmak ve istismar etmek her birimizin doğasında var ve kimi zaman insan, medeni davranışların sınırlarını aşmak üzere baştan çıkartılabiliyor. İster zihinsel olsun ister fiziksel, başka bir varlığı istismar etmek beyninizi uyuşturan bir mekanizma gibi işleyebilir. Sizi, kendinize yabancılaştırıp geçici olarak ayaklarınızı yerden kesen bir mutluluğa ulaştırabilir.. Neredeyse beden-ötesi gelişen bir tecrübedir. Ancak, savunmasız bir varlığa zalim bir barbar gibi davrandığınızın farkına varır varmaz, o ayaklarınızı yerden kesen tatmini atlattıktan sonra, kaçınılmaz düşüşü kabullenmeniz gerekir. Kendinizden tiksinirsiniz. Başka bir varlığa eziyet ederek yalnızca ona değil, kendi-

nize de zarar verirsiniz. Hangi açıdan bakarsanız bakın felaket yıkıcı bir şeydir. Fakat, çok geçemeden ya kendinizi bir tahrik kurbanı olduğunuza inandırarak ya da tüm olanları bütünüyle zihninizin dışına iterek bu işten sıyrılırsınız.

Böyle adamlarla takılmayı ve belli bir noktaya kadar dünyayı onların katı merceklerinden bakarak tecrübe etmeyi son derece ilgi çekici buldum. Kadınlara olan yanlış tutumları, kişisel düzeyde algılamadım. Tam bir ikiyüzlü gibi davrandığımın farkındaydım tabii.

Kaçak, bana sık sık, "Hayatımda şimdiye kadar kadın arkadaşım hiç olmamıştı. Seninle beraberken neredeyse kadın olduğunu bile unutmam ne garip. Sen cinsiyet falan mı değiştirdin?" derdi.

"Bunu bir iltifat olarak mı almalıyım?"

"Hayır, cidden, seninle beraberken sanki bizimkilerden biriyle berabermişim gibi hissediyorum."

Birçok akşam West End'deki Stringfellows striptiz barında takılırdık ve onlar, en ufak bir şekilde sertleşmelerini sağlayan, herhangi bir striptizcinin telefon numarasını almaya çalışırken, ben, bir yığın viski bardağını devirdikten sonra etrafımı saran üstsüz kadınları yalnızca dekorun bir parçası gibi görürdüm.

Aylarca gece yaşayanlarla takılmak, aynı mekanlara gidip aynı sefil suratları görmek ve sabahın erken saatlerine kadar içip kafayı bulmaktan fena halde sıkılmaya başlamıştım. O yüzden onlarla ne ilişkim varsa kestim. Cep telefonumun numarasını bile değiştirdim. Muhtemelen beni bir hain olarak görüyorlardı ama bedenimi tüketmek ve değerli zamanımı heba etmekten bıkmıştım. Aslına bakarsanız Londra gece yaşamından o kadar elimi eteğimi çekmiştim ki bir daha başka bir gece kulübüne adımımı bile atamayacağıma inanıyordum; bu sadece bir dönemdi ama tanrı biliyor ki buna ihtiyacım vardı.

Derslerime ağırlık vermeye başlayıp, akşamları evde ders çalışarak, kitap okuyarak ya da yalnızca oturup televizyon izleyerek zaman geçirdiğim sıralarda, evimin yakınlarındaki Sainsbury'de alışveriş arabasını sürerken genç bir İş Analistiyle tanıştım. Sydney Caddesi, Chelsea'de ailesinin sahibi olduğu bir evde yaşayan yirmi dokuz yaşında bir Türk'tü. Yakışıklı falan değildi; aslında bilgisayarla kafayı bozmuş tiplere benziyordu biraz. Benden birazcık kısaydı, saçları erken dökülmeye başlamıştı ve gözlüklüydü; bildiğiniz vasat tiplerdendi. Fakat, hayatımın o döneminde ayakları yere basan, anasının kuzusu, aile değerleri olan, parti taraklarında bezi olmayan, tüm hafta köle gibi çalışıp hafta sonlarında zamanını Hyde Park'ta paten kayarak, sinemaya giderek ve kendisi gibi vasat arkadaşlarıyla akşam yemeklerine çıkarak geçiren birine ihtiyacım vardı.

Genellikle hafta içinde kanepede uzanıp DVD izlemek için buluşur, akşam saat 10.30 civarında da yatardık. Hafta sonları da aynı şekilde tekdüze geçerdi ama bazen, Itsu ya da La Famiglia'da arkadaşlarıyla akşam yemeği yedikten sonra evinde bir şişe şarabı beraber devirirdik. Hafta sonlarında, taze sıkılmış portakal suyu, pastırma, yumurta, reçel ve kruvasandan oluşan zengin bir kahvaltı hazırlamak için ondan önce uyanır, evinde o ve arkadaşları için akşam yemekleri bile hazırlardım. Evet, bir ayda kendimi Stepford kadınlarına dönüştürmüştüm. Pazarları, Galatasaray-Fenerbahçe maçını izlemeye arkadaşları geldiklerinde sessizce bir köşede oturur yalnızca bir şey içmek isterler mi diye sormak için onları rahatsız ederdim. Hafta içinde ofiste ağır bir gün geçirip yatakta öylece serilip kaldığında, gece rahat bir uyku uyuyabilsin diye ona etraflı bir masaj yapardım. Bir kanatlarım eksikti. Düzenli, şefkatli, sadık ve özenli; bir erkek daha ne ister ki? Bir hafta sonu tatili için Paris'e gittiğimizde, Buddha Bar'da oturup samimi bir akşam yemeği yerken, "İki ay daha birlikte olmaya devam edersek bence birlikte ya-

şamaya başlayabiliriz ve eğer her şey yolunda giderse o zaman evlenebiliriz" dediğini hatırlıyorum.

İşte o anda, işler çığrından çıkmadan önce, romantik tatilimizden döner dönmez, ona kara haberi vermem gerektiğini anlamıştım.

Evet, dokuz ay içinde bir uçtan diğerine savrulmuştum, ki bu da tam benim tarzımdı. Deneyimimden bir şey öğrenmiş miydim? Eh, işin aslı öğrenmiştim. Ne komiktir ki, kapıyı açık bıraktığınız sürece hayattaki en büyük zevklere en basit yollardan varılıyor. Parkta yapılan bir yürüyüş, yakınlardaki bir gölde ördekleri beslemek, arkadaşlarla yenen basit ve samimi bir akşam yemeği, iyi bir roman okumak, yatağınızda sıcak çikolatanızı yudumlarken televizyonda en sevdiğiniz diziyi seyretmek, bunların hepsi gününüzü aydınlatmaya yeten şeyler. İş Analistiyle yaşadığım ilişkinin hiçbir zaman yaşam boyu sürecek bir bağlılığa dönüşme potansiyeli yoktu, ama mutluluğa giden yolun, hayatta daha sıradan şeylerin önemini kavrama yetisini edinerek yaşamda sağlıklı bir denge kurmaktan geçtiğini fark etmemi sağladı. Yine de itiraf etmem gerekir ki bunu söylemek yapmaktan çok daha basit ya da bende kişilik bölünmesi gibi bir şey olduğu için bir işe yaramadı. Eh, o zamana kadar çok şey görüp geçirmiştim ve yaşam hiç de sıradan değildi. Evet, bir yanım tam da bunu istiyor, fakat üzerimdeki etkisi daha baskın olan diğer yanım hayattaki daha sıradan şeylere öyle kolay kolay kanmıyordu. Yoksa neden kimsenin aklına gelmeyen, kabul görmeyen şeyleri yapmak gibi bir dürtüm olsun ki? Uçlarda olmak için neden böyle güçlü bir arzu duyuyorum?

Bana göre hayattaki en büyük erdemlerden biri insanın kendini bilmesi. Eğer mevzu mutluluk ve tatminse, bunlara sadece kendinizi ve sizi neyin mutlu ettiğini bilerek ulaşabilirsiniz, çünkü hayatta çoğu şeyin olduğu gibi bunlar da son derece göreceli. Sizin neyi mutlu ettiğini bilmiyorsanız bile, tıpkı Harvey

Nichols'da ne almak istediğinizi bilmeden iki saat harcayıp sonuçta en çirkin kıyafeti aldığınız gibi, yaşamınızın geri kalanını, kendinizi farklı kişilik ve durumlara sokup hangisinin en iyisi olacağına karar vermeye çalışarak geçirirsiniz. Her iki durumda da elinizde kalan tek şey, bu katlanılmaz boşluk ve yolunu kaybetmişlik hissi olacaktır.

8
Prens

Prensle, Cadogan Meydanı'nda muhteşem bir dairesi olan, önceden tanıdığım Lübnanlı bir adam aracılığıyla tanıştım. Bu, o bildiğiniz sıradan Lübnanlılardan değil, altmışlı yaşlarının ortalarında, yalnızca doğru insanlarla, yani kraliyet mensupları ve son derece seçkinlerle kaynaşan bir adamdı. On bir dili ana dili gibi konuşurdu. Kesinlikle enteresan bir tipti. Zarif davranışlarının yanı sıra, eğitimli bir sesi vardı; akşamın bir noktasında, *Moon River* ya da *Strangers In The Night* gibi eski şarkıları söylerdi ve çok ince, eğitimli sesiyle herkesin dikkatini çekerdi. Birisi ondan resmen durmasını isteyinceye kadar anlatıp durduğu son derece etkileyici bir fıkra repertuarı vardı. Gerçi, durmasını istemeleri nadiren olurdu. Doğuştan yetenekli bir şovmendi ama her nedense yanlış meslek seçip cerrah olmuştu. Seçkinlerin organize ettiği bir etkinliğe onur konuğu olarak katılmak için Gatwick'ten kalkan en ucuz uçuşları yakalar ve egzotik yerlere giderdi. Tanışma şerefine eriştiğim az sayıdaki komedyenlerin daha asil haliydi. Genelde erkek olurlar ve dünyanın her yerindeki en gözde mekanlarda rastlayabilirsiniz. Miami'deki beş yıldızlı bir otelin havuz başında kokteyllerini yudumluyor, Mikonos açıklarında demirleyen, kodamanın birine ait özel yatta ya da St Moritz'de özel bir hocadan kayak dersleri alıyor olurlar. Fakat, tek kuruş masraf etmeleri gerekmez çünkü her şeyin parası çoktan ödenmiştir. Onlardan yapmaları beklenen tek şey mekana gelip zengin ve ünlü arkadaşlarını eğlendirmektir.

Bu adamlardan bazıları eğlence sektöründen ciddi kazançlar elde ediyorlar. Bu insanlar yalnızca eğlenceli değil, aynı zamanda yıllarca çektikleri çilelerden sonra insan sarrafı olma ye-

teneğini kazanmış kişilerdir. İsviçre dağlarındaki bir köşkte Avrupa kraliyet mensuplarına Puccini'nin *Tosca*'sından aryalar söyleyip düşündürücü fıkralar anlatırken, Monaco'daki Hermitage Oteli'nin barında Rus iş adamları arasında popüler, basit şarkılar söyleyip en terbiyesiz ve adi fıkraları anlatıyor olurlar. Onları hangi topluluğun içine koyarsanız koyun size hemen kimin zengin olduğunu, kimin olmadığını söyleyebilirler. Eğer, onlara süper markette ya da benzin istasyonunda depolarını doldururken rastlarsanız, size son derece aksi ve sevimsiz görünebilirler. Eee, eğlendirmek onlar için bir hobi değil, meslek ve onlardan günün her saatinde çalışmalarını bekleyemezsiniz.

Onunla asla çok samimi olmadık; bir arkadaştan ziyade bir tanıdıktı. Ancak, beni ara sıra çeşitli etkinliklere davet etmek için arardı. Zannedersem üçte bir yaşında, çoğunlukla kendini nasıl taşımasını bilen ve ortama ayak uydurabilen bir kızla ortalıkta gezinmeyi pek umursamıyordu. Hayır, hiç de umurunda değildi. Bir öğleden sonra beni arayıp çok yakın bir arkadaşının, Ortadoğulu bir prensin, şehre geldiğini söyledi ve acaba akşam yemeği için Annabel's'de onlara katılmak ilgimi çeker mi diye sordu. İlgimi çeker miydi? Hakikaten de pek sayılmaz! Ortadoğulu bir prensi kim takar? Yani, en azından ben takmıyordum. Açık konuşmak gerekirse, çoğunlukla mobilyalar ve kadınları aynı kefeye koyan, zenginlik içinde yüzen Ortadoğulular hakkında çok da iyi şeyler düşündüğümü söyleyemem. Ancak, o akşam yapacak gerçekten daha ilgi çekici bir şeyim olmadığından yine de gittim.

Annabel'e vardığımda resepsiyoniste Prensin masasına katılmak için orada olduğumu söyledim. Paltomu vestiyere bırakıp makyajımın hâlâ bozulmamış olduğundan emin olduktan sonra kulübün yemek salonuna doğru ilerledim. Yeşil, payetli bir etek, Dolce & Gabbana'dan altın rengi bir üst ve altın rengi topuklu ayakkabılar giymiştim. İtiraf etmeliyim ki nefes kesici

görünüyordum. İşte Annabel's'de sevdiğim şey bu; eğer adi seksenler şarkılarında, yeni moda akımlarının öncüsü olduklarını zanneden, tiki insanlarla omuz sürterek dans etmekten hoşlanmıyorsanız, burası sizin için şehrin en revaçta mekanı sayılmaz. Ama burada, en azından bir kız olarak o gecelik gösteriş yapma merakınızı, kendinizi ışıltılı bir divaya dönüştürerek tatmin edebilirsiniz. Kızların bazen buna gereksinimi oluyor işte...

Ben masaya yaklaşırken üç adam beni karşılamak için ayağa kalktı; Lübnanlı, Prens ve onun yardımcısı. Hiçbir şey olmasa bile, üç Ortadoğulu adamla geçirdiğim birkaç saat hiç yoktan özgüvenimde mucizeler yaratacak diye düşündüm kendi kendime. Yemekte bir saat geçmemişti ki yardımcısı benden adresimi istedi. Ne yapacağını sorduğumda, "majesteleri size bir buket gül göndermek isterler" diye cevap verdi. Göndermemesini yeğleyeceğimi söyledim. Şimdiye kadar bir adamdan bir buket gül almak için nasıl yanıp tutuştuğumu çoktan anlamışsınızdır. Fakat, buradaki mesele benim bir buket güle olan kayıtsızlığım değil, onların bana yaklaşmak için kullandıkları sistematik ve çarpık tarzdı. Eğer bir adam bana çiçek göndermek istiyorsa, bunu çaktırmadan adresimi elde etmenin bir yolunu bularak yapar; yardımcısından kendi adına pis işlerini görmesini isteyerek değil. Şunu da itiraf etmeliyim ki, avlarıyla boşa zaman harcamayan ve onları baştan çıkarmak için ellerinden geleni artlarına koymayan bazı Ortadoğulu adamların, hızlı davranmalarını çok sinir bozucu ve biraz da küstahça buluyorum. Eğer Prens biraz daha sabırlı olup başta beni birazcık olsun tanımaya çalışsaydı aptal bir gül buketine kolay kolay kanacak türde bir kız olmadığım sonucuna varırdı.

Çok geçmeden Prens ve yardımcısı arasında dönen ciddi bir iki taraflı oyun olduğunu fark edecektim. Bilirsiniz işte, vasat Hollywood filmlerinde sık sık karşılaştığınız iyi polis, kötü po-

lis zımbırtısından. Prens haddini asla aşmayan, zarif ve görgülü olandı. Değerli vaktini öldürmek için ilgilendiği, ince zevkleri, sanat ve at yarışından bahsederken yüzünde hep hoş ve sıcak bir tebessüm vardı. Prensin sizinle illa flört edip ne kadar ilgilendiğini göstermesine gerek yoktu. Bunu yapmak, daha açık konuşmak gerekirse pezevenklik etmek o alanda faaliyet gösteren yardımcısının rolüydü. Prensin fazladan yardıma ihtiyacı yoktu çünkü kırklı yaşlarının ortasında, esmer tenli, hep geriye taradığı simsiyah saçları ve ona otuzlu yılların nostaljik havasını veren ince, siyah bir bıyığı olan, uzun boyu ve ince yapısıyla epeyce yakışıklı bir adamdı. Çoğu zengin, rüküş Ortadoğulunun aksine, Prensin kusursuz bir giyim zevki vardı. At yarışlarından çok büyük keyif aldığı için Goodwood'da yarış sezonu sırasında arkadaşlarını ağırladığı bir köşkü vardı. Ayrıca evliydi ve iki yetişkin çocuğu vardı. Ancak, genelde Avrupa'ya ailesini geride bırakarak seyahat ederdi; insan acaba neden diye sormaktan kendini alamıyor.

O akşamdan iki hafta sonra, yakında Londra'ya geleceğini ve resmi giyinmenin zorunlu olduğu özel bir akşam yemeğine katılacağını ve acaba ona eşlik etmekle ilgilenir miyim diye aradı. "Evet, çok memnun olurum" diye cevap verdim. Aniden bir yanım onun Ortadoğulu kökleri, ünvanı ve bunun beraberinde getirdiği ışıltılı ve ayrıcalıklı yaşam tarzına kapılıverdi.

Yemeğin olduğu akşam, kel kafalı, iri yapılı, ağır bir cockney aksanıyla konuşan Doğu Londralı şoförü son model, siyah Bentley'siyle beni almaya geldi. Arabada otururken kendi kendime, yine bir Bentley'nin içinde oturuyorum, nedir benim Bentley'lerle aramdaki bu ilişki diye düşündüm. Onunla ilişkiye girmeyeceğimi biliyordum ama tüm bunlar son derece cezp ediciydi. Önceki tecrübelerimden dilim yandığından değil; Ortadoğulu bir Prensle beraber olma düşüncesi son derece klişeydi ve tarzımın dışındaydı. Bu insanların neler yapabileceğini bil-

miyordum ve herhangi bir şekilde, bir hedef haline gelmek istemiyordum. Geçmişte böyle dikkatli davranmadığım için şaşırmış olmalısınız ama her nedense Prens söz konusu olduğunda arkamı kollamam gerektiğini güçlü bir şekilde hissediyordum.

Ardından şoför arabayı Mayfair'de bir yere park edip Prensin partiye gitmeden evvel benimle evinde bir içki içmek istediğini söyledi. Pek seçme şansım olmadığından, "peki" diye cevap verdim. Benim için kapıyı çaldıktan sonra tam evin önüne park ettiği Bentley'e yavaş yavaş geri döndü. Birkaç saniye içinde, beni dosdoğru, kocaman, yüksek tavanlı, antik mobilyalar, resimler ve süslerle bezenmiş bir oturma odasına alan hizmetçi tarafından karşılandım. Pek zevkli olduğu söylenemezdi ama cömert bir harcamaya mal olmuş gibi görünüyordu. Ne içmek istediğimi sorduğunda, "viski, az buzlu olsun lütfen" diye cevap verdim.

"Prens hemen yanınıza gelecek."

Orada oturmuş odayı incelerken kendimi rahatsız hissettim; çoğu ya on dokuzuncu yüzyıl manzaraları ya da at resimleri olan tablolar, yerdeki İran halıları ve her tarafa saçılmış Lalique ve Dome cam eşyalar... Kalbim çılgınca çarpıyordu ve ben nedenini merak ediyordum. Ne de olsa hayatımda karşılaştığım ilk zengin ve güçlü adam değildi. Ona tutulmuş falan da değildim. Sanırım orada görünmez bir şekilde oturmamı ve kendimi değersiz hissetmemin nedeni Prensin servetinden çok statüsüydü. Terleyen ellerimin arasındaki viski bardağından arada sırada bir yudum alırken aslında çok da gözümde büyütecek bir şey olmadığına kendimi inandırmaya çalıştım.

Ardından yüzünde kocaman bir gülümsemeyle karşımda belirdi ve her iki yanağıma da birer öpücük kondurdu. Prens oturur oturmaz hizmetçi tekrar ortaya çıkıp ona ne içmek istediğini sordu ve çok geçmeden elinde kristal bir kadehte chardonnay'le geri döndü. Beş dakika kadar ondan bundan konuştuk-

tan sonra birden bire adamlarından biri elinde hediye paketine benzer bir şeyle oturma odasının kapısında belirdi ve paketi Prense uzattı. Prens paketi bana verirken, "sana ufak bir hediye aldım, umarım beğenirsin" dedi. Paketi açarken ne diyeceğimi bilemiyordum. Kanın beynime akışını yoğun bir şekilde hissedebiliyordum; her zaman olduğu gibi kızardığımı biliyordum ama bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Derken koyu kırmızı, kadife kutuyu açtım ve işte ufak hediyesi, elmaslar ve zümrütlerle kaplı bir bileklik orada duruyordu.

"Bu çok güzel bir şey ama kabul edemem" dedim.

Yüzünde şaşkın bir ifadeyle "Nedenmiş o?" diye sordu.

"Daha seni doğru düzgün tanımıyorum bile ve bu ufak bir hediye de kesinlikle sayılmaz. Bu benim kabul edemeyeceğim kadar fazla."

"Saçmalama. Beni daha tanımıyorsun ama yakında arkadaşlarını memnun etmekten hoşlanan bir adam olduğumu öğreneceksin ve sen de bir arkadaşsın. Bu kadar basit. İzin ver takmana yardımcı olayım."

Ufak hediyesini bana zorla kabul ettiriyordu, bana teşekkür edip takmaktan başka bir şey kalmıyordu. Derken, zarif bir şekilde kollarını kavuşturmuş, bacak bacak üstüne atmış otururken, "eğer doğru hatırlıyorsam bana televizyon yapımcılığında yüksek lisans yaptığını söylemiştin" dedi.

"Evet, şu sıralar benim için son derece sıkıntılı geçiyor" diye cevapladım.

"Peki, yüksek lisansını tamamladıktan sonra ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Televizyonda ya da reklam sektöründe, hatta halkla ilişkilerde bir iş bulmayı. İnsanlarla çok iyi iletişim kurarım, yani..."

"Benim çok sağlam bağlantılarım var. Belki sana yardımcı olabilirim. Hollywood'da yığınla insan tanıyorum. Film yıldızı olmayı hiç düşünmüş müydün? Bu iş için biçilmiş kaftansın."

Ona mahcup mahcup gülümsedim. Kendi kendime, film yıldızı olmayı hiç düşünmüş müydüm diye sordum. Eh, fantezi dünyamda film yıldızı da dahil olmak üzere hemen hemen her şey olduğumu biliyordum. O anda, Hollywood cemiyetine Ortadoğulu bir prens sayesinde girdikten sonra onunla bununla yatarak zirveye ulaşan hırslı bir yıldız olarak kendimi hayal ettim. Bu senaryo midemi bulandırdı. Yo, bir film yıldızı olmak istemiyordum; özellikle de kariyerim Prense bağlıysa. Yüzümde huzursuz bir ifadeyle ona dönüp baktım.

"Sadece senin için elimden gelen ne varsa yapacağımı bilmeni isterim. Böylesi güzel bir kız mali endişelerle kafasını yormamalı."

Elimdeki viski bardağına bakarken, "Hassasiyetin için teşekkür ederim ama ben böyle iyiyim. Aslına bakarsan İngiltere'nin en iyi reklam şirketlerinden birine stajyer olarak kabul edildim. Yani, kim bilir?" dedim.

"Demek öyle? Aferin sana."

Derken, konuyu değiştirmek ve bileğimdeki paha biçilmez bilekliği unutup normal rengime dönmeyi başarabilmek için, "çok hoş bir evin var" dedim. "Teşekkür ederim. Epeyce büyük bir bahçe ve kapalı yüzme havuzumuz da var" diye cevapladı. Ayağa kalkıp, bahçeye bakan geniş pencere dizisine doğru yöneldi. Laflamaya devam etmek için ben de oraya, yanına gittim ama yüreğim hâlâ çılgınca çarpıyordu. Bilekliğin ve insana çağrıştırdıklarının etkisinden kurtulmak kolay değildi; aklımdaki tek şey buydu. Pencereden dışarı baktım ve etrafı tamamıyla çiçekler ve ağaçlarla bezenmiş kocaman bir gölet gördüm. Ona, "Arka bahçenizde, yani demek istediğim... Arka bahçede... Küçük bir gölünüz olması muhteşem" dedim. Aslında gölet demek istemiştim ama o anda sözcük, kelime haznemden bir anda kayboluverdi. Bu son derece kültürlü adamın yanında kendimi bir gölle gölet arasındaki farkı anlayamayan bir salak gibi hissettim.

Derken, durduk yerde yardımcısı suratında aptal bir sırıtışla geldi ve beni selamladı. İmdadıma yetişmesine memnun olmuştum. Biraz hafiflemeye ciddi anlamda ihtiyacım vardı.

Yemekte yardımcısı yanımda, Prens de bana bakacak şekilde tam karşımda oturdu. Yardımcısı kulağıma Prensin benim hakkında ne kadar iyi şeyler düşündüğünü, benden ne kadar hoşlandığını ve sırf benim için planlanandan erken Londra'ya geldiğini fısıldayıp, Prensle olan ikili oyunlarını oynamayı sürdürdüler.

"Son iki haftadır majesteleri yemiyor içmiyor sizden bahsediyor. Samimi söylüyorum, onu daha önce hiç böyle görmemiştim. Sanki ona büyü yaptınız. Fakat onu suçlayamayız, siz gerçekten de muhteşem bir hanımsınız."

Ne diyeceğimi bilmeden masada karşımda oturan Prense bakıp bana tatlı tatlı gülümsediğini gördüm. Bileklik işin içinde olmasaydı karıştırdıkları işi bu kadar itici ve endişe verici bulmayacak, hatta gördüğüm ilginin tadını bile çıkaracaktım. Fakat, kabul etmeye zorlandığım mücevher parçası yüzünden kendimi felaket bir baskı altında hissetmeden edemedim. Armağanını kabul ederek, durum üzerinde hiçbir kontrolüm olmaksızın, kendimi kaçınılmaz sonuçlarına katlanmak zorunda olduğum savunmasız bir duruma mı sokmuştum? Bu onun için gerçekten de yalnızca küçük bir armağan mıydı, yoksa elmas ve zümrüt kakmalı bir bileklik karşılığında bir gecelik çılgın bir sevişme için sözcüklerin olmadığı bir anlaşma mı imzalamıştık? Yalnızca bunun düşüncesi bile midemi kaldırmıştı. Keşke en baştan o bilekliği vermeden, beni yatağa atma olasılığının daha yüksek olduğunu bilseydi.

Gece yarısı dolaylarında birçok konuk hâlâ etrafta keyiflerine bakarlarken ben Prense gidip ertesi sabah erkenden dersim olduğu için gitmem gerektiğini söyledim. Durumdan pek hoşnut olmadığını anlamıştım ama yine de bana gülümseyip, "Önümüzdeki hafta Harry'nin Barı'nda bir akşam yemeği veriyorum

ve hafta sonunda da bir arkadaşımın kırdaki resmi akşam yemeğine katılacağım. Sen de gelirsen çok mutlu olurum" dedi. Kolumda onun verdiği bilekliği taktığım ve hemen ikna edici bir bahane uyduramadığım için pek seçme şansım yoktu, o yüzden kabul ettim.

Ben dışarı çıkarken yardımcısı yanıma gelip endişeli endişeli, "Gidiyor musunuz? Prensi hayal kırıklığına uğratamayız. Sizden gerçekten hoşlanıyor ve şimdi kendini reddedilmiş hissedecek" dedi.

Peki ya benim ne düşünüp hissettiğimin hiçbir önemi yok muydu? Zannedersem yoktu. Kendimi Bentley'nin içine atarken Prense anlattığım hikâyenin aynını ona da tekrarladım ve araba oradan uzaklaşırken derin bir nefes aldım. Eve dönüş yolunda şoförle laflamak içimi açtı; bana karısından, kaç çocukları olduğundan ve önümüzdeki yaz tatili için Türkiye'nin güneyinde bir yerlere gitmeyi planlama aşamasında olduklarından bahsetti.

Ertesi gün öğleden sonra, ben bilgisayar başında, bir okul projesi üzerinde çalışmaya çabalayıp, onun yerine kafamda durmadan geçen akşamı irdelerken kapının çalındığını işittim. Bir dakika sonra ev sahibem bana seslendi. Birinin bana bir hediye bıraktığını söyledi. Hemen aşağıya indim ve tek bir söz söylemeksizin paketi elinden kaptığım gibi yukarı çıkardım. Açgözlü, küçük bir velet gibi paketi açarken kimden geldiğini ve nasıl bir armağan olduğunu zaten biliyordum, ama lacivert, köşeli, kadife kutuyu açtığımda içinde gördüğüm şey beni hem büyülemiş hem de altüst etmişti. Kare kesilmiş elmaslarla bezeli Ice Cube model beyaz altından Chopard bir saat. Derken telefon çaldı. Cevap verdim; arayan Prensti. Çam sakızı çoban armağanı hediyemi beğenmiş miydim? Geçen akşam ona eşlik ettiğim için teşekkür etme gereksinimi duymuştu. Ona çok beğendiğimi ama bunu kabul etmemin mümkün olmadığını söyledim. Bu defa ona

karşı sert davranmaya çalıştım ama bir türlü hayırı cevap olarak kabul etmedi.

"Yok, bu gerçekten benim için çok fazla. Kendimi tedirgin hissetmeme neden oluyor. Bunu kabul edemem..."

"Bu sadece müteşekkir olduğumu göstermek için küçücük bir şey. Geçen akşam senin yanı başımda olman çok güzeldi. Lütfen yanlış anlama. Bu arada, Harry'nin Barı'nda verdiğim yemeğe ve arkadaşımın hafta sonunda kırdaki evinde verdiği yemeğe geliyorsun değil mi?" Bir iç çekip, "Ya, tabii, gelmez miyim?" dedim.

Resmen bir gün geçmişti ve kendimi öyle bir baskı altında hissediyordum ki artık nefes alamıyordum. Onun oyunlarına alet olamayacağımı ve derdimi de ona anlatamayacağımın farkına varıp yardımcısını aradım ve "Ne yazık ki her iki daveti de reddetmek durumundayım. Bunu yapamayacağım" dedim.

"Peki ama neden?" diye sordu.

"Prens harika bir adam ve bana bu kadar ilgi göstermesinden gurur duyuyorum. İki paha biçilmez hediye verdi ve benden ona bir akşam yemeğinde, sonrasında da özel bir ev partisinde ona eşlik etmemi istedi ve tüm bunlar beni çok tedirgin ediyor. Hediyelerini de iade etmek istiyorum" dedim.

Prensin böyle bir şeyi asla kabul etmeyeceğini, verilen bir şeyin asla geri alınamayacağını söyledi; bu onun ahlak anlayışına ters düşerdi. Eh, en azından biraz olsun ahlakının olduğunu bilmek güzel diye düşündüm. Kararımdan dönmem için beni ikna etmeye çalıştı ama ona kararımı verdiğimi söyledim. "Neden ona kendiniz söylemiyorsunuz?" diye sordu. Ona benim yerime kendisinin söylemesinin daha iyi olacağını söyledim. Ardından, omuzlarımdan çok büyük bir yükün kalkmasıyla kendimi hafiflemiş hissederek ve olağan yaşamıma devam edebileceğimi bilerek telefonu kapadım. Yatağımda uzanırken bileklik ve saati kutularından çıkarıp dikkatle inceledim. Artık on-

ların ima ettikleri şeyi tamamıyla sildiğime göre sonunda gerçek anlamda sefalarını sürebilirdim. Hatta, o gece yeni elmas saatimi takabileyim diye Blakes Otel'in barında bir iki içki için bir arkadaşımla buluşma bile ayarladım.

Otele yürürken, akşam saat dokuza çeyrek kala telefonum çaldı. Açtım, arayan Prensti. Sanırım her şeyi geride bırakmak o kadar da kolay olmayacaktı. "Yardımcım bana her şeyi anlattı. Her şeyi tamamıyla yanlış anladın. Sana o iki hediyeyi verdim çünkü sen çok çekici ve akıllı bir kızsın, senin yanımda olmana bayılıyorum. Benim sana herhangi bir baskı uyguladığımı hissetmene hiç gerek yok. Sana iki küçük hediye vermem, karşılığında senden bir şey beklediğim anlamına gelmiyor. Ben zengin bir adamım ve arkadaşlarımı bu sayede şımartabiliyorum. Önümüzdeki hafta katılacağım her iki yemeğe de arkadaşım olarak gelirsen harika olur. Seni orada görmek beni çok sevindirir ve sana söz veriyorum kendini tedirgin hissetmene neden olacak hiçbir durumla karşılaşmayacaksın" dedi. Ne diyebilirim ki, adam kendini paralıyordu, her ne kadar samimiyetinden şüphe etsem ve bu beni ağına düşürmek için başka bir taktik olsa da, söylediği bunca şeyden sonra onu bir kez daha yüzüstü bırakamayacağımı düşündüm.

Ertesi hafta çarşamba akşamı şoförü beni Mayfair'deki Harry'nin Barı'na götürmek için almaya geldi. Ne şaşırtıcıdır ki ilk gelen konuk bendim. Bu son derece lüks restoranın barında yanına oturduğumda at yarışlarından, sahip olduğu atlardan ve bunun onun için nasıl bir tutku olduğu gibi şeylerden bahsetmeye başladı. Ben aslında dinlemiyordum, son derece varoluşsal bir hal içindeydim. Sebebini bilmiyorum. Belki de zengin prensin böbürlenip durduğu seçkin ve sıkıcı bir hobinin zerre kadar umurumda olmamasındandır. Belki de yalnızca üzerimde herhangi bir etki bırakmak için yanıp tutuşan bu adamla hiçbir seviyede uyuşmamamdandır. Beni bir arkadaşıyla tanıştırmayı is-

tediğini söyledi. Çok ince İngiliz espri anlayışı olan harika bir adamdı; ona bayılacaktım. "Özellikle de biraz çakır keyif olup evinin alt katındaki mahzenine şarabın devamını getirmek için inip çıkmaya başladığında. Öyle komik oluyor ki... Onu bir görmelisin. Her neyse, ne demek istediğimi bu cumartesi onunla tanışınca anlayacaksın" dedi. Ardından, sadece muhabbet devam etsin diye ona çocukları ve karısını sordum, o da çocuklarını çok sevmesine rağmen evliliğinde çok mutsuz olduğunu söyledi. Aslında ciddi ciddi boşanmayı düşünüyordu. Derken konukları gelmeye başladı.

Oldukça geniş, yuvarlak masanın etrafına oturduğumuzda on iki kişi kadar olmuştuk. Kimileriyle başka sıkıcı akşam yemeği partilerinde tanışmıştım, kimilerini ise ilk kez görüyordum. Tekdüze bir akşam oldu ve gece yarısına doğru Prensin şoförü beni eve bıraktı. Fakat, akşam yemeği sırasında başıma biraz utanç verici bir şey geldi. Prens tam karşımda oturuyordu ve arada sırada ona baktığımda bana gülümsüyordu, haliyle ben de ona gülümsüyordum. Bir noktada lavaboya gitmek için izin istedim ve ellerimi yıkarken içeri yine bizim masamızda oturan inanılmaz güzel, siyahi bir kız girdi. Her ikimizde rujlarımızı tazelerken bana bir şey söylemesi gerektiğini söyledi. "Nedir o?" diye sordum. "Dişlerinizin arasında bir parça ıspanak kalmış" dedi. Sanırım Prens ve ben birbirimize gülümseyip dururken fark etmişti. Dişlerimi kontrol etmek için aynaya baktım ve işte oradaydı, ön dişlerimden birini tamamen kaplayıp iki yan diş arasında boşluk varmış izlenimi yaratan koskoca bir ıspanak parçası. Belki de Prens bu yüzden durmadan bana gülümseyip durmuştu. Ya da bir ıspanak parçası tüm emeklerini boşa çıkarsın diye, saatlerini aynanın karşısında süslenmek için harcayan bir kıza bakmayı komik bulmuştu. İşte size hayat...

Ertesi cumartesi, akşam yedi civarında, başka iki konuk ve yardımcısıyla bir helikopterin içinde kır evine doğru yol alıyor-

dum. Yarım saatlik seyahatimiz boyunca, aşağıya bakıp herkesin korkumdan haberdar olmasını engellemek için okumadığım bir derginin arkasına gizlendim. Nihayet helikopterden inip yemyeşil, bakımlı çimenlikler üzerinde ilerlediğimizde, sırf gösterişli kır evlerinin yanındaki ahırlarda üstlerine titreyerek yetiştirdikleri yarış atlarına mali destek sağlayan Ortadoğulu arkadaşlarını mutlu etmek için, aylarını bu özel akşamı organize ederek geçiren ellili yaşlarının sonundaki İngiliz karı koca ev sahipleri bizi karşıladılar. Hizmetçilerden biri elimde taşıdığım Louis Vuitton Weekend çantamı alıp onu odama çıkaracağını söyledi. Evet, Prens gibi, ben de o gece orada kalacaktım ama kendime ait özel bir odam olacağına dair bana garanti vermişti.

Yirmi bir konuk, çiçekler, mumlar, gümüşler ve kaliteli porselenlerle bezenmiş geniş, oval masanın etrafında yerlerini aldıklarında, solumda oturan ve nereli olup, nerede yaşadığımı soran adama döndüm. Sorularını cevapladıktan sonra muhabbetin hızını kesmemek için, "Peki siz nerelisiniz? Buralarda mı yaşıyorsunuz?" diye sordum.

Yüzünde bozulmuş bir ifadeyle, "burası benim evim, burada yaşıyorum" dedi.

O anda, neredeyse daha bir saat önce, oraya ilk vardığımda, bana kendini tanıttığı kafama dank etti. Aslına bakarsanız o ve karısı ilk tanıştırıldığım insanlardı ama ne gariptir ki ne isimleri ne de yüzleri aklımda kalmıştı. Tanışmamızı hatırlamamamın nedeni, ya sinirlerimi oynatan helikopter yolculuğunun devam eden etkisi, ya umurumda bile olmaması, ya da eski dostum, yarı saydam kalkanın yeniden piyasaya çıkması olabilirdi. Tek hatırladığım yüzleri olmayan bir çiftle tanıştığımdı. Yine de, sonuç olarak benim için utanç vericiydi ve adam umursamazlığımdan pek de memnun kalmış görünmüyordu ve bunu akşam yemeğiyle, gecenin geri kalanı boyunca yaptığım her şeye, ettiğim her lafa alaycı yaklaşımlarda bulunarak belli etti. Ye-

mekten sonra elinde bir şişe kırmızı şarapla mahzeninden çıkarken ona rastladığımda bana kart bir zampara gibi baktı. Gözleri tüm bedenimi tepeden tırnağa süzüp, göğüs dekoltemde takılı kaldı. Küçümser bir edayla, "Türk lokumu nasıl bakalım? Türk lokumlarına bayılıyorum, onlar en beğendiklerim" dedi. Evet, küçük bir hata yapmıştım ama bu kadarı fazlaydı. Tüm gece boyunca bunu kafama kakıp durmasının ne lüzumu vardı? Ama öyle yaptı, ben de ertesi sabah saat yedide uyanıp hemen kalktım ve hazırlandım, Prensin şoförünü bulup ondan kimse, özellikle de ev sahibi adam uyanmadan beni Londra'ya geri götürmesini istedim.

Sorun, ev sahibi adamın nahoş davranışları mı, yoksa oradaki çoğunluğu oluşturan zengin, üst sınıf, özel okullarda eğitim görmüş İngilizlerin yarattığı kasıcı, dışlayıcı ortam mıydı bilemiyorum ama gece bana zehir olmuştu. Özellikle yemek sırasında, bir ara Prens ayağa kalkıp sevgili dostu ve eşine, şerefine bu akşam yemeğini düzenlemek için bu kadar zahmete girip, böylesi muhteşem bir topluluğu bir araya getirdikleri için teşekkür ederken bir şeyi merak etmekten kendimi alamadım; eğer atlarının bakımı için gerekli olan tomar tomar parayı sağlamasaydı, (bana her nedense savaş filmlerinde sık sık karşılaştığınız basmakalıp, açgözlü, herkesi kendisinden aşağı gören, emperyalist İngilizleri anımsatan) bu orta yaşlı, yüksek sınıf züppelerden herhangi biri, bir Ortadoğuluyla muhatap olmaya tenezzül eder miydi? Cevap tabii ki hayırdı.

O geceden sonra Prensi bir daha asla görmeyecektim. O beni, tekrar kısa bir süre için şehre geldiğinde, bir akşam yemeği ya da bir partiye davet etmek için birkaç kez arasa da her defasında meşgul olduğumu ya da İstanbul'a gideceğimi söyleyerek tekliflerini reddettim. Onunla ve arkadaşlarıyla geçirdiğim dört ayrı akşam bu kişilerle eğlenmediğimi anlamamı sağladı. O yüzden kendime eziyet etmenin bir anlamı yoktu.

Temmuz ayında, reklam şirketinde stajyer olarak çalışırken, kötü haberi vermek için bir kız arkadaşım beni aradı; Prens yaşadığı şehirdeki sarayında kalp krizinden ölmüştü. Kulaklarıma inanamadım. Yoksa ben hayatıma giren zengin ve güçlü adamları onlarla evlenmeye kısa bir süre kala (böyle bir şey yapmaya niyetim olmasa bile, birkaç ay içinde yaşamayacaklarını bilsem herhalde yeniden düşünürdüm) ölümlerine neden olan kara dulun boktan bir çeşitlemesi miydim?

Sanırım insanın daha yeni ölmüş birinin yalnızca iyi özelliklerini anımsaması düpedüz insan psikolojisine dair bir şey. Prens bana hep bir centilmen gibi davranan, cömert, iyi huylu ve kültürlü bir adamdı ama ben son bir aydır devamlı onu atlatıyordum ve şimdi ölmüştü; kendimi gerçekten suçlu hissediyordum. Bununla ilgili bir şeyler yapmam gerekliydi, o yüzden Londra'daki evini, Goodwood'daki evini ve yardımcısına ulaşıp ne kadar üzgün olduğumu ifade edebilmek için memleketindeki evini aradım, ama ona ulaşmak bir türlü mümkün olmadı, o yüzden artık telefona her kim baktıysa ona bu olayla ne kadar sarsıldığımı anlatıp, mesajlarımı ve ismimi bırakmakla yetindim.

Bir ay sonra ılık bir yaz akşamı İstanbul'da Annemin evinden giyinmiş kuşanmış çıkıyordum ki cep telefonum çaldı. Açtım, arayan çok ağır bir Arap aksanıyla konuşan bir kadındı. "Erkeklerden ne kadar para alıyorsun seni aşağılık, iğrenç orospu?" dedi.

Suratına kapatmayı düşündüm ama kim olduğunu çok merak ediyordum, o yüzden, "Kimsiniz?" diye sordum.

"Bana erkeklerden ne kadar para aldığını söyle seni aşağılık, kokuşmuş pislik? Bir gecen ne kadar? Senin gibi kadınlar midemi kaldırıyor!" dedi.

Sesinden yükselen nefret yoğunluğunu kelimelerle anlatmak zor. Neden bahsettiği hakkında en ufak bir fikrim bile ol-

madığını söyleyip, "Burada bana yardımcı olmanız gerek, ben o işle meşgul olmadığım için bir yanlış anlaşılma olmalı, konu bir adamla mı ilgili?" diye ekledim. "Evet, geçenlerde ölen bir adamla ilgili" diye cevap verdi. "O zaman Prensten bahsediyor olmalısınız" dedim.

"Doğru" dedi ve ben, "Elbette Prensi tanıyorum, yani tanıyordum. O harika bir adamdı, ölmesi gerçekten çok üzüntü verici" diye devam ettim.

Ona olan hislerimiz ortak olmasa gerek ki, "Hayır, o ölmeyi hakkeden katı yürekli domuzun tekiydi!" dedi.

"Siz kimsiniz?" diye sordum. "Ben de senin gibilerden biriyim" diye cevap verdi.

Ona Prensle beraber birkaç yere gitmemize ve bana yakın ilgi göstermesine rağmen aramızda hiçbir şey olmadığını söyledim.

Ardından "Peki ya sana verdiği elmaslı, zümrütlü bileklikle elmas saatten ne haber? Hizmetlerinin bedelini bu şekilde mi ödedi?" dedi.

Bileklik ve saatten bahseder bahsetmez paniğe kapılıp, ondan asla böyle armağanlar almadığımı söyledim. Sanki bana böylesi paha biçilmez armağanlar verdiğini kabul edersem Prensle aramızda hiçbir şey geçmediğine kadını ikna etmek daha zor olurmuş gibi geldi, ama aptalca bir karardı çünkü zaten bunlardan haberdardı.

Derken, "Arkanı kollasan iyi edersin. Yakında başına felaket şeyler gelecek. Yaşadığına pişman edeceğim seni. Bekle ve gör" dedi ve telefonu kapadı.

Kendi kendime acaba kim olabilir diye düşündüm. Eh, karısı olsa gerek ama onunla bir ilişkim olmuş olsaydı bile neden arayıp tehdit ederdi ki? Adamcağız ölüp gitmişti, artık ne fark ederdi? Birkaç arkadaşım Prensin beni de belki vasiyetine eklediğini ve şimdi zengin bir kadın olduğumu öne sürdüler. On-

lara, hikâyeleri her ne kadar cezp edici olsa da, bir adam neden yalnızca dört ayrı etkinliğe beraber katıldı diye birini mirasına eklesin diye sordum. Ben çılgınca, tutkulu bir aşk yaşadığı bir kız değil, yalnızca bir tanıdıktım. Bu rolü benden çok daha iyi üstlenecek uzun bir metres listesi olduğundan emindim.

Arkadaşlarımla yaptığım bir aylık tatilim sırasında, hem İstanbul'daki açık hava kulüplerinden birinde, hem bir arkadaşımın Bodrum açıklarındaki yatında, tüm olup bitenlerin bir anda kafamdan gelip geçtiği, beni tir tir titreten anlar oldu. Acaba kadın söylediklerinde gerçekten ciddi miydi diye düşünüp, ama sonradan kocasının ölümünden sonra çılgın bir dulun mantıksız davranışları diye düşünüp olayı görmezden gelmeye çalıştım.

Londra'ya döndüğüm gün ev sahibem kapıyı açtığında, ben yokken her şeyin yolunda olup olmadığını sordum. Her şeyin yolunda olduğunu ama benimle bağlantılı iki tuhaf telefon geldiğini söyledi. "İlki bir çiçekçi dükkanından geldi. Senin için bir sipariş aldıklarını, bu yüzden kesin dönüş tarihini istediklerini söylediler ve öğrenmekte çok ısrarcı davrandılar. İkincisi Manchester'daki bir demiryolu istasyonundandı. Etiketinde senin adının ve adresinin yazılı olduğu bir bagaj bulduklarını söyleyip hakkında türlü türlü sorular sordular. Tüm bunlar bana biraz tuhaf geldi. Bu arada, ben yarın, bir haftalık tatil için İspanya'ya gidiyorum" dedi. Onu telaşlandırmamak için soğukkanlı davranmaya çalışarak sessizce üst kattaki odama çıktım.

Hemen akabinde Lübnanlıyı arayıp olanları telefonda kısaca anlattım, o da, "hemen buluşmamız lazım" dedi. Ona bir iki gün içerisinde bir araya gelebileceğimizi söylediğimde, "mümkün olan en kısa zamanda buluşmamız gerek" dedi. O yüzden aynı günün gecesinde Blakes Otel'in barında buluştuk. Benden Prensle ilgili her detayı, onunla kaç kez buluştuğumuzu, bana ne kadar ilgi gösterdiğini ve benzeri şeyleri en ufak ayrıntısına kadar anlatmamı istedi. Lübnanlı, belki de Prensin niyetinin be-

nim düşündüğümden çok daha ciddi olduğunu öne sürdü. Ne de olsa iyi bir aileden gelen, eğitimli, Müslüman bir kızdım ve belki de beni müstakbel karısı olarak görüyordu. Belki de karısıyla yaptığı kavgalardan biri sırasında onu uğruna terk etmeyi düşündüğü genç Türk kızdan bahsetmişti. Lübnanlının hayal gücünden epeyce etkilenmeme rağmen Prensin benimle ilgili tek planının bacaklarımın arasına girmekten fazlası olmadığının da farkındaydım. "Biliyorsun ölümünü kaplayan büyük bir sır perdesi var. Karısını boşamak istiyordu ve ortalıkta karısının onu öldürdüğü gibi bir söylenti dolaşıyor. Ölüm nedeninin kalp krizi olduğundan kimse emin değil" dedi. Ona Prensin karısıyla hiç tanıştı mı diye sorduğumda, "Evet, birkaç kez karşılaştık. Bana hep çok dengesiz bir kadın gibi gelmiştir. Kendine hakikaten dikkat etmen lazım. Tehlikeli olabilir ve arkasında senin peşine düşüp zarar verecek mali desteği de var. Bunlar öyle lanet insanlar ki, yüzüne kezzap attırırlar ve ömrün boyunca o yarayla dolaşırsın. Sana telefon numaranı ve adresini değiştirmeni, Prensle uzak yakın bağlantısı olan kimseyle konuşmamanı öneririm, yani benim dışımda" dedi. Bu onunla son görüşmem ve konuşmam oldu.

O gece Lübnanlı beni evime bıraktıktan sonra cep telefonu operatörümü arayıp telefon numaramı değiştirdim. Hattın diğer ucundaki kadın bana neden numaramı değiştirmek istediğimi sordu. Tüm olup biteni herhangi biriyle paylaşmaya fena halde ihtiyacım olduğu için her şeyi anlattım. Bana başıma gelenlerin felaket olduğunu ve polise gitmem gerektiğini söyleyip ardından beni beklemeye aldı. Beklerken kendi kendime belki de Prensesin yapmak istediği tek şey beni laf olsun diye korkutmaktı, ama ya bundan fazlasıysa, ya adamları kezzapla ya da susturucu takılmış bir silahla çoktan evime gelmek için yola çıktılarsa? Hemen odama çıkıp kapıyı araladım. Evin geri kalanı zifiri karanlıktı, ev sahibem tüm ışıkları söndürüp çoktan yat-

mıştı. Kapıyı kapatıp sıkıca kilitledim. Odamın ışığını söndürdüm ve artık kapkaranlıkken odamdaki yatağımın üzerinde oturuyordum.

Operatör hatta geri geldiğinde, artık nasıl olsa yalnız değilim diye kalkıp tekrar ışığı açtım. "Kayıtlarımıza göre son iki haftadır birisi her nedense sürekli bizi arayıp hesabınıza girmeye çalışıyor. Bir bakalım... Evet, bizi yirmi bir kez aramışlar. Son arama dün sabah yapılmış" dedi. Işığı yeniden söndürdüm. Bu noktada ona, "Ee, peki başarabilmişler mi?" diye sorarken tir tir titriyordum. "Hayır, doğum tarihiniz ve annenizin kızlık soyadı gibi bilgileri bilmiyorlarmış. Tüm bunlar kulağa korkunç geliyor ama şimdi numaranızı değiştirdim ve umarım her şey yoluna girer" diye cevapladı. Tekrar ışığı açtıktan sonra ona teşekkür edip telefonu kapadım.

Bir saniyeliğine öylece hareketsiz kaldıktan sonra son bir kez daha ışığı söndürüp dışarıda neler olup bittiğine bakmak için pencere kenarına gittim. Alnımın tam ortasında kırmızı bir ışık olduğunu hayal edebiliyordum. Belki de bu insanlar kafalarına takarak kullandıkları bir alet sayesinde kör karanlıkta beni görebiliyorlardı. Bir adım geriye çekildim. Bu neden benim başıma geliyordu? Ben yanlış bir şey yapmamıştım ki... Belki de tanrı bana tüm geçmiş günahlarımın bedelini ödetiyordu? Kabullenmem gerekir ki şimdiye kadar bir melek olmamıştım. Geçirdiğim iki kürtaj, evli bir adamla ilişki ve yemek çalmanın bunlardan yalnızca birkaçı olduğunu hatırlatmama gerek var mı? Evet, nihayet maceraya yönelik büyük coşkum hiç beklenmedik bir anda kıçıma tekmeyi yapıştırmıştı. Şimdiyse hayatımı tam bir Hollywood gerilimine dönüştürmüştüm; ancak tüm Hollywood gerilimlerinin aksine bunun nasıl sona ereceği konusunda en ufak bir fikrim bile yoktu.

Çişe gitmem gerekiyordu ama resmen bitişikte olan banyoya gitmeye korkuyordum. Önce perdeleri kapatıp yatağımın ba-

şucundaki lambayı açtım. Kör karanlıkta olmak daha güvenli bir seçenekti ama aynı zamanda korkudan altıma yapacaktım, o yüzden orta bir yol bulmam gerekliydi. Ardından sessizce kapımın kilidini açıp koridorun ışığını yaktım, banyoya girip kapı açıkken işedim. Çişim bile çıkmaya korkuyor, cılız cılız tuvalete akıyordu. Bitirince, banyoda yerde duran bir leğeni aldım, koridorun ışığını söndürüp parmak uçlarıma basa basa odama geri döndüm, ışığı söndürüp kapıyı kilitledim. Kalbim çılgınca çarpıyordu. En azından artık gece boyunca işemem gerektiğinde aynı zahmete katlanmayacaktım.

Ertesi sabah odamın tam ortasında leş gibi kokan bir leğenle uyandığımda, ki itiraf etmeliyim, çok iğrenç, tiksindirici bir kokuydu, korkumun yoğunluğu her nasılsa sanki gördüğüm kötü bir rüyaymışçasına kaybolmuştu. Kendime kahvaltılık bir şeyler hazırlamak için alt kata indim. Kaldığım, eski, üç katlı, Victoria tarzında bir evdi. Mutfak ve oturma odası giriş katında, ev sahibemin yatak odası, banyo ve çalışma odası ikinci katta, benim odam ve banyo ise en üst kattaydı. Bir de kocaman bir arka bahçemiz vardı ama alarm sistemimiz yoktu. Bir kase musli yemek üzereydim ki ev sahibemin merdivenlerden aşağıya inen ayak seslerini işittim. O gün İspanya'ya gideceği ve beni diken üstünde oturduğum bu evde bir başıma bırakacağı aklımdan tamamen çıkmıştı. Ne zaman bir yerlere gitse, o evde tek başıma kalmaktan hep hafif bir huzursuzluk duyardım. Chelsea Londra'daki en güvenli mahallelerden biridir ama yine de bu korunaklı olmayan, eski evde tek başıma kalmak asla içime sinmezdi. Benimle vedalaşıp küçük bavuluyla evden çıkarken orada bir gece daha tek başıma kalmamamın imkanı olmadığını anladım. O yüzden en yakın arkadaşlarımdan birini aradım. Otuzlu yaşlarının ortasında, Soho'da lokantası olan Türk bir kadındı. Son beş yıldır Tunuslu bir adamla evliydi ve o sırada sekiz buçuk aylık hamileydi. Ona olup biteni anlattığımda kendi-

me kalacak başka bir yer buluncaya kadar, kısa bir süre için onun evinde kalabileceğimi söyledi. Ben şahsen, benim durumumda birinin kesinlikle yanımda kalmasını istemeyeceğim için kabul etmesine şaşırmıştım. Sanırım bunda, kimi zaman üst üste üç gece ortalıktan kaybolan bir uyuşturucu bağımlısıyla evli olmasının da etkisi vardı. Gebeliğinin son evrelerinde olduğu için yanında bir arkadaşa ihtiyacı vardı.

Üst kata çıkıp bavullarıma ne sığdırabilirsem doldurdum; eşyalarımın geri kalanını sonra alacaktım. Tam bir sessizlik içinde, nereden çıktıklarını ancak Allah'ın bilebileceği, envai çeşit çıtırtı, gıcırdama, mırıltı ve diğer her türlü sese kulak kesilmiş, iki koca bavulu doldururken korkudan titriyordum ve kalbim yine çılgınca atıyordu. Derken kapı çalındı. Donup kaldım. Tabii ki kapıyı açmayacaktım ama hangi Allah'ın cezasının gelmiş olabileceğini de merak etmeden duramadım. Eğer beni temizlemeye gelmişlerse zili çalma nezaketini gösterirler miydi? Eh, kolay erişim epeyce işlerine gelirdi. Bir dakika kadar kılımı bile kıpırdatmadan durduktan sonra evin anahtarlarını alıp dar, gıcırdayan merdivenlerden aşağıya usulca inmeye başladım. Hani tipik bir Hollywood korku filminde baş roldeki kızın kendisini ele geçirmeye çalışan seri katilin gelmiş olabileceğinden kuşkulanmasına rağmen, neden kapıyı açmak için alt kata indiğini bir türlü anlayamazsınız ya, size şu kadarını söyleyeyim, o sahneler aslında o kadar da gerçeklikten uzak sayılmazlar. Korkularınız ne kadar büyük olursa olsun, katilini bekleyen kıstırılmış bir av gibi hissetmektense, bir an önce onunla yüzleşmenin daha iyi olduğu sonucuna varıyorsunuz. Üç katlı bir binanın tepesinden atlamak istemiyorsam, en azından aşağıya inerek kaçma şansımı artırdığımı düşündüm.

Oturma odasına gidip perdelerin arasındaki boşluktan dışarıya baktım. Hayır, artık evin önünde dikilen kimse yoktu ama sokakta dolaşan birkaç kişi vardı. Biri yolun karşısındaki park-

metreye para atıyor, bir başkası caddenin sonuna doğru, Fulham Yolu'na yürüyor, bir diğeri de arabasına biniyordu. Üçünü de gözden kaybolana dek izledim. Çok geçmeden, giderek daha çok insan sokağımıza gelmeye başladığı için, önümde başarmam gereken, ciddi anlamda zor bir görev olduğunu anladım. O güne dek Chelasea'nın en işlek sokaklarından birinde oturduğuma hiç dikkat etmemiştim. Gelip geçen her bir insanın hesabını tutmanın imkanı yoktu. Davranışlarında herhangi bir gariplik olmadığından emin olmak için, köpeğini gezdiren adama bakarken az önce arabasını park eden kadını tamamen gözden kaybettim. Çabalarımın manasız olduğunun ve paranoyaklığın sınırına dayandığımın farkına vardıktan sonra bavullarımı hazırlama işini bitirmek için üst kata çıktım.

Her nedense taşımakta hiç zorlanmadığım iki tıka basa dolu bavulla yolun sonuna, Fulham kavşağına vardığımda hevesle bir taksinin gelmesini bekledim. Etrafıma bakındım, yol her istikametten gelen insan ve arabalarla dolup taşıyordu. Kendimi, sanki korunabileceğim bir silahım bile olmadan aç kurtlar tarafından çevrelenmiş gibi hissettim. Her şey olduğundan çok daha keskin göründü gözüme; renkler daha parlak, insanların ve araba motorlarının sesleri daha yüksek ve yanımdan geçip giden insanlar ve arabaların hızı her zamankinden çok daha fazlaydı. Etrafımdaki her bir ayrıntının hepsini birden algılayabilmek için tüm duyularım tetikteydi. Başım döndü. Derken boş bir taksi görüp durmasını işaret ettim. Şoför tam önümde durup camını indirdi, bir saniye için ona dik dik bakıp, "St John's Wood'a lütfen" dedim.

Arabaya bindiğimde kilit sisteminin sesiyle yerimden zıpladım. Ya şoför onlardan biriyse ve kısılıp kaldığım bir taksiyle işkence hücreme ya da ölüm döşeğime doğru yol alıyorsam? Sağ tarafımdaki camı açmaya çalıştım ve terli ellerimle yaptığım birkaç ani ve başarısız teşebbüsten sonra başardım. Tamam,

plan şuydu; St John's Wood'a giderken kullandığı güzergahı dikkatle takip edecek, doğru yoldan saptığını fark eder etmez ilk trafik ışığında camdan dışarı atlayacaktım. En sevdiğim kıyafetlerimden bazılarına veda etmem gerekecekti ama bu koşullar altında, bu ödemek için o kadar da yüksek bir bedel sayılmazdı. Fakat, tam Marylebone Caddesi'nden geçerken sakinleşip elli kusur yaşında, Doğu Londralı bir adam tarafından kaçırılmadığıma kendimi ikna ettim. Yalnızca doğru güzergahtan gittiğinden değil, aynı zamanda bu kadar kısa zaman içersinde beni kaçırması için bir taksi şoförü ayarlamalarının çok zor olduğundan da emin oldum. Tabii, telefonumu dinlemeye alıp Restoran Sahibesiyle yaptığım telefon konuşmasına kulak kabartması için Türk bir çevirmen tutmadılarsa... Yok artık, işin cılkını çıkartıyordum. Yoksa çıkartmıyor muydum? Peki, bu taksi şoföründen kuşkulanmak hakikaten de işin cılkını çıkarmaktı ama kaçırılma, işkence görme, tecavüze uğrama ve hatta öldürülme korkum hâlâ bir sorun teşkil ediyordu. Bu düzenekteki sorun, yeni bir düşmanım olduğundan haberdar edilmeme rağmen, bu düşmanın benden intikam almak uğruna çıktığı yolda ne kadar ileri gidebileceğini bilemememdi. Ya beni hakikaten öldürtür ya da burnumu yerine oturtabilmek için elli ameliyat geçirmek zorunda kalan suratsız bir yaratığa çevirirse? Bu biraz insafsızlık olmaz mıydı? Dünyadaki adaletsizliği göz önünde bulundurursak, sadece yanlış zamanda yanlış yerde bulunmak gibi aptalca bir hataya düşmüş bir başka kurban olurdum herhalde. Bu kadar basitti.

Oturma odasındaki kanepede uzanıp ilkin *Friends*, ardından da *Frasier*'ın bölümlerini izlerken arkadaşımın iki oda bir salon dairesinde kendimi çok daha huzurlu hissettim. Halen korkuyordum ama arkadaşımın hayata olan kaygısız yaklaşımı korkumun şiddetini azaltmıştı. Zannedersem bu tutumu, uyuşturucu bağımlısı olan kocasını bu kadar uzun zamandır idare edebilme-

sinin tek yoluydu. Fakat, asıl sınav beni ertesi gün bekliyordu; yüksek lisansımın son dönemine başlayacaktım.

Ertesi gün, birinin bana yaklaştığını hissettiğimde ya da takip edilip edilmediğimi kontrol etmek için başımı kaldırarak, kafam öne eğik, elimden geldiğince hızlı yürüyerek okula gittim. Peki, yolun yarısında, uzun boylu, Ortadoğulu adamın biri yol sormak için yanıma yaklaştığında ben ne yaptım? İzimi kaybettirdiğimden emin oluncaya kadar koşabildiğim kadar hızla koştum. Evet, yalnızca iki gün içinde paranoyak bir ucubeye dönmüştüm ve davranışlarımın ruh sağlığımın sınırlarını zorladığının farkındaydım ama bu durumun üstesinden gelebilecek zihinsel donanımdan yoksundum. Şöyle dönüp de, HIV pozitif miyim diye kaç kez test yaptırdığıma (üç yılda dört kez), gün içinde içtiğim sigara sayısı bir paketin üzerine çıktığı zamanlarda bana akciğer kanseri teşhisi koyulabileceği korkusuyla geçirdiğim uykusuz gecelere, yatağımda yatarken, evde yangın çıkar da kurtulmak için pencereden çıkmak zorunda kalırım diye ertesi gün kendi kendime birkaç metre urgan almak için nalbura gitmeye yemin ettiğim gecelere ve tabii uçuş korkuma bir baktım da, paranoya içimde zaten vardı ve ne zaman bir fırsatını bulsa oradan kafasını çıkarıp bakıyordu. Şimdi ise, aklımı, hislerimi, bedenimi, aslına bakarsanız tüm benliğimi ele geçirmişti.

Öğretim görevlisi, sınıfta hiçbir şey anlamadığım kelimeler geveler ve gözümü kamaştırdığı için bakamadığım diaları değiştirirken nefes alabilmek için çırpınıyordum. Tüm bunların ne anlamı vardı? Yarın ölme ihtimalim varken orada ne işim vardı? Tüm bu insanlar da kimdi? Tek tek her birinin yüzüne baktım, zifiri karanlıktı ama kimin kim olduğunu seçebiliyordum. Ama aslında kimin kim olduğunu gerçekten biliyor muydum? Geçen yılı onlarla beraber okuyarak geçirmiştim ama bana göre onlar hâlâ yabancıydılar. Birden bire onlara karşı inanılmaz

bir nefret hissi kapladı içimi. Kıskanmıştım. Belki onların da, biten bir ilişki sonrası kalp kırıklıkları ya da asla yeteri kadar harçlık vermeyen pinti bir baba gibi kendilerine göre dertleri vardı ama en azından manyak bir prenses peşlerine düşmemişti. Ayağa kalkıp sınıfı terk ettim.

Kaydımı İstanbul'daki bir üniversiteye naklettirmeye karar verdiğimde bir hafta geçmişti. Nihayet Londra'yla işim bitmişti. Artık Londra sonsuz olanaklar sunan ışıl ışıl bir şehir değil, insanı mideye indirmek için ağzını açıp sabırsızlıkla bekleyen devasa bir pislik ve ahlaksızlık girdabıydı. Kendimi, son beş yıldır dönmekten felaket korktuğum şehrin olumlu yönlerini görmeye zorladım. Ancak, geçmişimle yüzleşmek yerini çok daha güçlü bir korkuya bıraktığı için, bir kez daha İstanbul'u yeni evim haline getirmeye hazır olduğuma kendimi ikna etmem çok da zor olmadı.

İnsanı kendinden geçiren güzelliği, nabzınızda güm güm attığını hissettiğiniz enerjisi ve envai çeşit kültürel mirasıyla İstanbul, zaman zaman burnunuzda tütmesine mani olamadığınız, kendine has bir kokusu ve tadı olan bir şehir. Ne yalan söyleyeyim, bugün bile hâlâ ne zaman Boğaz Köprüsü'nden geçsem bu eski şehrin nefes kesici güzelliğine hayranlıkla bakar ve arkama yaslanıp bir sigara yakarım. Peki ya insanları? Evet, biz Türkler kimi zaman yalancı ve kalleş olabiliyoruz ama bununla beraber sevgi dolu, konuksever, tutkulu ve mert insanlarız.

Ne zaman İstanbul sokaklarında yürüsem yalnızca benim duyabileceğim şekilde ıslık çalıp pis elleriyle dokunmak istedikleri muhteşem bir kalçam olduğunu söyleyen abaza adamlardan tiksinir ama eğer ciddi bir tehlike içine düşersem imdadıma yetişeceklerini de bilirim. Türkiye'de insanlar kim olduğuna bakmaksızın birbirlerini korur ve kollarlar; söz konusu olan ister gecenin bir yarısı dar ve karanlık bir sokaktan geçen

bir yabancı, ister gecenin dördünde hasta çocuğu için umutsuzca ilaç arayan bir komşu olsun. Eğer bir derdiniz varsa Londra'da yaptıkları gibi insanlar omuz silkmez ya da bunun onların derdi olmadığını söylemezler, içtenlikle ellerinden geleni yapmaya çalışırlar çünkü umursarlar, çünkü çaresizce yardım bekleyen birini öylece durup izlemeye yürekleri dayanmaz. İşte size biz Türkler; fevri, güvenilmez ve dar kafalı ancak bir o kadar da hayırsever bir millettir.

İstanbul'da televizyon yapımcılığıyla alakalı yüksek lisans programı olan birkaç üniversiteyle irtibata geçtim. Maalesef, her biri başvurumun çok geç kaldığı gerekçesiyle beni reddetti. Allah'ın cezası Türk bürokrasisi! Sanırım bu hakikaten kaderdi. Londra artık evim olmuştu, sevsem de sevmesem de alın yazım orada kalmaktı. Dürüst olmak gerekirse, insanın sevdiğini yerden yere vurması gibi, bugün bile Londra'ya söylenip dursam da, içimde bir yerde bunca kalp kırıklığı ve neşeyi paylaştıktan sonra, ondan ayrılmak için artık çok geç olduğunu biliyorum; Londra ve ben ayrılmaz bir bütün olduk. Hayatımda ilk defa gerçekten bir yere ait olduğuma inanıyorum. Kökenimde bir Türk olabilirim, ama bundan daha önemlisi, kendi seçimim sonucunda Londralı olduğumu hissetmem. Kim bilir nerden dönüşte, ne zaman Heathrow Havalimanı'na insem bir iç çekip, nihayet eve gelebildim diye rahatlıyorum. Bunun benim için çok büyük bir önemi var.

Altı hafta geride kalmıştı ve ben yavaş yavaş kendime gelmeye başlamıştım. Bir defasında ellili yaşlarının başında, kepek sorunuyla başı ciddi anlamda dertte, İngiliz bir adam olan bölüm başkanına gitmiş ve adam kalkıp hafifçe omzumu okşayıncaya kadar iki gözüm iki çeşme ağlamıştım. Zannedersem tüm bunları epeyce ilgi çekici bulmuş ve tüm öğrencilerinin okul dışındaki zamanlarını dökümtü ve ucuz pub'larda geçirmemesine

memnun olmuştu. Eğer kartlarınızı yanlış oynamışsanız Londra'da kesinlikle bir öğrencinin yaşamını renklendirecek çok daha fazla şey mevcut. Her gecemi, hamile Restoran Sahibesiyle bir kanepeye yayılıp sipariş ettiğimiz Çin yemekleri ve hotdog'ları tıkınırken, Paramount komedi kanalını izleyerek geçiriyordum. Size garip gelebilir ama her nedense onun kontrol edilemez aşermeleri bana da geçmişti. Her gün okul dönüşü, akşama ne yiyeceğimiz konusunda bir anlaşmaya varalım diye yoldan onu arardım. Bazen durduk yerde kocası çıkagelirdi. Biz küçük oturma odasındaki iki koca kanepeyi işgal ettiğimiz için ona yer olmadığını anlar, ya yatak odalarına gidip pillerini şarj etmek için birkaç saat kestirir ya da yanına bir şeyler alıp çok kalmadan evden çıkardı.

Kocasını hep hor görmüşümdür; hor görmemek mümkün değildi ki... Sırf biraz kokainle kafayı bulmak ve Allah bilir daha ne işler karıştırmak için hamile karısını günlerce yalnız bırakmayı yeğleyen pisliğin tekiydi. Onu ne zaman görsem, yalnızca arkadaşıma kabalık etmemek adına, "Selam, ne haber?" der geçerdim. Onun hatırı olmasaydı, bu hırsız, yalancı baş belası için buna bile katlanmazdım. Kocası ne zaman eve uğrasa arkadaşım bana cüzdanıma dikkat etmemi hatırlatırdı hep. Yine de neden yaşamını onunla paylaştığını bugün bile anlamıyorum.

Bir gün misafir yatak odasında mışıl mışıl uyurken, gördüğüm rüyanın orta yerinde birinin yatağıma girdiğini hissettim. Bu da gördüğüm rüyanın bir parçası mı, yoksa gerçek mi, tam emin olamadım. Ancak, bana doğru yaklaşmaya, giderek daha çok sokulmaya başlayınca kendimi uyanmaya ve ne olup bittiğini kavramaya zorladım. Ben külçe gibi göz kapaklarımı kaldırırken, o tam dibimde uyuyormuş gibi yapıyordu. Ona ve onun gibilere duyduğum nefreti kelimelerle anlatmam mümkün değil. Onun gibi insanlar aptala yatarak kendilerini sanki hep yanlış anlaşılıyormuş gibi göstermeyi severler. Öyle ustaca

yalan söylerler ki onları suçüstü yakalasanız bile kendilerine yöneltilen her türlü suçlamayı reddederler. Size geri zekalı muamelesi yaparlar ve yalan söylediklerinden adınız gibi emin olsanız bile bir şekilde yakayı kurtarmayı başarırlar ve bu çok sinir bozucudur. Kurtulmalarını sağlayan söyledikleri şey değil, söyleme biçimleridir. Gözlerinizin içine bakıp gözlerini bile kırpmadan size öyle inandırıcılıktan uzak mazeretler sunarlar ki sizinle rolleri değişir, yanlış anlaşılmış, masum taraf haline gelirler, siz de ağzınız açık kalırsınız. Böyle insanlar sizi gerçekten delirtebilir, o yüzden onlardan uzak durmak en iyisidir, çünkü söz konusu olan onlarsa kazanma sansınız hiç yoktur. Yataktan fırlayıp, "Ne halt ettiğini sanıyorsun?" dedim. Sahte uykusundan uyanıp orada ne yaptığını kendisinin de bilmediğini, herhalde uykusunda gezmiş olacağını söyledi. Yaa tabii diye düşündüm. Fakat, yan odada mışıl mışıl uyuyan ve onun çocuğunu taşıyan arkadaşımın şu anda ihtiyacı olan son şeyin bu olduğunu düşünerek büyük bir rezalet çıkarmak istemedim. Işığı açıp, "Bunu sadece bir kez söyleyeceğim. Bir daha asla, ama asla odama girmeyeceksin. Beni anladın mı?" dedim. Başıyla onayladı. "İyi, şimdi defol git buradan" diye ekledim. Odamdan çıktı ve aynı şeyi yapmaya bir daha cüret edemeyeceğinden emindim.

Ne yazık ki yanılmıştım. Ben yine yatağımda uyurken, aniden gözlerimi açtığımda önümde dikildiğini ve bana dik dik bakarken eliyle yorganımı kaldırdığını gördüm. Beni uyandırdığının farkına varır varmaz bir adım geri çekilip, "Hay aksi!" dedi. Ayağa kalkıp, "Seni aşağılık orospu çocuğu! Ne halt ettiğini zannediyorsun?" dedim. Onu tamamen yanlış anladığımı, karısını uyandırmamak için sessiz olmamız gerektiğini söyledi. "Sadece konuşacak bir dosta ihtiyacım var. Karım benimle iletişimi kesti, sanki yokmuşum gibi davranıyor ve kendimi çok yalnız hissediyorum. Belki biraz dertleşiriz diye ummuştum"

dedi. "Sabahın beşinde mi?" diye sordum. Pek de geniş olmayan küfür ve hakaret repertuarımı konuşturduktan sonra hüngür hüngür ağlamaya başladı. Ne kadar alçalabiliyordu? Kesinlikle sınır tanımıyordu.

O an artık onlarla beraber kalamayacağımı anladım. O yüzden kendime yeni bir ev aramaya koyuldum. Otuzlu yaşlarının sonlarında, yeni boşanmış, Sırp bir kadın ve sekiz yaşındaki kızıyla oturmak üzere Notting Hill'de bir daireye taşınacağımı Restoran Sahibesine söylediğimde, haliyle tek başına kalacağı için çok üzüldü ve beni biraz daha kalmam için ikna etmeye çalıştı ama çoktan kararımı vermiştim.

Söz konusu olan ister İstanbul sokaklarında otostop çekmek ister tecavüze uğramayacağınızı umarak hiç tanımadığınız birinin evinde kalmak olsun, hayatta daima yüksek riskleri göze alan birisi olmak, kaçınılmaz olarak insanların bakışlarına büyük önem vermeme neden oldu. Bana kalırsa bir insanla kurduğunuz ilk birkaç saniyelik göz teması onun birtakım gizli sapkınlıkları olup olmadığını anlamanın can alıcı noktası. Direkt gözlerinizin içine mi bakıyorlar, yoksa sizi tepeden tırnağa süzüyorlar mı veya konuşurken yüzünüze hiç bakmıyorlar mı? Eğer birisi direkt gözlerimin içine bakıyorsa bunu güven verici bulmakla beraber, bakışları tedirgin edici bir göz dikmeye dönüşüyorsa gerçekte bir seks manyağının huzurunda olduğum sonucuna varıyorum. Eğer birisi tam aksini yapıp, terli elleriyle bin bir türlü ani ve tedirgin hareket yaparken dosdoğru gözümün içine bakmaktan kaçınıyorsa, kendimi kolaylıkla küçük izbe dairesinde ana yemeğe malzeme olmak üzere sımsıkı bağlanmış hayal edebiliyorum. Sırp kadınla ilk karşılaştığımda, beni süratında tedirgin edici, samimiyetsiz, buz gibi bir ifadeyle tepeden tırnağa süzdüğünü fark ettim ki bu normal koşullar altında beni telaşa verirdi. Fakat o anda, sırf çaresizlikten, bu konu üzerinde

fazla durmaktansa, sahip olduğum yığınla kıyafet için evde yer bulup bulamayacağıma odaklanmayı seçtim. Bilmem gereken herhangi bir ev kuralı olup olmadığını sorup, ifadesiz suratından "yo" cevabını aldıktan sonra, eğer onun için de bir sakıncası yoksa ertesi gün taşınabileceğimi söyledim. Başıyla onayladı.

Dairesinden ayrıldıktan sonra yeni mahallemde uzun bir süre gezindim. Notting Hill'e taşınıyor olmaktan epeyce heyecan duyuyordum; şehrin en havalı muhitiydi, çok bohem ve şıktı, evet, kesinlikle tam benim tarzımdı ya da o gün birden bire tarzım olmasını istediğim yerdi. Oraya taşındığımda yaşamımın nasıl değişeceğini hayal etmeye koyuldum. Entel dantel takımıyla takılacaktım; müzisyenler, film yönetmenleri, sanatçılar ve oyuncular... Fakat gardırobuma fazladan eşya almam gerekecekti. Artık her nasıl yapacaksam her zaman şık ve pahalı kıyafetler giyen, sosyetik görünümümü değiştirmem lazımdı; belki ikinci el dükkanından birkaç parça bir şey edinebilir, hatta daha da iyisi, İstanbul'a bir dahaki gidişimde birkaç eski kaftan alabilirdim. Ne de olsa insan isteyince bir yol bulur. Hafta sonlarında Portobello Pazarı'nda takılabilir, hatta antik zımbırtılar toplamaya bile başlayabilirdim. Aslında, resim yapmaya başlayabilir, boş zamanlarımı caz dinlerken resim yaparak değerlendirebilirdim. Bir saniye... On iki yaşındayken şarkı bestelemez miydim ben? Şarkılarımdan birinin sözlerini anımsamaya çalıştım.

İnsanların hepsi aynı
Bana verirler acı
İfade etmek güç bunu
İnsanlar aynı
İstemem yakınmak
Ama tek dertleri meşhur olmak
Bilmem ki hangi dünyada yaşasam

Bilmem ki kime inansam
Kendime ait bir dünya tek dileğim
Öyle bir dünya ki hep meçhul
Çünkü insanların hepsi aynı...

Bir çocuktan beklenmeyecek kadar iç karartıcı bir şarkı. Daha sanatçı olduğumdan bile habersizken yılmışım. Kim bilir? Belki de, bir sanat ya da bir Rönesans kadını olur çıkarım. Sanatsal yeteneklerim, sanat dünyasında kilometre taşı olan şaheserlerden birini ortaya koymasa bile, yine de bir sanatçının ilham perisi olabilirdim. Tabii, sutyensiz poz vermek zorunda kalmadığım sürece. Göğüslerimden nefret ediyorum. Kendimi solmuş bir kot ve düz siyah, polo yakalı bir kazağın üzerine, yıpranmış, eski bir Osmanlı kaftanı giymiş, saçlarım tarumar, kurumuş boya içindeki ellerimle bir sigara yakarak aynı oranda yetenekli arkadaşlarımla buluşmak üzere bir kafeye giderken hayal edebiliyordum. Eh, bu durumda tabii bir de eşit derecede bohem bir erkek arkadaşım olacaktı. Müstakbel erkek arkadaşımın nasıl olmasını istediğimi kafamda canlandırmaya çalıştım. Eğer bohem olacaksam bunu varlığımın her zerresiyle benimsemeli ve dibine vurmalıydım. Bir kere genç ve çok çekici olmalı, kibar değil hoyrat olmalı ve bunun yanında, mümkünse Notting Hill'de küçük, izbe bir dairede yaşayarak, ayrıcalıklı şartlarını küçümsemekten hoşlanan bir lordun oğlu olmalıydı. O zaman en azından bu bohem dalgasından ne zaman bıksak ailesinin kırdaki devasa köşküne gidip biraz havamızı bulabilirdik. Tabii bohemlik hep iyidir, o ayrı... Haliyle bu imajın beraberinde getirdiği ağır alkol ve sigara tüketiminin ciğerlerinizin canına okuma riski hep var, ama en azından dünyayı bir ipten geçirip parmağınızın etrafına dolamış bir şekilde gökkuşağının üzerinde oturursunuz ya da en azından olayı siz böyle görebilirsiniz.

Bu hayale gölge düşüren tek bir ufak mesele var, Sırp Kadın. Eh, dürüst olmak gerekirse o, bu bohem hikâyeye pek de uymuyordu. Hem kendisi hem de giyimi kuşamı köylü gibi görünen, kaslı, iri bir kadındı. Notting Hill'in entel havasından ziyade, güçlü, çıplak elleriyle inekleri sağmak için sabah erkenden kalkacağı bir çitliğe aitti. Fakat, şimdi geriye dönüp bakınca meselenin nasıl göründüğü değil, bir insan olarak nasıl bir izlenim bıraktığı olduğunu anlıyorum. Zannedersem, o zamanlar onun hakkındaki sezgilerimle yüzleşmekten korkmuştum.

Eve taşındığım gün kıyafetlerimi askıya asarken sigara içiyordum ki kapının tıklandığını duydum. "Evet!" dedim. Acaba içeri girebilir miyim diye sorduğunda, "elbette" diye cevap verdim. İçeri girdiğinde odaya şöyle hızlıca bir göz gezdirip, ardından yüzünde donuk bir sırıtışla, "Dün sana söylemeyi unuttum, dairede sigara içilmesine müsaade etmiyorum. Eskiden ben de içerdim ama bir yıl önce bıraktım, o yüzden eğer içmezsen gerçekten minnettar kalırım" dedi. Sigara içmenin dünyanın en kötü illetlerinden biri olduğunu tamamen kabul ediyorum, ancak bir sigara tiryakisinin bu korkunç madde bağımlılığına ancak kendi istediği zamanda son verebileceğini de göz önünde bulundurmalısınız. Bir kokain bağımlısından hemen o anda çekmeyi bırakmasını bekleyemeyeceğiniz gibi, sigara içen birinden de aynısını bekleyemezsiniz. Bir sigara bağımlısı olarak, uzun bir süre sigara kullanmayı bıraktığınızda yaşamınızın ne kadar muhteşem hale geleceğine, gerçekten bırakmadan önce, kendinizi zihinsel olarak hazırlamalı ve beyninizi yıkamalısınız. Tam tarzımı yeni bohem imajıma çevirmeye başlarken ilk sabotaj eylemini gerçekleştirip benden sigarayı bırakmamı istemişti. Sigara içmeyen bohem mi olur? Şaka yapıyor olmalısınız! "Dün size ev kuralları olup olmadığını sorduğumda sigara içmekle ilgili hiçbir şey söylemediniz" dedim. Aklından çıkıvermişti. Ona biraz azaltabileceğimi, odamda yalnızca kapı

sımsıkı kapalı, pencereler sonuna kadar açıkken, ara sıra da dışarıda içebileceğimi ama ne yazık ki bir günde bırakmamın mümkün olmadığını söyledim. Verdiğim cevaptan pek memnun kalmamıştı oysa benim tek yaptığım ona dürüst davranmaktı.

Pek yakında daireyi paylaştığım kadının, İngiliz kocasının kendisini başka bir kadın için terk etmesinin üstesinden gelemeyen, son derece dengesiz ve sorunlu biri olduğunu öğrenecektim. Halbuki ben adamın en baştan neden onunla evlendiğini anlayamıyordum. Korkunç kocası tarafından terk edilen anne ve eş rolünü kızı önünde oldukça sık ve inandırıcı bir şekilde oynuyordu. Kızı, ne zaman ne derdi olduğunu, neden bu kadar mutsuz göründüğünü sorsa, "Çünkü baban beni terk edip başka bir kadınla kaçtı. Artık biz onun umurunda bile değiliz. Bize yeterince para da göndermiyor. Burada bizi açlıktan sürüngürüyor. Senin baban çok bencil bir adam" diye cevap verirdi. Zavallı adam zaten dairesini ona bırakmıştı ve aylık nafaka da gönderiyordu. Daha ne istiyordu ki? Belki tüm gün koca kıçının üzerinde boş boş oturmak yerine gidip bir iş bulsa ve eski kocasının ne beter olduğundan dert yanmayı kesse, hepimiz derin bir nefes alıp biraz hayatın tadını çıkarabilirdik. Yine de ona iyi davrandım. Hatta, ona duty free mağazasından yanlışlıkla aldığım, ağır, baharatlı, hacı yağı gibi kokan Hermes parfümümü bile verdim. Fakat, kalbini ona iyi davranarak kazanamayacağımı biliyordum. Elbette kocası tarafından yüz üstü bırakılmış hissetmekte haklıydı ama bu onun etrafındaki herkesi mutsuz etmesini haklı çıkarmıyordu; özellikle de küçük tatlı kızını. Her Allah'ın günü babasının onu sevmediği hatırlatılırken, kızı büyüdüğünde nasıl olgun ve kendinden emin bir kadın olacaktı?

Bir sabah ben okula gitmek için evden çıkmak üzereyken benimle biraz konuşmak istediğini söyledi. Zevksizce döşenmiş, içindeki eşyalar iki divan ve bir televizyon setinden ibaret, ne-

redeyse boş oturma odasında oturuyordu. Yanına gittim. "Neden bu kadar geç yatıyorsun?" diye sordu. Ders çalıştığımı söyledim. "Bana kalırsa gün içinde ders çalışmak daha sağlıklı. Neden böyle yapmayı denemiyorsun?" diye bir öneri getirdi. Ona geceleri çalışmayı tercih ettiğimi söyledim. Ardından, "Yalnızca senin iyiliğini düşünüyorum. Gecenin birine kadar uyanık kalmak iyi değil, ayrıca fatura geldiğinde senden elektrik için fazladan para istemek durumunda kalabilirim" dedi. Yalnızca "iyi" demekle yetinip ardından evden çıktım. Bir önceki Arjantinli ev sahibem çok da dost canlısı bir kadın olmamasına rağmen en azından kendi işine bakardı. Tramp'te bir kez bile dansa kalkmadan tüm geceyi oturarak geçirdiğim sıkıcı bir akşamdan sonra, eve sabahın ikisinde leş gibi sarhoş döndüğüm geceleri hatırlıyorum. Odama çıkar, müzik setine Barry White CD'sini koyar ve kulağımda kulaklıklarla sabahın erken saatlerine dek çırılçıplak dans ederdim. Ah! Ne günlerdi onlar...

Birkaç gün sonra ben uyurken, sabahın ikisinde odama dalıp banyo ışığımı açık bıraktığım için bana psikopat gibi bağırdığında, ilkin ruh hastası bir duldan, ardından sapık bir kocadan, son olarak da manyak boşanmış bir kadından kaçıp durmaktan bıktığımı fark ettim. Bu insanların derdi neydi ve benden ne istiyorlardı? Artık kimseyi çekecek halim kalmamıştı; yaşamımı geri istiyordum ve hiç tanımadığım birisiyle yeniden risk almaya da hiç niyetim yoktu, bu yüzden ertesi gün Arjantinli ev sahibemi arayıp tekrar yanına taşınmak istediğimi söyledim. Orada istediğim gibi davranma özgürlüğüm vardı ve bu benim için yaşamın bana sunacağı diğer her şeyden çok daha önemliydi.

9
Hayatımın Aşkı

Boğaz manzaralı Körfez Restoran'da mum ışıklı bir masada akşam yemeği yerken ona, "hadi söyle de kurtulalım bitsin" dedim.

Benden bir sigara istedi. Doktorunun ona sigarayı bırakmasını sıkı sıkıya tembih ettiğini bilerek tedirginlikle verdim. Zaten o noktada daha önemli meseleler vardı; sağlığından bile daha önemli meseleler. Sigarasını mum ateşiyle yaktıktan sonra, ki kimilerine göre bu kötü şans getirir, dosdoğru gözlerimin içine bakıp tüm ciddiyetiyle, "Sen nesin biliyor musun? Sen aptal bir orospudan başka bir şey değilsin!" dedi. Başını onaylar gibi sallarken, "Yalnızca aptal değil, aynı zamanda adi ve sapık bir orospusun. Hayatımın beş yılını, aslında kendi hayat öyküsü başlı başına porno olan ve erotik bir roman yazmaya karar veren bir seks manyağıyla harcadığım için kendime gerçekten acıyorum. Benimle beraber olmayı hak etmiyorsun, ben senin için fazla iyiyim. Sen o İtalyan Film Yönetmeni gibilere layıksın" dedi.

Bunun olacağını tahmin etmeliydim; İtalyan Film Yönetmeni üzerine yazdığım bölümün bir kopyasını ona verdiğimde aklımdan ne geçiyordu bilmiyorum. Belki de beş yıldan sonra bile, onun bana olan sevgisini ve beni olduğum gibi kabullenip kabullenmediğini hâlâ sınıyordum. Komik olan en başta okumaya pek de meraklı olmamasıydı. Yazıyı Londra'ya geri dönmeden önce Cenevre'deki çalışma odasına bırakmıştım. Benim için bu kadar anlamı olan ve üzerinde böylesi hevesle, gecemi gündüzüme katıp yazarak, ruhumu içine akıtarak çalıştığım bir şeyle ilgili fikrini almak istemiştim. Ancak şimdi hem yazım hem de kendimle ilgili fikrini almıştım ama pek de emin değildim; belki de kendime saklamış olsaydım daha iyi olabilirdi.

Ne de olsa hayatımda gerçekten sevdiğim tek adam, Hayatımın Aşkıydı ve ben onu sadece üzerinde çalıştığım aptal bir kitap yüzünden kaybediyordum. Oyunu kurallarına göre oynamadığım kesindi. Hatırlıyor musunuz? Onların hep bir bakireymişsiniz gibi düşünmelerini sağlayın. Bense tam tersini yapıyordum. Ona bilerek karanlık, onun unutmayı ve zihnin geri planında bir yerlerde gizli tuttuğu tarafımı hatırlatmıştım. Tek yapmam gereken elimi uzatıp beyninin uzak köşelerine varmak ve bunu tekrar listenin en üst kısmına yerleştirmek olmuştu. Saf, iyi yürekli, güvenilir ve mütevazinin üzerine. Artık listenin en tepesinde ne zaman beni düşünse beliren OROSPU kelimesi vardı.

Başından beri İtalyan Film Yönetmeniyle olan ilişkimi ve bu ilişkinin onunla beraber olmadan çok önce olan bir şey olduğunu biliyordu zaten, o zaman bu kadar büyütülecek ne vardı? Benim için gurur duyulacak bir dönem sayılmazdı ama yaşanmıştı ve geçmişi silemezdim. Sonuçta ne birini öldürmüş ne de banka soymuştum; sadece adi bir film yönetmeniyle bir ilişkim olmuştu. Hangisi daha önemliydi? Ona olan şimdiki sadakatim ve aşkım mı, yoksa geçmişte neler yaşadığım mı? Bir de bu kadar insan içinde beni yargılamak ona mı düşmüştü? Bana birçok kereler benimle tanışmadan önce İstanbul ve Cenevre'deki kadın nüfusunun yarısıyla yattığını kendisi söylememiş miydi? Bu, insanlarla düşüp kalkma meselesiyle onun kirli çamaşırları kesinlikle benimkilerden çok daha fazlaydı. Ben onu asla geçmişi için yargılamamıştım, o neden bana aynı şekilde davranamıyordu?

Böyle bir şeyi yapamayacağını, çünkü eşit şartlarda olmadığımızı, benim bir kadın kendisininse bir erkek olduğunu söyleyip kesip atmıştı. Gözlerim dolu dolu olmuştu ve dosdoğru gözlerinin içine baktığımda tek görebildiğim nefret ve tiksintiydi. Tam bir zalim gibi davrandığının farkındaydım ama bu acımı dindirmiyordu. Sizin bir parçanızmış gibi hissedecek kadar, bi-

risiyle uzun süre beraber olduğunuzda, mantıklı düşünmek çok zor oluyor. Tıpkı sahip olduğunuz ilişkinin sağlıklı ve işlevsel olmadığını bilmenize rağmen, sayfayı hâlâ kapatamadığınız zaman olduğu gibi. Sanırım hâlâ birine yol vermekten ödü patlayan küçük bir kızdım. Onsuz bir yaşam sürme düşüncesi bana Picadilly Meydanı'nda bir grup Japon turistin ortasına çırılçıplak bırakılmak kadar korkunç hissettiriyordu.

2004 yılının sonlarıydı. O zamana kadar yaşamımda birçok şey değişmişti. Beş yıl evvel yüksek lisans programını tamamlamıştım ve dört buçuk yıldır Mayfair'de prestijli bir halkla ilişkiler şirketinde çalışıyordum. Yeni arkadaşlarım vardı. Farklı iş alanlarından insanlar; müzisyenler, bankacılar, gayrimenkul komisyoncuları, sanat tacirleri... Ancak hepsinin ortak bir yönü vardı; hepsi yaşama karşı olumlu tutum takınan, amaçları olan ihtiraslı kişilerdi. Gerçeklerden kaçmak için yıkıcı bir yol arayan kayıp ruhlar değillerdi. Arkadaşlarım değişmişti çünkü ben değişmiştim. Aynı zamanda beş yıldır da ciddi bir ilişkim vardı. Yani o geceye kadar işte.

Hayatımın Aşkıyla erkek arkadaşım olmadan bir yıl önce tanışmıştım. Benim Londra'da yaşamama, onun düzeninin ise Cenevre'de kurulu olmasına rağmen New York'ta bir akşam yemeğinde tanıştık. İnanılmaz yakışıklı bir Türk'tü. Hayatımda gördüğüm en yakışıklı adamlardan biriydi. Ellili yaşlarının ortasında, uzun boylu, atletik, açıklı koyulu sarı saçları (hayır, saçlarını boyamıyordu), büyük, göze çarpan, mavi gözleri ve mükemmel biçimli bir burnu olan bir adamdı. Aslına bakarsanız, güzellik, çekicilik ve karizmanın timsaliydi. Tüm takım elbiseleri en usta terziler tarafından dikilse ve ayakkabılarının çifti beş yüz sterlinden az olmasa da, görüntüsü asla göz boyamazdı, zarif ve kaliteli olurdu. Ne zaman bir yere girse herkesin merak ve hayranlık içinde bakmaktan kendini alıkoyamadığı

türde bir adamdı. Krallarla özdeşleştirebileceğiniz bir cazibe ve zarafete sahipti. Yakışıklı ve kültürlü olmasına ek olarak içinde hâlâ küçük bir çocuk yatıyordu. İçmeye ve arada sırada bir cigara tellendirmeye bayılırdı ve ne zaman ona komik gelen bir şey olsa kiminle beraber olduğuna aldırmaksızın, o kendine has tarzıyla, sanki kriz geçirir gibi, bastırılmaz kahkahalar atardı. Önemli herkesi tanırdı; siyasetçiler, soylular, zengin iş adamları, sosyetikler ve tüm ileri gelenler.

Yine de, her nedense, kısa süreli ilk karşılaşmamızda bana olan ilgisini belli etmesine rağmen ondan o kadar da etkilenmemiştim. Arkadaşlığından keyif almış, görüntüsünden etkilenmiştim ama o sıralar, bir akşam yemeğinde yanımda oturan adamın hayatta bir adamdan isteyebileceğim her şeye sahip olduğunu fark edemeyecek kadar dikkatsizdim. Bir gün, ona delicesine tutulacağımdan henüz habersizdim. O zamanlar o benim için sıradan bir adamdı; yakışıklı, terbiyeli, oldukça keyifli ve ince ama yine de sıradan bir adam. Şans bu ya, gece bitmeden birbirimize telefon numaralarımızı vermeyi sağlamayı başardı.

Ardından beni düzenli olarak aramaya başladı. Bazen yalnızca laflamak bazen yakında Londra'ya geleceğini bildirmek için. Gece Yaşayanlarla takıldığım sıralardaydı. Ne onunla ne de bir başkasıyla ilişkiye girmek ilgimi çekiyordu ve ne zaman Londra'ya beni görmeye gelse ya meşgul olduğumu, ya seyahatte olduğumu ya da evden çıkamayacak kadar keyifsiz olduğumu söyler, davetini kabul ettiğim zamanlarda da onunla daha ileriye gitmezdim. Hatta bir gün telefonda konuşurken ona öylesine doğum günümün yaklaştığını söylediğimde, elinde Channel bir saatle kapımda bitmişti. Nihayet onunla ilgilenmediğimi fark edip beni aramayı kesti, ben de umursamadım.

Bir yıl kadar geçtikten sonra yollarımız tamamen şans eseri, bir başka sosyete toplantısında yeniden kesişecekti. Eylül ayının ortasındaydı. Zengin, Türk Yahudisi bir adamın Holland

Park'taki evinde bir akşam yemeğine davetliydim. Evin uşağı beni devasa köşkün geniş koridorlarından geçerek, antika mobilyalar ve paha biçilmez sanat eserleri, orada bir Picasso, burada bir Chagall'la bezenmiş oturma odasına geçirdiğinde, hayatımın aşkı olacak adamı odanın en kösesinde elinde bir içecekle ayakta dikilip tanımadığım bir kızla konuşurken gördüm. Birkaç kişiye merhaba dedikten sonra onun yanma gittim. Uzun bir aradan sonra kaldığı yerden devam eden iki eski dost gibi hemen muhabbet etmeye başladık. Yemekte benim tam karşımda otururken akşam boyunca derin sohbetimizi sürdürdük. Ne konuştuğumuzu hatırlamasam da aşinalığın insanın içini ısıtan hissini ve sohbetin kendi kendine akıp gittiğini hatırlayabiliyorum. O geceyi beraber geçirme teklifini reddetmeme rağmen eve döndükten sonra, çok güçlü bir şekilde onun yaşamımın bir parçası olmasını istediğimi fark ettim. Nihayet birinin hayatıma girmesine izin vermeye, kendimi koşulsuz şartsız teslim etmeye ve sonuçlarına katlanmaya hazırdım ya da en azından ben öyle sanıyordum.

Herkesin yaşamlarını yapayalnız, kendi kabuğuna çekilmiş ve kendi yağında kavrularak sürdüğü bu çağda, bir insan başka bir insanın yaşamına girmeyi nasıl başarır? Evet, Londra ruh eşlerini arayan ama kısa süreli, yüzeysel ilişkilerle cezp edilip, yollarından saparak gece gündüz sokakların altını üstüne getiren yalnızlarla dolu. İçimizde bir yerlerde tek istediğimizin sevmek ve sevilmek olduğuna kendimizi inandırabiliyoruz ama iş bu konuda gerçekten bir şeyler yapmaya gelince etrafımızı çeviren kocaman güvensizlik duvarını yıkmakta isteksiz davranıyoruz. Hadi kabullenelim, söz konusu ilişkiler olduğunda, bir avuç dolusu tembel, memnuniyetsiz idealistten başka bir şey değiliz. Karşılanması zor beklentilerimizi yerine getirebilecek o özel insanı bulsak bile çok geçmeden, ilişkiyi yürütebilmek için günden güne verdiğimiz ödünlerin altında kalıyoruz. Çan-

tada keklikmiş gibi davranıyoruz. Her nasılsa, günümüzde modern yaşamın getirdiği, bize zaman ve enerji kazandıran kolaylıkların, kişisel yaşamlarımıza da uygulanabileceği yanılgısına düşmüşüz. Seçme özgürlüğümüzü son derece katı bir kararlılıkla savunuyoruz ama zihnimizin arka odalarında bir yerlerde, şunu hissediyoruz ki, sıradaki ihtimallerden birini seçmeseydik, mutluluğu yakalama olasılığımızın çok daha yüksek olacağını hissediyoruz, hatta bundan eminiz.

Bana gelince, onunla ikinci kez karşılaştığımda, her şeyi yaladım yuttum havalarındaydım. Hayatta bir roman yazmaya yetecek kadar abeslik görmüştüm. Fakat, her zaman olduğu gibi, bir ilişkiye başlamak için en olmadık adayı seçmiştim; iki kez evlenip boşanmış, yaşlanan bir playboy.

Ertesi gün bir başka metropole giderken beni havalimanından aradığında, "Senden gerçekten hoşlanıyorum ve geçen gece aramızda doğal bir bağ olduğunun farkına vardım. Seninle tekrar görüşmek ve daha çok zaman geçirmek istiyorum. Londra'ya ne zaman döneceksin?" diyerek ona niyetimi belli ettim. Bir hafta içinde geri döndü ve sonrası çorap söküğü gibi geldi.

Hayatımda ilk kez çılgıncasına aşık olmanın dışında, bir erkeğe hayranlık ve saygı da duyuyordum. Mükemmel olmadığımın bilincindeydim ama değişmeye hazırdım. Değiştim de. Yalnızca o istedi diye değil, aynı zamanda değişme vaktinin geldiğini bildiğim için. Dostlarımı, giyim tarzımı hatta manikürümü bile değiştirdim. Uçurumun kenarında olan ve hayatta hiçbir ahlak anlayışı olmayan insanlarla ilişkimi kestim. Mini etek, topuklu ayakkabı, çok açık ya da beni çok frapan gösteren kıyafetler giymeyi bıraktım. Versace gece kıyafetleri ve Gucci topukluları dolaptan çıkarırken onlardan kalan boş yeri Armani ve Max Mara takımlar aldı. Gökkuşağının hemen her renginde sahip olduğum La Perla dantelli iç çamaşırlarımın yerini Calvin Klein ve Prada'nın yumuşak pastel tonları, düz beyaz, bej ve siyah renkler-

deki çamaşırlar aldı. Tırnaklarımdaki ojeleri çıkartıp tamamen doğal bıraktım. Bir sağlık kulübüne yazılıp özel bir antrenör eşliğinde her hafta düzenli olarak egzersiz yapmaya başladım. Ancak, değişimin bir gecede gerçekleşmedi. Londra'ya beni görmek için her gelişinde, benim Cenevre'ye yanına her gidişimde veya ne zaman egzotik bir yerde buluşsak yumuşak bir dille benden bir şeyleri değiştirmemi isterdi. Eğer bir nedenden dolayı onu dinlemezsem, bir dahaki buluşmamızda, bunu biraz daha sert bir şekilde dile getirirdi.

"Neden kendini bir tür üst sınıf orospu gibi gösterme arzusu içindesin?"

Gözlerim sonuna kadar açılmış şekilde, "Affedersin?" diye cevap verdim.

"Sana kıçını dünyanın geri kalanına gösteren etekler giymenden hoşlanmadığımı söylemiştim ama zannedersem ne demek istediğimi yeterince açık anlatamadım."

"Dünyanın geri kalanına kıçımı gösterdiğim falan yok. Öyle bir söylüyorsun ki duyan da mikro etek giyiyorum sanır; bu eteğin boyu gayet yerinde. Sen biraz fazla tutucu davranıyorsun. Etrafına bir bak; bu restorandaki kadınların yarısından fazlası benimle aynı boyda etek giymiş."

Tam bu noktada koltuğuna yaslanıp, "İşte, sen herhangi biri değilsin; sen benim kız arkadaşımsın ve benim kız arkadaşım her zaman zarif ve zevkli giyinmeli" dedi.

"Bunun onunla ne alakası var? Son yirmi beş yıldır Cenevre'de yaşamama rağmen hâlâ böyle takıntıların olmasına inanamıyorum."

"Eh, eğer benimle olmak istiyorsan, kurallarımı kabullenmek zorundasın. Birçok konuda oldukça makul biriyim ben; yalnızca kız arkadaşımın bir fahişe gibi görünmesini istemiyorum" dedi kibirle.

O gece otel odamıza döndükten sonra, ben eteğimi çıkarır çı-

karmaz bir makasla ikiye kesti. Ne demek istediğini daha açık anlatamazdı.

Ne zaman elimi belirginleşmiş bir sivilceyi yoklamak için alnıma götürsem, hemen o anda elime uzanıp bir şaplak indirirdi. "Cildinle oynama! Ne kadar kurcalarsan o kadar kötü olur" derdi.

"Ama..."

"Aması falan yok. Ne diyorsam onu yap!"

Christie's'de şarap tatma, Fransızca öğrenme, sürücü kursuna gitme gibi devamlı kendini geliştirmekle ilgili ortaya yeni fikirler atardı. Miami'ye yaptığı seyahatten benim için aldığı bir çuval vitamin ve ilaçla dönerdi. Günlük telefon konuşmalarımız sırasında kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeğinde ne yediğimi kontrol ederdi.

"Kahvaltıda taze sıkılmış portakal suyu iç ve tahıllı gevrek ye. Öğle yemeğinde makarna ya da herhangi bir karbonhidrat. Akşam yemeğindeyse ızgara tavuk veya balık, yanında haşlanmış sebze ya da salata ye. Haftada bir kırmızı et yiyebilirsin. Bu arada, sana aldığım o vitaminlerden hâlâ içiyorsun değil mi?"

İşten erken çıktıktan sonra taksinin arka koltuğunda uzanıp titrek bir sesle onu arardım ve "Çok hastayım. Sanırım öleceğim. Keşke burada olsaydın" derdim.

"Neyin var aşkım?"

Yanaklarımdan yaşlar süzülürken, "her yanım titriyor ve boğazım ağrıyor" diye cevap verirdim.

"Eve gider gitmez üç bin miligram C vitamini al. Yol üzerinde bir yerde durup kendine hazır çorba al, sonra sana aldığım Tylenol'den iki kapsül al. Yarım saat içinde seni tekrar arayıp kontrol edeceğim."

Daha ilk günden ilişkimiz, usta çırak, baba kız ilişkisi üzerine kurulmuştu. Ne zaman gündelik yaşantımda bir belirsizlikle karşılaşsam (bu ister bir akşam yemeğine ne giyeceğim,

ister işimle ilgili çeşitli meseleleri nasıl çözeceğim, ister doğum gününde bir kız arkadaşıma ne hediye alacağım diye sormak olsun) onu arayıp bana nasihat etmesini isterdim, her şeyi doğru algılamak için bana tüm detayları anlattırıp bir çıkar yol bulurdu. O zamana kadar kararsızlığım elimi kolumu bağladığı için, nihayet omuzlarımdan büyük bir yük kalkmış gibi hissediyordum. Artık restoranlarda ne yemek ısmarlayacağım, Tegernsee'ye yapacağım hafta sonu gezisine giderken yanıma hangi kıyafetleri alacağım diye endişelenmek yoktu.

Yaşamımda ilk defa bana inanan ve beni gerçekten büyük bir potansiyele sahip, kendini geliştirebilecek ve sayısız kişisel özelliğe sahip olduğumu gören biriyle beraberdim. Semerkant'taki arkeolojik bir alanda, bir medresenin muhteşem güzelliğine hayranlıkla baktığımız sırada, "Ne inanılmaz değil mi? Özbekistan gibi bir yerde böylesi nefes kesici bir güzelliğin var olabileceğini kim tahmin edebilirdi? Buraya ilk gelişimde resmen ağzım açık kalmıştı. O yüzden senden bana bu iş gezisinde eşlik etmeni istedim. Buraya en son geldiğimde seni düşündüm. Kendi kendime, 'benim küçük tavşanımın da bunu görmesi gerek' dedim. Senin gezip görerek ve farklı kültürlerle ilgili dünyevi bilgi edinerek kendini mümkün olan her şekilde geliştirmeni istiyorum" derdi.

Mahcup mahcup gülümser, ona sokulup bir yanağına sıcak bir öpücük kondururdum. Ardından, "Sende çok büyük bir potansiyel görüyorum. Aynı zamanda çok merhametli, sevgi dolu ve sorumluluk sahibi biri olduğun için, iyi bir eş ve anne de olursun. Her ne kadar yaşamında bir dolu çılgınlık yapmış olsan da, aslında güçlü etik ve aile değerlerine sahip birisin. Aslına bakarsan hayatımda karşılaştığım en hoş insanlardan birisin. Bir meleğin kalbi var sende. Hayatta başına her ne gülünç saçmalık geldiyse bunların hepsi geçmişte babanla yaşadığın şeylerle ilgili; hakikaten sana hayatı zehir etmiş" diye devam ederdi.

Babamla olan ilişkim bile aşama kaydetmeye başlamıştı. İstanbul'a Babamı ziyarete her gidişimde, onu hayatımda duygusal fırtınalar koparan ve hâlâ bunları tekrarlayabilecek biri gibi görmeyi bırakıp, bana asla iyi babalık edememesinin arkasında, kendine göre sebepleri olan bir adam gözüyle bakmaya başladım ona. Geçmişte yaptığı hatalar için onu yargılamaktansa, olduğu gibi kabullenmeye sonunda hazırdım ve eskiden yaptığı gibi beni etkilemesine izin vermiyordum. Beni bir nebze etkilese bile, arkamda Hayatımın Aşkının manevi desteği olduğunu biliyordum.

O içimdeki en iyi özelikleri dışa çıkarabiliyordu. Ben de onda aynı etkiyi yapabildiğime inanıyorum. İlişkimizde bir yıl geçtikten sonra, etiketleri fazlasıyla etkileyici bulan bir adam olmayı bıraktı. Tek dertleri keyifli zaman geçirmek ama iş sıkıya geldiğinde asla birbirlerini kollamayan, genellikle zengin Türk iş adamları olan sözde arkadaşlarıyla arasına mesafe koymaya başladı. Daha derin, daha düşünceli ve daha yumuşak mizaçlı bir adam haline geldi.

Hayatımda ilk kez bir adamın beni alışveriş yapmam için dışarı çıkarmasına izin verdim. Tasarım kıyafetler, değerli mücevherler ve pahalı saatlerle şımartılmak bana öyle olağan gelmişti ki... Artık bir adamın beni satın aldığı hissine kapılmıyordum; ruhum ve bedenimle zaten onundum. İnanılmaz cömert bir adamdı ve bu cömertliğin arkasında gizli emeller yoktu; bu ister kız arkadaşı, ister dostları isterse mali zorluğa düşmüş bir tanıdık olsun, önemsediği insanları mutlu etmek ve onlara bakmaktan çok büyük keyif alıyordu. Milyarder değildi ama varlıklıydı ve kendisine yakın olanlarla banka hesabını paylaşmakta bir sakınca görmezdi. Aslına bakarsanız, yurtdışındaki güçlü bağlantıları sayesinde kolaylıkla dünyanın en zengin Türk iş adamlarından biri olabilirdi ama bunu yapabilmek için asla yeterince hesapçı olmamıştı. Tanıdıklarından bu şekilde yararlanmayı kendine yedi-

remezdi. Bunu yapmanın ona kendini ucuz hissettirdiğini söylerdi. Almak yerine vermeyi tercih ederdi.

"İşte bu benim en kötü özelliğim" der ve "Asil bir ruha sahip olmanın hiçbir anlamı yok. İnsanlara ne kadar iyi davranırsan senden o kadar yararlanmaya çalışıyorlar. Kişisel menfaatler ve sahtekarlığın hüküm sürdüğü bu dünyada haysiyete yer yok. Ama her ne kadar bu gerçeği kabullensem de artık bunu uygulamaya geçirebilmem için çok geç. Ne yazık ki, senin de aynen benim gibi olduğunu görüyorum. Çok geç olmadan, insanları nasıl kullanacağını öğrenmek zorundasın. Hep kendine şu veya bu kişinin bana nasıl bir yararı dokunur diye sormalısın" diye devam ederdi.

Yüzümü ekşitip, "asla öyle olamam, bu benim içimde yok" diye cevap verirdim.

"O halde kendini zorlamalısın, yoksa insanlar seni kullanırlar."

"Sana katılmıyorum. Tüm ilişkilerin temelinde gizli ve kurnazca çıkarlar yok. Karşılığında hiçbir şey beklemeden verici olan insanlar olduğuna kesinlikle inanıyorum; senin kim olduğuna aldırmaksızın yaslanıp ağlayabileceğin bir omuz, dostun olabilecek insanlar... Bunca manevi arayıştan sonra bu tip insanların hayatımda olmasını istediğimi fark ettim. Eğer asil bir ruhun varsa öyle gelmiştir öyle gider. Ruhunu daha aşağılara çekmeye çalışarak, zaman harcamanın hiçbir anlamı yoktur. Geçici olarak yapmayı başarsan bile, bu sadece sana kendini ucuz, beş paralık bir orospuymuşsun gibi hissettirecektir."

En az yirmi yıldır görmediği liseden eski bir arkadaşına, akciğer kanseri teşhisi koyulduktan sonra hayatta kalmaya çalıştığını ve parasız olduğunu öğrenir öğrenmez nasıl canla başla destek olduğunu anımsıyorum. Tüm sözde yakın ve zengin arkadaşları ona yüz çevirirken, Hayatımın Aşkı yalnızca tüm ilaç

masraflarını karşılamakla kalmadı, aynı zamanda hazin bir şekilde vefat ettiğinde de yatağının yanı başındaydı.

Ancak her ikimizin de içinde olan güvensizlikler, çok geçmeden yüzeye vurup aramızda oluşan güçlü bağı, birbirimize duyduğumuz karşılıklı derin sevgi ve saygıyı zedeleyecekti.

Benim reddedilmekten ve terk edilmekten ödüm kopuyordu. Onunsa bir kadın tarafından aldatılma fikri bile tüylerini diken diken etmeye yetiyordu. Bir yaz akşamı bir arkadaşıyla beraber Cenevre Gölü'ne küçük bir tekneyle açıldığımızda neredeyse boğulduğumu hatırlıyorum. Havai fişeklerini bir saat kadar izledikten sonra ona çok çişimin geldiğini söyledim ve inanın bana öyleydi. Küçük teknede boş bir kova haricinde tuvalet bulunmadığından, ona kıyıya dönmemiz gerektiğini söyledim. Beklemem gerektiğini söyledi. Nasıl bekleyebilirdim, pantolonuma salıvermek üzereydim! Yo, beklemem lazımdı. Israr ettikçe, o daha çok isteksiz davrandı. Bir noktada tepesi attı ve bana, "Yeter! Buraya havai fişeklerin keyfine varmaya geldik; senin aptalca dırdırlarını daha fazla duymak istemiyorum, tamam mı?" diye bağırdı.

Bana arkadaşının önünde, sanki yoktan anlamayan, bedensel dürtülerini kontrol edemeyen küçük, şımarık bir kızmışım gibi küçümseyici bir tavırla davranmıştı. O anda, ricalarımı görmezden gelerek beni aslında umursamadığını kanıtlamıştı; onun için ben yalnızca bir tür gönül eğlencesiydim. Bu muazzam umutsuzluk ve hayal kırıklığı hissi bir anda yıldırım gibi çarpıp kafamda mantık adına ne varsa gölgesinde bıraktı. Ona suya atlayacağımı söylediğimde, "iyi, atla, işe ve gel o zaman" dedi.

Geri dönmeme niyetiyle suya atladım. Şehrin ışıklarını görebiliyordum, kıyıya yüzecektim, zaten yüzdüm de. Yani, yüzdüm sayılır. Hatırlıyorum da, hâlâ üzerimdeki hırkam, kot pantolonum ve spor ayakkabılarımla cebelleşerek var gücümle yü-

züyordum ama sanki hiç aşama kaydetmiyor gibiydim. Nihayet kıyıya yaklaştığımda ayaklarım hâlâ yere değmiyordu ve tam o anda pilimin bittiğini hissettim. Kendimi öldürmeye falan çalışmıyordum. Öfkeden kudurmuştum ve ondan kaçmak istedim, kaçtım da zaten, ama çılgınca tepkimin bedelini yaşamımla ödeyebileceğimi daha yeni anlamıştım. Hâlâ gölün soğuk ve karanlık sularına teslim olmamak için debelenirken, demek böyle sona erecekti diye düşündüm. Bu gezegende her gün binlerce insan yaşama veda ediyor ve eğer ölürsem ben de onlardan biri olacağım. Bir birey olmaktan çıkıp, doğum ve ölüm tarihleri bir dosyaya işlenmiş bir isim haline geleceğim. Ölüm nedenime boğulma yazacaklar. Sırf salaklığından kızının Cenevre Gölü'nde boğulduğunu öğrenince, Annemin ne kadar üzüleceğini düşündüm. Ona böyle bir şeyi nasıl yapabilirdim? Herhalde asla ölümümün üstesinden gelmeyi başaramazdı. Bunu yaptığım için kendimi asla bağışlayamazdım. Gerçi, artık yaşamıyor olacağıma göre bu konuda endişelenmeme de pek gerek yoktu. Belki de yaşardım, ama başka bir boyutta. Böylelikle en azından ona musallat olabilirdim. Tabii, sadece ruhumun huzura erdiğine onu ikna etmek için. Belki de, her şeye rağmen bir şekilde onu ölümün o kadar da kötü bir seçenek olmadığına inandırabilirdim. Ne para meseleleriyle, ne kilo derdiyle ne de ölümcül hastalıklarla uğraşma derdi var. Birkaç hafta onunla takılır, ona yoldaşlık ederdim. Ama bu onu delirtir de herkese ölen kızıyla beraber olduğunu söyledikten sonra kendini akıl hastanesinde bulursa? Tanrım, ölmek ne büyük sorumluluk, neyse gerçekten ölmek istediğim de yoktu zaten. Peki ya Hayatımın Aşkı, umurunda olur muydu, kendini hiç mi suçlu hissetmezdi? Ne de olsa bu kadar öfkelenmeme ve histerik olmama neden olan onun o ilk tepkisiydi. Sağ elimi kaldırıp imdat diye bağırdığımda nefessiz kalmak üzereydim ve gölün suları dilimin ucunda ağzıma dolmak için bekliyordu. Çok

utanç vericiydi ama yapmak zorundaydım. Henüz ölmeye hazır değildim.

Birinin suya atladığını gördüm ve az sonra kot ceketli genç adam, herhalde Türk'tü çünkü Türk'e çok benziyordu, beni belimden kavrayıp kıyıya çıkardı. Havadan sudan konuşacak ve Türkiye'nin neresinden olduğu gibi şeyleri soracak bir durumda değildim, o yüzden ona İngilizce teşekkür ettim. Havai fişekleri izleyen kalabalık, ben aralarından geçebileyim diye yarıldığında kendimi seksenlerin *Splash* filmindeki denizkızı Daryl Hannah gibi hissettim. Resmen ıssızlığın ortasından belirivermiştim, tabii daha az etkileyici bir şekilde olmuştu benimki. Derken yakınlardaki bir otelin güvenlik görevlileri ellerinde telsizleri ve hemen etrafıma sardıkları kocaman bir masa örtüsüyle yanımda bittiler. Birden bire sağdan soldan insanlarla sarılmıştı etrafım. Artık kendimi gizemli bir denizkızından çok, sırf insanların dikkatini çekmek için çılgınca bir şey yapmış deli bir kadın gibi hissediyordum. Tıpkı bir birinci lig maçının ortasında kendilerini çırılçıplak futbol sahasına atanlar gibi. Bana türlü türlü sorular soruyorlardı: Biri beni boğmaya mı çalışmıştı? Polise bildirmem gereken bir şey var mıydı? Herhangi bir şekilde yaralanmış mıydım? Onlara iyi olduğumu; kimsenin beni öldürmeye çalışmadığını söyleyip kibarca tuvaletlerini kullanabilir miyim diye sordum. Ondan biraz sonra da beni eve götürmesi için bir şoför ayarladılar.

Genç ve sarışın İsviçreli bir şoför beni siyah bir Mercedes Benz'in içinde Hayatımın Aşkının göl kenarındaki evine götürürken, hâlâ beyaz bir masa örtüsüne bürünmüş oturuyordum. "Peki orada neler oldu gerçekten? Neden öyle kıyıya kadar yüzmek zorunda kaldın?" diye sordu.

Ona bakıp, söyleyecek daha mantıklı bir şey bulmayı ümit ederek bir saniyeliğine içimi çektim. Kendi kendime, neden hiç tanımadığım birine yalan söyleyeyim ki diye düşündüm. "Şey,

çok çişim gelmişti ve erkek arkadaşım da beni kıyıya götürmek istemedi, o yüzden ben de atlayıverdim" dedim.

Genç adam yüzünde boş bir ifadeyle bana bakakaldı. Başımı çılgıncasına öne arkaya sallarken, "gerçekten çok çaresizdim, acı çekiyordum" diye devam ettim.

Yo, bu yabancı kesinlikle beni anlamayacak ve merhamet göstermeyecekti, bu da kendimi çok daha kötü hissetmeme neden oldu. Konuşmadan arabayla ilerlemeye devam ederken kafamda hâlâ kendimi ona karşı savunuyordum. "Ne yapsaydım ha? Üstüme başıma mı işeseydim? Seni geri zekalı, zalim yürekli İsviçreli!"

Derken bir anda jeton düştü. Öylece göle atlayıp ortadan kaybolmakla çok ileri gitmiştim, değil mi? Tekneye geri dönmediğime göre benim boğulduğumu ya da başıma bir şey geldiğini sanma ihtimali vardı. Ya da, belki hâlâ arkadaşıyla havai fişekleri izliyordu. Beni gerçekten önemseseydi, o da arkamdan atlamaz mıydı? Keşke ölmüş gibi yapabilecek gücüm olsaydı. O zaman beni gerçekten sevip sevmediğinden emin olabilirdim.

Hayatımın Aşkı eve döndüğünde öfkeden köpürmüştü ve beni asabi haliyle ilgili çoktan uyarmıştı. Şöyle dediğini anımsıyorum: "Beni merhametli bir hanım evladı gibi gördüğünü biliyorum ama eğer damarına basarsan, tahmin bile edemeyeceğin kadar acımasız olabilirim. O yüzden beni asla çantada keklik gibi görme, eğer böyle düşünürsen çok üzülürsün. İnan bana üzülürsün."

Kapının eşiğine gelip de beni hâlâ beyaz masa örtüsüne sarılmış olduğumu görür görmez, "İlişkimiz bitti. Pılını pırtını toplayıp yarın gitmeni istiyorum. Hayatımı bir ruh hastasıyla paylaşamam. Şimdi beni yalnız bırak; yatacağım" dedi ve yatak odasına gitti.

Gece boyunca yatağının yanı başında ağlayarak beni bağış-

laması için yalvardım. Arada sırada derin uykusundan uyanıp bana ya çenemi kapamamı ya da defolup gitmemi söyledi. Nihayet, sabah yedi civarında ilişkimizin bittiğiyle ilgili acı gerçeğin farkına vardım. Kendimi daha fazla rezil etmenin anlamı yoktu. Londra'ya dönüş biletimi ayarladım ve bavullarımı toparladıktan sonra yatak odasına gittim. Uyanıktı. Başını yastığından kaldırıp, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

Gözlerimi kaçırarak, "Gidiyorum. Yetişmem gereken bir uçak var. Her şey için teşekkür ederim" diye cevap verdim.

Yataktan kalkıp banyoya doğru ilerlerken, "Uçağın kaçta?" diye sordu.

"Akşam üzeri saat altıda."

Banyodan güneş gözlükleri ve bornozuyla döndüğünde aşağılarcasına, "Havalimanında onca zamanı nasıl geçirmeyi düşünüyorsun seni geri zekalı aptal?" dedi.

Hâlâ gözlerimi kaçırarak "Bilmiyorum. Daha erken olan uçuşların hiçbirinde yer yoktu ve sen sabah gitmemi istemiştin, ben de gidiyorum" diye yanıtladım.

Bana oturmamı söyledi. O sabahın dokuzunda kendisine bir bardak viski hazırlamak için mutfağa giderken ben de yatağının kenarındaki koltuklardan birine yerleştim. Tüm bunların ne anlamı var ki diye düşündüm. Elinde viskisiyle geri geldi ve tam karşımdaki koltuğa oturup küçük purosunu yaktı. En başta sessiz sedasız kıkırdamaya başladı ama devam ettikçe kahkahaları yükselmeye başladı. Bir noktada, bu defa hakikaten sadece kahkaha mı atıyor yoksa bir çeşit kriz mi geçiriyor emin olamadım. Endişeli bir şekilde, "Hey! İyi misin sen?" dedim.

Bir saniyeliğine durakladı, gözlerinden süzülen yaşları silmek için güneş gözlüklerini kaldırdı ve ardından, "dün akşam ne yaptığını bana tekrar bir hatırlatsana" dedi.

"Ne yaptığımı çok iyi biliyorsun!"

"Hayır, ben senin ne yaptığını tekrarlamanı istiyorum."

"Tekneden atlayıp kıyıya yüzdüm."

"Lütfen bu mantıklı davranışının nedenini hatırlat bana."

"Tekneden atladım çünkü işemem gerekiyordu. Tatmin oldun mu? Şimdi gidebilir miyim lütfen?"

Sorumu yanıtlamadı ama ben kafam karışmış orada oturup ona bakarken, bir iki dakika daha kahkahalar atmaya devam etti. Görünüşe bakılırsa bu onun "seni affediyorum" deme şekliydi.

Halbuki onun için hikâye bambaşkaydı. Ona göre kadınlar sahtekar, asla güvenilmez, yalancı küçük orospulardı. Yaşamı boyunca tam bir hovarda gibi davranmış bir adamın ağzından böyle sözcüklerin dökülmesine gerçekten inanılmazdı. Ama zannedersem önüne gelen eli yüzü düzgün her şeyle yatmasının tek nedeni de kadın nüfusuna haddini bildirmek için duyduğu zapt edilemez dürtüydü. İntikam alıyordu. Biri onu aldatmaya teşebbüs etmeden önce onu aldatıyordu; yani üste çıkıyordu. Bir gün, Chelsea Walton Caddesi'ndeki Toto's restoranında, önündeki sebzeli risotto'sunu yerken hayatında hiçbir kadına acıma, şefkat ya da sevgi göstermediğini itiraf etti. Ardından, "Sen her nasılsa bunların hepsini değiştirdin. Belki de yaşlanmamla alakalıdır" dedi.

"Demek sana yirmili ya da otuzlu yaşlarında rastlasaydım bana farklı davranacaktın?"

"Bundan emin olabilirsin! Yalnızca seni düzmek peşinde olurdum. Bunu yaptığım anda bir sonraki hedefime geçer ve asla dönüp geriye bakmazdım. Yaşamımın o döneminde kadınlar kendilerini üstüme atarlardı. Hatta, kimi zaman bu çok yıpratıcı olurdu. Herkes bana 'Don' diye hitap ederdi. O kadar şımarık ve bencildim ki. Seninle o zaman karşılaşsaydım, senin özünü görmeyi başaramazdım."

Ona önceki iki evliliğini sorduğumda, "Berbat bir kocaydım. Eski eşlerime karşı hiçbir sorumluluk duymazdım. Hiç evde dur-

mazdım. Ya başka kadınlarla yatakta ya da erkek arkadaşlarımla bir gece kulübünde kafayı buluyor olurdum. Evli olmaktan nefret ediyordum. Eğer ailemin ısrarları olmasaydı her iki eşimle de asla evlenmezdim. Şimdi, benim yüzümden tahammül etmek zorunda kaldıkları onca saçmalık, bana kendimi suçlu hissettiriyor. Hakikaten de yaşamlarının canına okudum denebilir."

"Peki onları hiç mi sevmedin?"

"Kimi? Karılarımı mı? Şaka yapıyor olmalısın!"

Tutkulu bir aşıktı, ben de öyleydim. Ona olan yoğun arzumun eğlenceli şehvet eylemlerine dönmesinden tahrik olsa da, sırf bunu yapma kapasitemin olduğu düşüncesi bile, sonraları onu bana karşı güvensizliğe ve hayal kırıklığına sürükleyecekti. Kimi zaman, şehvetle bakıp ardından bir çeşit yabani hayvan gibi üzerine atlayarak tahrik olduğumu ona açıkça gösterdiğimde, beni itip sürtük gibi davranmayı kesmemi söylerdi. Aklım karışmıştı, ama bir süre sonra cinsel dürtülerimi kontrol etmeyi seçtim; her ne nedenle olursa olsun onu kendimden uzaklaştırmaya hiç niyetim yoktu.

O yaşamıma girmeden önce erkeklerle olan ilişkilerimde hep iflah olmaz bir avcı gibiydim; avlarıma nişan alır, yatağa atardım. Onlar sırtüstü yatıp işin keyfine varırken ya da emirlerime uyup ne istersem yaparken, ben tüm işi tek başıma kotarırdım. İtaatkar bir rol oynamaktan acayip tahrik olduğumu keşfedince çok şaşırmıştım. O güne kadar bendeki bu eğilimi hiç kimse ortaya çıkarmamıştı, haliyle dizginleri elimde tutmaktan hoşlandığımı zannetmişlerdi, bu bir dereceye kadar doğruydu ama kontrolü kaybetmekten aldığım zevkin yanına bile yaklaşamazdı. Düşmanlarım, onlardan beklediğim şeyin teslim olmak değil, karşı saldırıya geçmek olduğunu bilmiyorlardı. Yatakta, erkekler üzerinde kullandığım o güçten hoşlansam da, çok geçmeden bana karşı koyma konusunda duydukları isteksizlik hevesimi söndürürdü. Onları bir cinsel obje olarak

görmeyi bırakır, artık oynamak istemediğim, işe yaramaz, aptal bir oyuncak gibi görmeye başlardım. Her nasılsa, Hayatımın Aşkı özümü görmeyi başarmıştı.

Onunla yaşanan cinsellik, Bay Kocaman artık sıvısını tutamayana kadar iki üç pozisyon denediğiniz, doğrudan fiziksel bir faaliyet değildi. Onunlayken yatak odası, fantezilerinizi yaşadığınız ya da en azından zihninizde gerçekleştirdiğinizi hayal ettiğiniz, yetişkinlere göre bir oyun bahçesi gibiydi. Yatakta edepsiz konuşmayı severdi ve beni güçlü, erkeksi elleriyle her yanımdan kavrayıp, ne yapmak istediğini her bir küçük detayına kadar söylerdi. Beni arkamdan yakalayıp öpmeye, dişlerini boynuma geçirmeye, göğüslerimi okşamaya ve bir eliyle saçlarımı çekip diğeriyle popoma sıkı bir şaplak indirirken, hayalgücümün kapasitesini sınardı.

Başta, geçmişimle yüzleşmenin ona kendini ne kadar güvensiz hissettirdiğini bildiğim için sorusunu cevaplamaktan çekinirdim. İsteksizliğimi fark edip bana bir başlangıç noktası sunardı.

"Neredeydiniz? Sana ilk kez nerede dokundu?"

"Kiminle neredeydim?"

"Hadi, oyun bozancılık yapma! Anlatsana, seni nasıl becerdiğini bilmek istiyorum! Onun evinde miydiniz? Tamamen üzerinde miydi?"

"Kimin nasıl becerdiğini?"

"İlle belli birisi olması gerekmiyor. Biraz hayalgücünü kullan."

"Peki, soru neydi?

İçini çekip soruyu tekrarladı: "Neredeydiniz?"

"Onun evinde yatak odasındaydaydık" diye bir an düşündükten sonra cevap verirdim.

"Seni öperken eteğini kaldırıp elini donunun içine mi sokardı?"

"Evet, sonra beni yatağa iterdi ve üzerimdekileri yırtarcasına çıkarırdı. Ona durmasını söylerdim ama dinlemezdi ve ardından bacaklarımı sonuna kadar açıp üzerime çullanırdı ve..."

"Peki böyle mi yapardı?"

O noktada, Hayatımın Aşkı ayağa kalkar, beni sırt üstü çevirir ve vücutlarımız birbirine kenetlenirdi. Dudaklarıma ihtiraslı bir öpücük kondurduktan sonra "Sana yaptığı şeyden hoşlandın mı? Üzerine çullanmış bir hayvan gibi seni becerirken ona bir şey söyledin mi?" diye sorardı.

"Evet, fazlasıyla" diye cevap verirdim.

Cinsel yaşamımız pek de doğrudan bir cinsellik içermiyordu ve bunu devam ettirmek için her şeyden çok hayal gücümüze yaslanmak zorundaydık, ancak kulağa garip gelse de, işin aslı daha önce hayatımda hiçbir adam beni bu kadar tahrik etmemişti. Resmen ayaklarımı yerden kesiyordu.

Fakat, yatak odasının dışında, ne zaman ona bitmiş ilişkilerimle ilgili bir sır verecek olsam aynı merak ve hevesi göstermezdi. İtalyan Film Yönetmeni, Bangladeşli Toprak Ağası, Editör gibi birkaç önemsiz ilişkilerimden söz etmiştim; duydukları onu hiç de keyiflendirmiyordu. Bir kadının cinsel anlamda nasıl davranması gerektiğine dair tamamen farklı yaklaşımlarımızın olduğunu bile bile, en olmadık zamanda kendi katı, önyargılı görüşlerini bana dayatırdı. Mayfair'deki Mark's Club'da romantik bir akşam yemeği yerken bana, geçmişte yaptıklarımın kabul edilemez olduğunu, yaşamımın büyük bir kısmında tam bir şıllık gibi davrandığımı, ne şanstır ki ona rastladığımı ve yardımı sayesinde kendimi bir hanımefendiye dönüştürdüğümü söylemişti.

Bana göre konu, bir kadının kaç sevgilisi olması gerektiği değil, çünkü bunun tamamen göreceli bir şey olduğu kanısındayım, en başta neden o deneyimi yaşamayı seçtiğidir. Onunla bir ilişki yaşamadan önce her nasılsa zıvanadan çıkmıştım ama sa-

nırım böylesi bir süreçten geçmem gerekiyordu. "Zıvanadan çıkmak" tabirini kullanmakla çok sayıda sevgilimin olmasının bir hata olduğunu söylemeye çalışmıyorum. Demek istediğim, hayatımda öyle bir noktaya vardım ki, bir süreliğine, kimi zaman erkekleri kimi zamansa başka şeyleri içeren çeşitli kaçış yolları denemem gerekti. Fakat o bunu anlayamadı. Ona göre her şey kuku ve çüklerden ibaretti; yaptıklarımı daha geniş bir çerçeveden göremeyecek kadar önyargılıydı.

İlişkimizde iki yıl geçtiğinde, yaşamımın geri kalanını beraber geçirmek istediğim adam olduğunu anlamıştım. Ancak hislerimiz karşılıklı değildi. Üçüncü kez evlenerek aynı hatayı en baştan tekrarlamaya niyeti yoktu. Daha da önemlisi, onu bağlanmamak konusunda bu kadar kararlı yapan şey, aramızdaki yirmi dokuz yaş farktı. Alaycı bir tavırla, bana on yıl içersinde büyük olasılıkla artık beni cinsel açıdan tatmin edemeyecek durumda olacağını ve muhtemelen benim de bunu başka kucaklarda aramaya başlayacağımı söylerdi. Sütçüde, komşunun ergen oğlunda, pizza dağıtıcısında ve diğerlerinde. Bana asla elalemin maskarası olmayacağını söylerdi. Onu maskaraya çevirmek gibi bir niyetimin olmadığını anlatmaya çalışırdım ama hiçbir işe yaramazdı.

İlişkimizin başında benden çocuk sahibi olmak ve beraber yaşamak için Londra'ya taşınmak gibi geleceğe yönelik bir çeşit bağlılık ima etmesine rağmen, sonradan tek sözünü ettiği, ilişkimizin keyfini çıkarmamız gerektiği, eninde sonunda kendi yaşıma uygun, beraber gelecek kurabileceğim biriyle karşılaşacağımdı. Ben başka biriyle karşılaşmak istemiyordum; beraber olmak istediğim kişiyle zaten karşılaşmıştım, ne diye hâlâ başka bir eş bulmak için arayış içinde olmalıydım? Cinsel performansı ya da karşılaşacağım herhangi bir zorluk umurumda bile değildi. Tek dileğim onun yanı başımda olmasıydı. Eğer

yatalak olacak olursa ona bakacağımı, hatta poposunu bile temizleyeceğimi söyledim ona. Bu onu kahkahalarla güldürdü ama yok, ben ne dediğimi bilmiyordum. Bu tip şeyleri idrak edemeyecek kadar gençtim. Eninde sonunda onu bir baş belası gibi görecektim.

Beni seviyor, ama yalnızca kendi koyduğu şartlar çerçevesinde istiyordu. Her ne şekilde olursa olsun onu memnun edebilmek için mümkün olduğunca, ruhumu ve karakterimin kuytuda kalmış her özelliğini, ona açtığım için, onun tarafından reddedilmeyi kaldırabilecek donanıma sahip değildim. Yavaş yavaş, kendimi kaybetmeye başladım. Gece yarısında onu arayıp aramızdaki her şeyin bittiğini söylerdim, eğer bağlanmak istemiyorsa benim de onunla zamanımı heba etmeye niyetim yoktu. "Eğer beni yaşamında istemiyorsan giderim" derdi. Telefonu duvara çarparak kapatır, ağlamaya başlardım, sonra işe gitme vakti gelene kadar biraz daha ağlardım. Evden dışarı adım atabilecek durumda olmazdım. Ancak, ertesi gün titrek bir sesle onu arar önceki gece dediklerimi unutmasını söylerdim fakat çok geçmeden aynı hikâyeyi yeniden tekrarlardım. Kimi zaman tüm bunlara nasıl katlandığına, gururunu ve itibarını tümden kaybeden bir yaratığı hâlâ nasıl sevebildiğine hayret ederdim.

Giderek daha az sosyal olmaya başladım. İşten sonra genellikle evde ıvır zıvırla zaman doldurur, toplantısını, akşam yemeğini ya da her ne yapıyorsa o işini bitirip beni aramasını beklerdim ve eğer bir nedenden dolayı gece yarısına kadar aramamışsa ve telefonu da kapalıysa, artık canına tak ettiğini ve beni bir daha aramayacağını düşünüp gecenin geri kalanını sızıncaya kadar ağlayarak geçiririrdim. Ona fena halde tutkundum. Var olmamın başlıca sebebi haline gelmişti. İşim, ailem, dostlarım hiçbir anlam taşımıyordu; tek istediğim oydu. Onun sonsuza dek benim olmasını istiyordum. Kendimi ona böylesi savunmasız

bir şekilde açtığım için artık tekrar kapatamayacak kadar acizdim, bir türlü yapamıyordum işte. İş işten geçmişti.

Sıcak bir yaz hafta sonunda, New York'a, yanına gitmeden önce, en sevdiği şarkıcı Charles Aznavour'u dinleyerek ve durmadan votka içip ağlayarak geçirdiğimi anımsıyorum. En sonunda, yatak odamdaki çekmecelerden bir makas çıkarıp kendimi doğramaya başladım. Kollarımın ve bacaklarımın çeşitli yerlerini kestim; ama çok derin değil, yalnızca acının yoğunluğunu hissetmek ve kanın derimden akışını görmek için. İtiraf etmeliyim ki yaptığım şeyden haz duydum. Kendimi böylesi aciz bir yaratık olduğum için cezalandırıyordum; onun yaptığı gibi, birinin beni bu kadar yıkmasına izin verdiğim için. Pazartesi sabahı, boş votka şişeleri ve ağzına kadar izmarit dolu kül tablalarıyla dolu bir odada uyanıp kollarım ve bacaklarımı kesiklerle dolu gördüğümde artık durmam gerektiğini fark ettim. Ya onunla görüşmeye bir son vermeli ya da şartlarını kabul edip bununla yaşamayı öğrenmeliydim. Ben ikinci şıkkı seçtim.

New York'ta, Plaza Athenee'deki loş odamızda yatakta televizyon izlerken ellerini çıplak bacaklarımda usulca gezdiriyordu. Yaralarımın üzerinde dolaşırken hafif bir acı duydum.

Elleri pürüzlü cildime ikinci kez dokunduğunda, "Bu da ne?" diye sordu.

Ellerini üzerimden çekip, "Ne ne?" dedim.

O kenardaki lambayı açmak için komodine eğilirken, ben bir bornoz kapmak için hızla banyoya koştum. Dışarı çıktığımda bana bornozu çıkarmamı söyledi.

"Filmi izlesek olmaz mı? O cinayetleri kimin işlediğini öğrenmek istiyorum gerçekten."

"İki seçeneğin var; ya kendin soyunursun ya da ben seni soyarım. Yerinde olsam ilk seçeneği tercih ederdim."

Bir anlığına iç çekip, "Eh, ilk olarak seni uyarmam lazım. Göreceklerin kesinlikle hoşuna gitmeyecek" dedim.

Bornoz yere düştüğünde gözlerindeki şok ifadesiyle karşı karşıya kalmıştım.

"Nasıl oldu bu? Kendin mi yaptın?"

Utanç içinde başımla onayladım.

"Böyle bir şeyi kendine nasıl yapabilirsin?"

Ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Bunu neden yaptın?"

Tedirgince gülümseyip, "bunu sana olan aşkımın bir ifadesi olarak gör" dedim.

Sonra yataktan çıkıp yanıma geldi, kollarını sıkıca etrafıma dolayıp, "Senin canına okuyorum, öyle değil mi? Yapmak istediğim son şey sana zarar vermek. Hayır, bizim ilişkimiz böyle bir ilişki değil" dedi. Sonra benden uzaklaştı, gözlerinin içine baktım, nemliydiler. "Benden yapmamı istediğin her şeyi yapa..."

"Tabii, yaşamının geri kalanında benimle beraber olmak dışında." Sonra, o bana sarılırken ağlamaya başladım. Usulca saçlarımı okşarken, "Daima seveceğim tek kadının sen olduğunu biliyorsun ama benden yirmi dokuz yaş küçük biriyle yeni baştan başlayamam. Bunun yanında kendi sınırlarımı bilecek yaştayım. İlişkilerimi geleneksel kalıplara oturtamıyorum işte... Eğer seni bu kadar zavallı hissettiriyorsam belki de beni terk etmelisin" dedi.

"Hayır!" diye haykırdım.

"Sen benim bir tanemsin, seni mutlu etmek için her şeyi yaparım ama ilişkimizin sonunun olmadığını kabullenmelisin. Her güzel şey gibi bu da bitecek."

"Peki o zaman ilişkimiz ne kadar devam edecek?"

"Bu sana bağlı. Benimle zaman kaybetmektense kısa zaman içinde beraber bir gelecek kurabileceğin birini bulman daha iyi olur."

"Ama ben başka kimseyi istemiyorum ki."

"Yalnız bir saniye durup düşün. Benimle aynı çatı altında yaşamanın nasıl olacağını hayal edebiliyor musun?"

Coşkuyla başımı salladım.

"Beraber yaşaması öyle lanet biriyimdir ki..."

"Ben dayanırım!"

"Ama neden en iyisini hak ederken aksi, huysuz yaşlı bir adamı çekmek zorunda olasın ki?"

"Çünkü öyle istiyorum."

"İki ay sonra ya beni zehirlemeye kalkar ya da kaçarsın."

"Keşke küçük bir böcek olsam da burun deliklerinden birinin içinde yaşayıp gitsem..."

Çenemi yukarı kaldırırken, "Beni dinle, her ne olursa olsun bir dost olarak yaşamında hep olacağım. Bunu o küçük beynine sok ve bir daha asla böyle salakça bir şey yapmaya kalkışayım deme. Beni duyuyor musun?" Omuzlarımı silkip ardından başımla onayladım.

"Londra'ya döndüğünde kendine iyi bir psikolog bulmanı istiyorum. Masrafları ben hallederim."

Londra'ya döndüğümde doğru özelliklere sahip adamlarla yemeğe çıkmaya başladım; iyi tip, iyi ev, iyi iş vesaire... Tabii ki hiçbiriyle gerçekten ilgilenmiyordum, kalbim zaten doluydu; başkasına yer yoktu. Fakat umurumda bile olmayan, zengin ve başarılı bekarlarla etrafımın çevrili olması, bana kendimi daha iyi, daha güçlü hissettirdi. Ya çok yüzeysel, ya çok sıkıcı ya da boyları çok kısaydı. Hiç kimse onun yerini tutamazdı. Yahudi kuyumcunun oğlu fazla uçuktu, Türk Büyükelçinin oğlu fazla bencil ve Alman yatırım bankacısı fazla pintiydi. Tek bir buluşmadan sonra her birini çözüp en kötü kişisel özelliklerini bulup çıkarıyordum.

Sır tutmayı hiç beceremediğimden, ona genellikle yerine başkasını koyma konusundaki başarısız girişimlerimi anlatır-

dım. Tek kelime etmeden sessizce dinlerdi. Yapmaya çalıştığım şey onu kıskandırmak değil, sadece hayatta istediğim her şey gözümün önündeyken başka birini aramanın bana hiçbir faydası olmadığını kanıtlamaktı.

Yağmurlu bir sonbahar öğleden sonrası Harley Caddesi'nde bir psikoloğun ofisinde, deri bir koltukta diken üstünde oturuyordum. Bu onunla ikinci görüşmemdi. Otuzlu yaşlarının sonlarında, sarışın, tombul bir Almandı. Elinde benden bir hafta önce doldurmamı istediği anketle odaya girdi. Rahat bir şekilde tam karşımdaki koltuğa yerleşirken, "cevaplarına göz atma fırsatım oldu ama onlar hakkında konuşmadan önce bana biraz çocukluğundan bahsetmeni istiyorum" dedi.

Eğer aniden koltuğumdan kalkıp önünde diz çöküp çırılçıplak soyunmaya başlasam ne yapardı? Tepkisinin ne olacağını merak ediyorum. Tanrıya şükürler olsun ki yakışıklı değil. Çünkü yakışıklı olsaydı bu fikri kafamdan atmak hiç kolay olmayacaktı. Hadi canım! Bunu yapmayı kıçım asla yemezdi! Yine de, böylesi bir şeyin aklımdan geçmesi bile hasta ruhlu olduğumu gösteriyor. Ama, ya o da bir haftadır beni düşünüp mastürbasyon yapıyor ve şu anda böyle abaza olduğu için utançtan geberiyorsa? Belki de kafasında, kendini tatmin edip uykuya dalmadan önce, her gece tekrarladığı bir senaryo yaratmıştı. Mesela, bir gün nihayet ona açılıp, şimdiye kadar hiçbir erkek beni senin anladığın gibi anlamadı. Sen olmasan ne yapardım bilemiyorum diyecektim.

Ardından, sanki ona tanrı ya da Marlon Brando'ymuş gibi hayran bir şekilde bakış atacaktım ve sonrasında o yanıma gelip bana içtenlikle sarıldığında, dudaklarımı dudaklarıyla birleştirmeden hemen önce masumca, sanırım sana aşık oluyorum diyecektim.

Önce öpücüğüme o da yumuşak bir öpücükle karşılık verecekti. Fakat, birkaç saniye içinde şefkat hissinin yerini hayvani bir tutku alacaktı. Ben itaatkar bir şekilde yerde yatarken, o

üzerimde, kıyafetlerimi yırtıyor olacaktı. Ne olup bittiğini anlamadan ofisinin orta yerinde beni becerecekti. Evet, ne kadar da profesyonelce, değil mi? Haliyle, saatlik ücretini ödememi beklemeyecekti benden. Peki, ya beklerse? Sanırım, o zaman onunla bu kadar pinti, bencil bir orospu çocuğu olduğu için bir daha asla görüşmeyecektim. Tanrım! Pinti adamlardan hakikaten nefret ediyorum.

"Geçen hafta babanın bir diplomat olduğundan ve büyürken birçok kez ülkeden ülkeye taşındığından bahsetmiştin. Hiç alışma zorluğuyla karşılaştın mı?"

Yüzümde boş bir ifadeyle, "Bilmem. Sanırım karşılaştım. Ama bunun kendimi doğramamla ne alakası var? Bu diplomat çocukları arasında yeni moda falan mı?"

"Sana yardımcı olabilmem için bana kendini açman gerek. Sende bir korku seziyorum. Eleştirilmekten mi korkuyorsun?"

Yüzümde sıkkın bir ifadeyle omuzlarımı silktim.

"Sana verdiğim anketten hâlâ Babanla ilgili çözümleyemediğin sorunların olduğunu görüyorum."

"Hangimizin yok ki?"

"Seni çok eleştirir miydi Baban?"

Birden bire kendi kalp atışımı duyabildim. Derin derin nefes almaya başladım. Ellerim terden sırılsıklam olmuştu. Cevap vermek istiyor ama nereden başlayacağımı, nasıl yapacağımı bilemiyordum. Nihayet, "Herkes ailesiyle sorun yaşar ama bu demek değildir ki..." diyebildim.

"Neden bu kadar korumacı davranıyorsun ki? Bana Babandan bahset. Küçüklüğünde sana nasıl davranırdı?"

Derin bir nefes alıp, "Ben küçükken hakikaten bana bayılırdı. Kucağından hiç inmezdim. Sabahları uyandığımda Annemle Babamın yatak odasına giderdim ve yarım saat kadar koyun koyuna yatardık. Vancouver'dan dönünceye kadar bu durum değişmedi" dedim.

"Döndüğünüzde kaç yaşındaydın?"

"On iki civarında."

"Davranışlarını değiştirmesine yol açan bir şey mi oldu?"

"Yo, pek sayılmaz. Sanırım sadece çocuksu cazibemi kaybettim. Artık kucaklaşıp beraber oyunlar oynayabileceği şirin bir çocuk değildim."

"Peki, davranışı ne şekilde değişti? Sana sık sık bağırır mıydı? Vurur muydu?"

Yine derin derin nefes almaya başlamıştım. Göz teması kurmaksızın, "Evet, bana çok bağırırdı. Ara sıra vururdu ama bu devamlı olan bir şey değildi" diye cevapladım.

"Peki, babanın seni fiziksel olarak değil de, psikolojik olarak istismar ettiğine katılır mısın?"

Yanağımdan süzülen gözyaşını silmek için uzaklara bakarken, "evet" diye cevap verdim.

"Ağlamak ayıp değil biliyorsun değil mi? Gözyaşlarını tutmanı istemiyorum."

Dökülen göz yaşlarımın sayısı artarken başımla onayladım. Bana bir kağıt mendil kutusu uzattı.

Bir mendil alırken, bu çok klişe diye geçirdim içimden.

"Demek baban sık sık sana kızardı. Peki bunun nedeni neydi?"

Kağıt mendili elimde sımsıkı tutarken, "Bana tahammül edemiyordu işte. Bana kendimi hep istenmiyormuşum gibi hissettirirdi. Sanki ona yük oluyormuşum gibi. Sanki hiç var olmamamı yeğlermiş gibi. Bazen, okulda düşük notlar aldığımda çok kızardı ama genellikle benim kontrolüm dışında gelişen bir şey yüzünden kızardı. Mesela, evde herhangi bir şey kaybolsa, bu hep benim suçum olurdu ve kendimi asla savunamazdım."

"Neden?"

"Anlamıyorsun, o... Bu, sadece onu daha çok kızdırdı. Bana yapabileceklerinden korkardım."

"Şimdi bana, detaylı olarak, aranızda geçen böyle bir olaydan örnek ver."

"Hatırlayabileceğimden pek emin değilim, hatırlasam bile bu çok acı verici olur. Bir olay hatırlıyorum ama bunu anlatıp anlatamayacağımı bilemiyorum."

Cesaret verircesine, "elbette anlatabilirsin" dedi.

Birkaç saniye geçtikten sonra başımı kaldırıp anlatmaya başladım. "Vancouver'dan daha yeni dönmüştük. Ankara'da oturuyorduk. Bir öğleden sonraydı. O gün, şoför gitmesi gereken yeri karıştırdığı için okul servisi beni eve geç bırakmıştı. İkindi çayına Annemle Babamın bir arkadaşına gidecektik. Servisten indiğimde annemle Babamın evimizin önünde beni beklediklerini gördüm. Benim bir kabahatim olmamasına rağmen, Babam geç kaldığım için öfkeden köpürüyordu. Arabaya bininceye kadar durmaksızın bana bağırdı, derken bir sessizlik oldu. Arabada giderken, direksiyonda o vardı, kırmızı ışıkta durduk. Gergin havayı yumuşatmak için Annem bana günümün nasıl geçtiğini sordu. Bir gün önce beraber alışverişe çıkmıştık ve annem bana okulda giymem için yeni bir çift ayakkabı almıştı. Ayakkabılarımı okula ilk kez o gün giymiştim. Ona yeni ayakkabılarımın ayağımı vurduğunu söyledim. Sonra, birden bire, yüzüme okkalı bir tokat attı. Başlangıçta nereden geldiğini anlayamamıştım. Öyle şaşırmış ve korkmuştum ki işeyip üniformamın her yerini berbat ettim. Babam, geç kalıp tüm öğleden sonralarını mahvettiğim için beni suçlayıp tekrar bağırmaya başladı. O aptal ayakkabılara gelince, onları almayı kendim istemiştim ve giydiğimden emin olmak için her gün beni denetleyecekti. 'Her gün okuldan ayakların kanaya kanaya dönsen bile o ayakkabıları giyeceksin' dediğini hatırlıyorum. Annemin gözlerindeki dehşeti gördüm. Yüzü kıpkırmızı olmuştu. Babama, 'Ne yapıyorsun? O yanlış bir şey yapmadı ki...' diye fısıldamıştı. Babam

hâlâ bağırarak, 'Kes sesini aptal karı! Kızının geri zekalı olmasına şaşmamalı!' diye cevap verdi."

"Görüyorsun ya, artık onun kızı değildim; on iki yaşımdan itibaren yalnızca Annemin kızıydım. Diz çöküp sessizce ağlamaya başladım. Babam ağlamama hiç katlanamazdı. Bu işleri daha da kötüleştirdi."

Durup kutudan bir kağıt mendil daha aldım. Göz yaşlarım gözlerimden yüzüme, çeneme, boynuma, oradan da yakamın içine süzülürken boğazım kurumuş, burnum tıkanmıştı.

"Bu tip olaylar ne sıklıkla olurdu?"

"Bilmiyorum. Genellikle gün aşırı. Bunların olmasını engellemek için her türlü yolu denerdim, ama her nasılsa, hep gözümden kaçan ufak bir hata bulurdu. Belli bir şekilde gülümsememem ya da akşam yemeği esnasında bıçağımı yere düşürmem gibi en ufak şey bile onu öfkelendirmeye yeterdi. O ortalardayken evde hep bir gerginlik olurdu. Kendimi hiç rahat hissedemezdim. Aslına bakarsan, kendimi ilk kez bir evde rahat hissedişim Londra'ya taşınıp Islington'daki yaşlı Polonyalı Kadınla birlikte yaşamaya başlamamla oldu."

"Baban sana bu şekilde davrandığı zaman kendini nasıl hissederdin?"

Mendile sümkürüp, "Bir şekilde yanlış bir şey yapmadığımın farkındaydım ama yine de kendimi suçlu hissederdim. Ta içimde, bunun için hâlâ kendimi suçlardım. Bende bir sorun olduğunu ciddi ciddi düşünürdüm hep, yoksa benden ne diye böyle nefret etsindi ki? Babamı gerçekten çok severdim. Hâlâ da seviyorum. Herhalde geri zekalılık bende" dedim.

"Yani kendini reddedilmiş mi hissederdin?"

Başımla onayladım.

"Ancak bu, seni onu sevmekten alıkoymadı."

"Hayır, ona aşıktım. Koynuna girmek istediğimden falan değil..."

Söylediğim şeyin garip olduğunu fark edip, mahcupça kıkırdayıp devam ettim.

"Demek istediğim onu idolleştirmiştim. Ona değil de, onun fikrine aşıktım sanırım. Her konuda korkunç bir bilgi birikimine sahip olan, entelektüel, son derece çekici, karizmatik bir diplomata aşıktım. Çok keskin bir mizah duygusu olan çok yakışıklı bir adamdı. Kendine has, eşi benzeri olmayan bir havası vardı. O benim kendime örnek aldığım kişiydi. Büyüyünce tıpkı onun gibi olmak istiyordum."

Bir an koltuğuna yaslanıp ardından, "Bana anlattıklarından çıkardığım şey, son derece kendine güvensiz ve korkmuş bir adam olduğu. Kendine duyduğu öfkeyi boşaltmak için savunmasız kızını kullanan bir adam. Senden hiç nefret etmemiş. Ta başından beri tahammül edemediği kendisiymiş" dedi.

"Ama bende neden böylesi derin bir etki yaptığını bir türlü anlayamıyorum. Beni cinsel anlamda istismar etmedi ya bu adam."

"Ama seni istismar etmiş. Kimi zaman zihinsel istismar da fiziksel istismar kadar etkili olabilir. Peki ya Annen? O neden tüm bu olanlarla ilgili bir şey yapmadı?"

"Yaptı. Yani, en azından elinden geleni yaptı. Ondan ödümüz kopuyordu. Tepesi atınca gözlerinde belli bir bakış olurdu. Deli bir adamın bakışı. Her türlü şeyi yapabilecek bir adamın bakışı. Leon'da, öldürmeye hazırlanırken ağzına o hapı attığı zaman Gary Oldman'ın bakışları gibi. *Leon*'u izlemiş miydin?"

"İzlediğimden emin değilim."

"En sevdiğim filmlerden biridir. Kaç kez izlersem izleyeyim, en sonunda Leon ölüp de Mathilda bitkiyi, ondan geriye kalan tek şeyi, okulunun arka bahçesine diktiğinde hep ağlarım. Çok acıklı."

"Hadi Annene geri dönelim."

Geriye yaslandım, bir anlık içimi çekip, "Eğer Annem olma-

saydı bu günlere nasıl gelirdim bilemiyorum. Özellikle Vancouver'dan Ankara'ya döndüğümüzde, evde tartaklanır ve okulda tamamen dışlanırken o benim tek güç kaynağımdı. Yaslanabileceğim tek yerdi" dedim.

Genzimi temizlemek için bir saniyeliğine duraklayıp devam ettim. "Annem bana bir ebeveynin bir çocuğa verebileceği en önemli şeyi, karşılıksız sevgiyi verdi. Her ne yaparsam yapayım ya da her ne olursam olayım yanımda olacağını hissettirmek için hep büyük çaba sarf etti. Ne zaman kendime zarar veren bir şey yapsam, hep Annemin hatırı için durmam gerektiğini anladığım bir noktaya gelirdim. O benim vicdanım olmuştu."

"Annenle olan ilişkini, Babanla olan ilişkinle kıyaslarsak, karşıt uçlar durumuyla karşı karşıya olduğumuz söylenebilir mi?"

Bir saniyeliğine düşünüp, "durumu hiç bu şekilde değerlendirmemiştim ama evet, haklısın" dedim.

O öğleden sonra üzerime ince ince yağan yağmurda yürüyerek eve giderken kendime çok kızgındım. Neden geçmişim hâlâ yakamdan düşmüyordu? Her şeyi geride bıraktığımı sanıyordum. Aslında, tek yaptığım çözümlenmemiş sorunlarımı bilinçaltımın derinliklerinde bir yerlere gömmekti. Ne zaman duygusal anlamda gücümü yitirsem, yeniden yüzeye çıkmak için hâlâ tetikte bekliyor olurlardı.

İki yıl önce İstanbul'a tatile gittiğimde Babamla aramızda geçen bir konuşmayı anımsadım. Bu, onun anne babasıyla olan ilişkisini bana ilk anlatışıydı. Güneşli bir öğleden sonraydı. Oturma odasında oturmuş, çaylarımızı yudumlayıp çeşitli, leziz hamur işlerinden yiyorduk. Babamın hem annesi hem de babası ben doğmadan çok önce ölmüşlerdi, dolayısıyla ne babaannemi ne de dedemi tanıma fırsatım olmuştu. Dedem, ünlü ve saygıdeğer bir cerrahmış ve kaçınılmaz olarak birçok insanın yaşa-

mı üzerinde güç sahibiymiş. Tabii, buna kendi yaşamı dahil değilmiş. Babam zihninin arka odalarına sıkı sıkı kilitlediği anılarını hatırlamak istercesine uzaklara bakıp, "Babamın altın gibi bir kalbi vardı. Harika bir adamdı. Birine sesini yükselttiğini ömrü hayatımda duymadım. Tam bir İstanbul beyefendisiydi" dedi.

Ardından, doğruldu ve bana doğru eğildi. Kahverengi, pörtlemiş gözlerinde aniden peyda oluşan nefret dolu bakışını fark edince, yüreğimin yerinden oynadığını hissettim. İkindi güneşi doğrudan yüzüne vuruyordu, fakat umursamak bir yana, fark etmemişti bile.

"Öte yandan, annemin kalbi sanki taştan yapılmıştı. Soğuk, katı ve zalimdi. On altı yaşımdayken, kazara yaptığım küçük, aptalca bir hata yüzünden suratıma öyle bir tokat atmıştı ki, etrafta günlerce başım öne eğik, kızarıklığın geçmesini bekleyerek dolaştım. Bunun benim için ne kadar küçük düşürücü olduğunu düşünebiliyor musun? Artık çocuk değil, genç bir adamdım, ama bu ona engel olmamıştı. Çok güçlü, baskın bir kadındı Annem. Kimsenin yoluna çıkmasına izin vermezdi. Babamı çok sevmeme rağmen, onun Annem varken ne kendisi ne de bizim için ona direnmemesinden nefret ederdim. Kılıbıktı."

Bir anne ya da babanın insanın yaşamını ne derece mahvedebileceğini görmek beni hayrete düşürüyor. Fakat, aynı hikâyenin genetik bir bozuklukmuşçasına nesilden nesile sürmesi bana daha da şaşırtıcı geliyor. Babam annesi tarafından duygusal anlamda sindirilmişti ve şimdi tarih kendini tekrarlıyordu. Acaba, bu kısır döngüyü bozmayı başarabilecek miydim?

Bir hafta sonra gri, bulutlu bir öğleden sonra yeniden terapistimin ofisindeydim. Sessiz sedasız oturup notlarını gözden geçirirken, ona kanımın kaynamaya başladığını fark ettim. Artık onun önünde çırılçıplak soyunsam tepkisinin ne olacağını düşünmeyi bırakmıştım. Sırf bunu düşünmek bile kıkırdamama

neden oluyordu. Başını kaldırıp bana baktı ve "bugün çok neşeli görünüyorsun" dedi.

"Eh, yedi gün, yirmi dört saat bunalımda değilim ya..."

"Evet, bunun farkındayım. Mesele, zaman zaman bunalıma girmen değil. Herkes hüzünlenir; bu insan doğasının bir parçası. Beni endişelendiren, bunalımlarının ciddiyeti."

Notlarını yanındaki sehpaya bıraktı, bana doğru eğildi ve "Haftalarca, hatta aylarca hiçbir şekilde umutsuzluğa kapılmadan ya da üzülmeden devam edebilirsin. Demek istediğim, belli bir olay meydana gelinceye kadar. Küçüklüğünden beri kurtulamadığın duygu çalkantısını tetikleyen bir olay olana kadar. Reddedilme korkusu, kendine acıma, kendinden nefret etme. Tüm bu karışık hisler ve kendine dair yerleşmiş, katı düşüncelerin açığa çıkar. Sonra birden bire, insanları ve belli bir dereceye kadar kendini, olduğuna inandırdığın son derece sosyal, kendine güvenen kişi olmaktan çıkarsın. O küçük kıza erişmen gerek" dedi.

Koltuğumdan fırlayıp, "Kes şunu! Sakin bana bu küçük kız saçmalığından bahsedeyim deme. Zaten sen ne bilirsin ki? Sırf aptalca bir anket doldurdum ve seninle geçmişime dair konuştum diye beni bu şekilde yargılayabileceğini mi sanıyorsun? Beni gerçekten umursuyormuş gibi davranmayı da bırak. Ben senin umurunda bile değilim. Sen sadece yüz sterlinlik ücretinin peşindesin!" diye bağırdım.

Tek kelime etmeden bana bakmakla yetindi. Fena halde kızdığını görebiliyordum ama renk vermemek için ciddi çaba sarf ediyordu. "Peki, kabalık ettiğim için ve öyle ücretinden söz ettiğim için üzgünüm, ama sen de biliyorsun ki haklı olduğum bir yön var" dedim.

"İçinde çok öfke var."

"Neden hep davranışlarımı açıklamak zorundasın ki?"

"Çünkü, diğer türlü yaptıklarının nedenini anlamayı asla ba-

şaramazsın. Mesela, kendini neden doğradığını. Belki de, sen bunun, erkek arkadaşın ya da onunla olan ilişkin yüzünden olduğunu düşünüyorsun. Ama gerçekte, kendine zarar vermen ilişkinden ziyade kendinle alakalı bir şey."

Bir an duraksayıp, "Bugün erkek arkadaşınla ilgili konuşmak istiyorum. Ne de olsa seni gelip benimle görüşmeye ikna eden oydu" dedi.

İlişkimizin makul ölçüde dürüst bir özetini verdikten sonra, "Eğer bu kişi seninle bir gelecek kurmaya razı değilse neden hâlâ onunla birliktesin?" diye sordu.

Bir an iç çekip, "çünkü ona aşığım, o benim ruh eşim ve onsuz bir hayat düşünemiyorum" diye cevap verdim.

"Ama o ne derece hayatının içinde? Bana, ayda bir veya iki kez buluştuğunuzdan ve her defasında dört günden uzun süre beraber zaman geçirmediğinizden bahsediyordun."

"Günde en az iki kere de telefonda konuşuyoruz."

"Ancak, bir ilişkinin içerdiği gündelik gerçekliği yaşamıyorsunuz. Aslına bakılacak olursa, her ikinizin de ayrı yaşamları var. Onun yaşamı Cenevre'de, seninkiyse Londra'da. Seninle bir gelecek kurmak istememesi de cabası. Bundan daha iyisine layık olduğunu düşünmüyor musun?"

Sessiz kaldım.

"Sen zeki, aklı başında, güzel bir kızsın. Şansın çok yüksek. Neden bağlanıp beraber bir gelecek kurabileceğin, yaşına uygun birini bulmayasın?"

"Anneannem gibi konuşuyorsun. Bak, belki erkek arkadaşım bulunmaz Hint kumaşı gibi gelmiyor olabilir ve bana bağlanmak istememesi de biraz can sıkıcı, ama neticede beni mutlu ediyor."

"Çünkü o, ta en başından beri aradığın baba figürü."

Birkaç saniyeliğine sessiz kalıp gözlerimi önümdeki sehpanın üzerindeki kağıt mendil kutusuna diktim. Ardından, başımı

kaldırıp ona baktım ve "Belki de öyledir, peki bu kadar yanlış olan ne? İş sevgili seçmeye geldiğinde, hepimizin davranışını etkileyen birtakım gizli sebepler var" dedim.

"Ama, ya bu bilinç altındaki sebepler hayatın boyunca mutluluğu yakalayabileceğin bir ilişki yaşamana engel olursa? Ya ömrünün on veya on beş yılını bu adamla heba edersen? Sonra geriye dönüp baktığında gördüğün yaşam..."

"Kes şunu! İçimi daralttın! Sence hastanın içini daraltmak, iyileştirmek için doğru yöntem mi?"

"Ona tutunmayı bırakman lazım."

"Tanrı aşkına! Ona tutunduğum falan yok! Tamam, belki biraz ama o kadar tutunmak benim doğamda yok zaten..."

"Evet var."

"Bak, yine beni kızdırmaya başlıyorsun..."

"Babanın yerini tutan, tutunabileceğin bir baba figürü istiyorsun. Tıpkı, bunca yıldır annene tutunduğun gibi. Artık bırakman lazım."

Göz yaşlarım yüzümden süzülürken, "Neden anlamıyorsun? Yapamam işte!" diye bağırdım.

Zaman akıp gittikçe ve ben haftalık terapi seanslarıma devam ettikçe Hayatımın Aşkına karşı bir savunma duvarı oluşturmaya, ne zaman ondan ayrı kalmam gerekse kafaya takmamaya ve beraber bir geleceğimizin olamayacağını kabullenmeye başladım. Evrenimin merkezi artık o değildi. Yalnızca, diğer tüm yıldızlar arasında en parlak olandı. Yatakta da ayaklarımı yerden kesiyor sayılmazdı. Eskiden yaptığım gibi koşulsuz şartsız teslim olup kendimi bırakmak inanılmaz zor geliyordu. Onu erkek olarak görmeyi bırakıp sevgili yerine sadece bir baba figürü veya arkadaş olarak görüyor da değildim. Hayır, ona olan aşkım her zamankinden daha güçlüydü, ama yine de, çok önemli bir özelliğini ortadan kaldırmıştım. Zannedersem aklımı kaçırma-

mak için ona duyduğum bu muazzam, beni için için kemiren ve kendimi aptal durumuna düşürmeme neden olan tutkuyu bir şekilde dizginlemeliydim. Artık ona tutkun değildim; sadece onunlayken rahattım.

Bilinçli olmayarak, yavaş yavaş yatakta ona karşı kendimi soğuk hissetmeye başladım. Daima onunla yatmamak için bir mazeretim olurdu. Kimi zaman yemeği fazla kaçırmış olurdum, kimi zamansa çok gazım olurdu ve sevişmemizin tam ortasında gürültülü ve kokulu bir şekilde osursam benim için ne utanç verici olurdu diye esprisini bile yapardım. İlişkimizin başındaki gibi gecede iki kere sevişmek yerine iki ayda bir sevişmemize rağmen, yeni halimi eskisine tercih eder gibi bir hali vardı. Ne de olsa, yüksek cinsel isteğim onun kendine olan güvenini sarsmıştı. Yatakta edepsizce konuştuğunda bile kendimi bırakıp fantezi dünyasına eşlik etmeyi başaramıyordum.

İlişkimizin üçüncü yılında artık cinsel yaşamımız yoktu. Onunla geçirdiğim her saniye özel olsa da, aynı yatağa girmekten korkar olmuştum. Yanımda uzanıp mışıl mışıl uyuduğunda varlığının bana verdiği güven duygusuna bayılıyor, fakat, yalnızca iyi bir uyku çekmek için soyunup yatağa girdiğimiz o tuhaf anlarda kendimi müthiş tedirgin hissediyordum. Normal değildi işte...

İlişkimizin beşinci yılında Boğaz'ın dingin suları eşliğinde akşam yemeği yerken vardığımız nokta, bana aptal orospu deyip aramızdaki her şeyin bittiğini söylemesiydi. Ben kararını tekrar gözden geçirmesi için onu ikna etmeye çalışırken, "Nerdeyse iki yıldır birlikte olmuyoruz. Sence artık beni hiçbir şekilde arzulamadığını anlamayacak kadar salak mıyım?" dedi.

Ne cevap vereceğimi bilemedim; tek söyleyebildiğim onu hâlâ çok, düşündüğünden çok daha fazla sevdiğimdi ama söylediklerim ilgisini çekmemişti. Her nasıl olduysa, başta birbiri-

ne aşık olan ve beraber zaman geçirmek isteyen iki insanın arasındaki basit şey, çok karmaşık bir hal almıştı.

Beni Babamın evine bıraktığında oturma odasında saatler boyunca kör karanlıkta oturup ondan ayrılmaya hazır olup olmadığımı düşündüm. Şunu da itiraf etmeliyim ki, mesaj göndermeyi bilmediği için cevap yazmayacağını, hatta bilse bile göndermeyeceğini bile bile ona, "sensiz bir hayat düşünemiyorum", "ne istersen yaparım, lütfen beni terk etme", "benim için hayatın anlamı sensin" gibi birtakım bayağı mesajlar gönderdim. Bir zamanlar kurtarıcım olarak gördüğüm içimdeki boşluğu dolduran adamın, şimdi tacizci, katı ve taş kalpli bir canavara dönüştüğünü görmek son derece şaşırtıcıydı. Sonunda Babamın evine sığınmıştım.

Yaşının ilerlemesinden mi, yoksa emeklilikten mi bilemiyorum ama, benim uzakta olduğum yıllar içersinde Babamın davranışlarında adım adım ama gözle görülür bir değişim oldu. Kendini çalışma odasına saatlerce kapatıp tarih, felsefe ve siyaset üzerine okumalar ve araştırmalar yapan munis, içe dönük bir adam olmuştu. Hâlâ kendi küçük, bencil dünyasında yaşıyor ve onunla havadan sudan konuştuğumda, dinlemeyip televizyona dalıp gidiyordu. Ama can alıcı nokta, artık küçük düşürücü tavırlarını nihayet bir kenara bırakmış olmasıydı. Yaşamımda çok büyük fark yaratacağını düşündüğüm için bunu çok daha önce yapmış olmasını öyle çok isterdim ki... Zannedersem, emekli olduktan ve boşandıktan sonra tek başına kalma korkusuyla burun buruna gelmiş ve iş işten geçmeden kızına olan davranışlarını değiştirmesi gerektiğinin farkına varmıştı.

Bugün dahi, İstanbul'a gidip Babamı ziyarete gittiğimde, ne zaman o sevgili yaşlı adamı üzerinde pijamaları, ayağında terlikleriyle televizyonun önüne kurulmuş, ya akşam haberlerini ya da eski bir western filmi izlerken görsem, yanma gidip onu kucaklar, kendimi hem hüzünlü hem de minnettar hissederim.

Ayrıldığımızdan beri her ikimizin de ne kadar değiştiğinin farkına varıyorum. Sanırım insan yaşlandıkça hiçbir şeyin aynı kalmadığını da anlıyor. İnsanlar değişiyor, mekanlar değişiyor, benliğinizin tüm dengesi değişiyor.

Bir an yine kendimi kesmeyi düşündüm. Adını bacağıma kazısa mıydım? Fakat yapmadım. Yerde duran Max Mara poşetine baktım. Belli ki, yazdığım bölümü okumadan önce bana bir armağan almıştı. O akşamki felaket yemeğimizden sonra şoförden, onu siyah Mercedes Benz'in bagajından çıkarıp bana vermesini istemişti. Ona yemekte olup bitenlerden sonra hediyesini kabul etmemin mümkün olmadığını söyledim. Ya benim alacağımı ya da çöpe atacağını söyledi. Sanırım ona göre ikisi birdi. Sırf Babamın apartmanı önünde rezalet çıkmasından çekindiğim için isteksizce aldım. Şimdi, paketi açıp bana ne aldığını öğrenmeyi bırak, onu görmek bile bana acı veriyordu. Kadın tezgahtarların hayran bakışlarının altında mağazaya girişini, zevk sahibi bir şekilde beni neyin içinde görmeyi istediğini seçişini kafamda canlandırabiliyordum. Onu o şekilde hayal etmek içimi burktu. Gördüğünüz gibi, o akşam bana olan öfkesinin her bir damlasını kusmuş olsa da, ettiği bir gecelik haksızlık beş yıldır verdiği aşk ve manevi desteği bir kalemde silip atmaya yetmiyordu.

Ama bir konuda haklıydı; aptal bir orospu olduğum konusunda değil ama aramızdaki her şeyin bittiği konusunda. O veya bu nedenden ötürü, neticede, artık normal bir çift gibi değildik.

Kendi yoluma gitmeye hazır mıydım? Hem evet hem hayır. Londra'ya gidip işime geri dönmeye ve arkadaşlarıma katılıp hayatıma kaldığım yerden devam etmeye hazırdım. Başıma beterin de beteri gelirse, Chelsea'deki ayrıcalıklı yaşamımdan vazgeçip tüm tasarım kıyafetlerimi İstanbul'a kargoyla gönderebilir, Tibet'e yerleşip bir keşiş olabilirdim. Aşka gelince, ha-

yır, henüz yoluma gitmeye hazır değildim ve ilk aşkımın üstesinden gelmemin ne kadar zaman aldığı göz önünde bulundurulursa, kafa dağıtıcı deneyimlere (bunların arkasında da birtakım bilinç altı sebepler vardı) ayıracak bol bol zamanım vardı.

O gece, birkaç aylık bir zaman dilimi içersinde kendimi Kolombiya'nın cumhurbaşkanıyla ya da bir MI5 ajanıyla gayri meşru bir ilişki yaşarken veya komünist partiye katılmış olarak hayal edebiliyordum. Londra'ya geri döndüğümde, zihnimin derinliklerinde hâlâ beni aramasını umuyordum. Hiç aramadı. Bazı geceler içkiyi fazla kaçırdığımda onu aramayı düşünür, fakat o sarhoş halimle bile, artık geri dönüşü olmayan bir noktaya vardığımızı kabullenebilecek durumda olurdum.

Ne zaman düşüncelerimden sıkılsam, bir arkadaşımı ya da öylesine birini arardım ve evimin yakınlarındaki barda içki içmeye giderdik. Yıllar boyu aynı mekana gitmeniz, size aynı garson ve barmenlerin hizmet etmesi ve bu insanların işleri dışında da birer yaşamları olduğunu tamamen göz ardı ederek, sırf nezaketten ellerini sıkıp, "Selam, nasılsın?" diye sormanız ne komik. İnsanlara hizmet etme arzusuyla dünyaya gelmiş değiller; eğer onlara zaman ayırırsanız, size anlatacak kendi hikâyeleri, tutkuları ve hayalleri olan sizin benim gibi insanlar. Evimin yakınlarındaki bardaki otuz beş yaşındaki, uzun boylu, çok yakışıklı, sarışın Rus'u fark etmemek çok zordu. Bir akşam, barda tek başıma oturmuş, daha şimdiden on dakika geç kalan flörtümü bekleyip viskimi yudumlarken onunla laflamaya başladık. Bana günümün nasıl geçtiğini sorduğunda, "hava o kadar güzeldi ki, Serpentine Gallery'e kadar yürüdüm" diye cevap verdim.

Kavramsal çalışmalar yapan bir sanatçı olduğunu ve geçenlerde eserleri üzerine bir kitabının yayınlandığını söyledi. "Sabahlarım ve öğleden sonralarım boş olduğu için bardaki işim bana sanatıma yoğunlaşma özgürlüğü veriyor ve parası da fena değil" dedi.

Ona kitabına göz atmayı çok istediğimi söyledim. Barın arkasında fazladan bir tane olduğunu söyledi ve çıkarıp verdi. O akşam Güney Afrikalı bir Yahudi olan multi milyoner iş geliştirici flörtümle buluşmamdan sonra eve gidip yatağıma uzandım ve bitirmeye niyetlenmeden kitabını okumaya koyuldum. Ancak sanatı hakkında daha çok okuyup inceledikçe, kendimi daha çok kaptırdım. Kitap son derece dürüsttü, yürekten, basit bir dille kaleme alınmıştı ve sanat alanında güçlü bir argüman sunmayı başarıyordu. Yatacağım için kitabı yere bırakıp ışığı söndürmeden önce, kendi kendime sesli olarak, kimin aklına gelirdi ki dedim.

Birkaç gün sonra, aceleyle işten eve dönerken Old Brompton Yolu'nda tamamen şans eseri ona rastladım. Üzerinde koyu gri bir palto vardı. Her gün işte giymesi zorunlu olan o korkunç önlük olmadan daha da yakışıklı görünüyordu. Ona, kitabına göz attığımı ve harika olduğunu düşündüğümü söyledim. "Keyif almana gerçekten çok sevindim. Senin fikrin benim için çok önemli" diye cevap verdi. Ardından, dosdoğru gözlerimin içine bakıp tereddüt içinde, "Bir gün benimle bir sergiye gitmek ister misin?" diye sordu.

Kendimi on altı yaşında ve okulda hoşlandığım biri bana çıkma teklif ediyormuş gibi hissettim. Yüzümde mahçup bir ifadeyle, "bir düşüneyim" dedim.

Ardından, "Senden hoşlanıyorum. Zaten bunu şimdiye kadar anlamış olmalısın. Seni herhangi bir şekilde sıkmak istemem, o yüzden eğer yaparsam bunu söyle, ama seninle gerçekten görüşmek istiyorum" dedi.

Ona, evet, eğer boş vaktim olursa beraber bir gösteriye gitme ihtimalini düşüneceğimi söyledim.

Ne dememi bekliyorsunuz? Zor kadın rolünü oynama havasındaydım. Ne zaman bu rolü oynayacak olsam, ki bu çok nadiren olur, hep yanlış adama denk gelmesi ne komik. Tıpkı,

Tramp'te karşılaştığım hovardalarla asla zor kadını oynamayıp, onların yerine, içinde kibir veya samimiyetsizliğin zerresi bile olmayan adamları seçmem gibi. Benden cep telefonu numaramı istedi ve ben de tereddüt ederek verdim. Ertesi gün öğleden sonra saat üç civarında beni aradı. Gösteri izlemeye gitmek yerine Chelsea'de başka bir barda buluşmayı kararlaştırdık.

Soğuk beyaz şaraplarımızı yudumlarken, o bana işinden, ailesinden ve sanatından bahsediyor, bense acaba onun gibi birine aşık olabilir miyim diye düşünüyordum. Her ne hakkında konuşursa konuşsun, sözlerinde en ufak bir aşağılık kompleksi, eksik özgüven, mantıksız düşünce, kendini beğenmişlik veya bencillik yoktu. Ne komiktir ki, konuşma sırası bana geldiğinde, hepsi olmasa da, bu özelliklerin bazılarının bende olduğunu fark ettim. Bu saf, düzgün ve masum varlığın yanında kendimi aşağılık biri gibi hissettim. Hiçbir sorunu yoktu; neredeyse benim için fazla düzgündü. Bu birden bire, sorunlu olanın kendim olduğunu anlamamı sağladı.

Ertesi sabah, yatakta yalnız olmadığımı fark ederek uyandım. Barmen, boynuma sıcak, şefkat dolu bir öpücük kondururken beni kendine çekip kollarını etrafıma doladı. Bense, kendime gerçekten istediğimin o olup olmadığını sorarken, öylece uzanmakla yetindim. Birden bire, gece olanları parça parça hatırlamaya başladım. Barda içkilerimizi bitirdikten sonra onu evime davet etmiştim. Geçenlerde işte terfi etmiştim ve nihayet Güney Kensington'daki Roland Gardens'da küçük, tek odalı bir daireyi karşılayabiliyordum. Çalmam konusunda saatlerce ısrar ettiği berbat bir arabesk müziği dinleyip muhabbet etmiştik. Ona, insanları tüketim bağımlılarına çeviren ve her şeyin bir metaya dönüştürülme potansiyeli taşıdığı kapitalist bir toplumda yaşamaktan hoşlanmadığımı anlattım. Bana belli bir noktaya kadar katıldığını söyledi. Yıkılan Sovyetler Birliği'nde yaşamın nasıl olduğunu ve o günlere özlem duyup duymadığını sordum. "Ko-

münizm insanları alçaltıyor. Annem ve babamın evimizdeki çekmecelerden birinin arkasında gizli kalmış tek bir sigara için ciddi ciddi tartıştıklarını hatırlıyorum" dedi.

Olaylara hiç bu açıdan bakmamıştım, zaten ben ne bilirdim ki? Dünyaya fildişi bir kuleden bakarken varsayımlarda bulunmak çok kolaydı. Üzerinde çalıştığım kitaptan bahsettiğimde nasıl dikkatle dinlediğini anımsadım. Sonra, yanımda diz çöküp elimi tuttuğunu ve gözlerimin içine bakıp, "sen çok özel bir kadınsın" dediğini hatırladım. İşaret parmağını alnıma koymuş "ama daha da önemlisi, buradan ne geçtiğini bilmek isterdim" diye devam etmişti. Ardından, sabah iki civarında her ikimiz de kafayı bulunca, "seninle sevişmek istiyorum" demiş, "Beni becermek istediğini mi söylemeye çalışıyorsun?" diye karşılık vermem üzerine utangaç bir şekilde gülümseyip, "Ben buna 'sevişmek' demeyi tercih ederim" demişti. "Ama neticede bu becermek" diye yanıt vermiştim. Ardından, ona bende kalabileceğini ama onunla daha ileri gitmek istemediğimi, yalnızca birbirimize sokulup bu şekilde uyumak istediğini söylemişti. Son olarak, ben tam uyuyakalmadan önce kulağıma, "bara girdiğini gördüğüm anda sana aşık oldum" diye fısıldadığını hatırlıyorum.

Sabah saat onda, zihnimden gecenin önemli olaylarını geçirdikten sonra hâlâ kollarında uzanmış, öylece yatıyordum. Yanından çekilip kalktım. Önünde dikilirken, "Birkaç noktayı netleştirmem gerektiğini düşünüyorum. Senden ne istediğim konusunda pek emin değilim ve seni heveslendirip herhangi bir şekilde incitmek istemiyorum. Erkeklerle bir sürü sorunum var benim" dedim.

"Duygusal olarak olgunlaşmadığını hissedebiliyorum."

Duymak istediğim şey tam olarak bu değildi ama belli bir yerde haklıydı. "Evet, iş erkeklere gelince duygusal anlamda bağlanma korkusu yaşayabiliyorum ve çoğunlukla da erkekleri ya cinsel obje olarak görüyor ya da ilişkilere roller-coaster'a

binermişim gibi atılıyorum; yani sırf heyecan olsun diye" dedim.

"Değişme zamanının geldiğini düşünmüyor musun?"

"Eh, sanırım düşünüyorum. Zaten düşünmem gerek; sonsuza kadar böyle devam edemem." Düşüncelerimi toparlamaya çalışırken birkaç saniye içimi çekip, "Değişmeyi başarıp başaramayacağımı bilmiyorum ama tünelin sonunda bir ışık görebiliyorum. Zayıf bir ışık ama yine de orada işte" diye devam ettim.

Gülümseyip, "bence kitabına bu cümleyi de eklemelisin" dedi.

10
Havai Fişekler

2005 yılının Ekim ayındayız. Alt kattaki oturma odasından çocukların kahkahaları ve çığlıklarını duyabiliyorum. Ne ev benim ne de çocuklar. Yalnızca, tekrar kendi ayaklarımın üzerinde durabilene kadar burada kalıyorum. Bu arada, işten kovuldum. Gerçekten de benim bir suçum yoktu; şirketimiz iflas etti. O yüzden son sekiz aydır işsizim. Hemen akabinde, yeni bir iş bulmaya çalıştım ama kimse bana iş vermedi. Ya yeterince kalifiye değildim ya da fazla kalifiyeydim. Reddedilmeyle başa çıkma konusunda ne kadar iyi olduğumu biliyorsunuz. İnsanlar üstüme alınmamam gerektiğini söylüyorlar ama ben alınıyorum. Hem sabırlı hem de şanslı olmalıymışım. Haklı olduklarını biliyorum ama yine de bu kendimi bir hiç gibi hissetmeme engel olmuyor. Ev arkadaşım son bir saattir yan odada telefonda konuşuyor. Daha bir gün öncesine kadar erkek arkadaşımdı; şimdiyse ev arkadaşım. Çocuklar onun (iki yıl önce eşinden boşandı), Chelsea'de Little Bolton'da kirada oturduğu dört odalı ev de öyle. Aslına bakarsanız bu evi bulmasında ona ben yardımcı oldum. Geçen baharda sağa sola CV'ler göndererek, başvuru formları doldurup ret cevapları alarak (CV'nizi çok etkileyici bulduk. Ancak bununla birlikte, maalesef bu iş için uygun değilsiniz. Size iyi şanslar diliyoruz) kendimi paralarken, bir gün aniden beni aradı.

Titrek bir sesle ona işimin bitik olduğunu söyledim. Daha önce ağladığımı ne görmüş ne de duymuştu. Birbirimizi sekiz senedir tanıyorduk, o yüzden bu benim açımdan çok büyük bir başarıydı.

"Hadi ama! Halledersin. Sen güçlü bir kızsın."

İçimden, "nah güçlüsün" diye geçirip, "Düzeltiyorum. Güç-

lüydüm. On yıldan fazladır buradayım. Burada kalmak için elimden geleni yaptım. Tüm engelleri aştım. Peki hepsi ne içindi? Londra gerçekten de mücadele etmeye değer mi? İnsan karşılığında ne alıyor?"

"Yalnızca biraz moralin bozuk olduğu için böyle konuşuyorsun."

"Biraz moralim mi bozuk?" diye bağırdım. "Kendimi Ortadoğulu bir prense satmazsam önümüzdeki ayın kirasını ödeyip ödeyemeyeceğimi bile bilmiyorum. Ölmüş olması büyük kayıp!"

"Kim ölmüş? Sen neden bahsediyorsun?"

"Hiçbir şeyden. Saçmalıyorum işte."

"Durumun bu kadar vahim olduğundan haberdar değildim."

"Ya, Londra böyle işte. Ama, esas mesele ne biliyor musun? Londra'yı terk edersem gidecek başka hiçbir yerim yok. Bu en korkutucu olan yanı. İstanbul'a geri dönmek yenilgiyi kabullenmek olacak. Ben döner dönmez insanlar, 'Demek sonunda memleketini özledin!' demeye başlayacaklar, bense utanç içinde, 'Yok, aslında pek sayılmaz; başka seçeneğim kalmadı da...' diye itirafta bulunmak zorunda kalacağım. Ne kadar acı... Ve biliyor musun? Ne zaman Türkiye'ye gitsem, olan bitene hep bir yabancının gözleriyle bakıyorum. Türkiye artık benim için yabancı bir ülke haline geldi. Türkiye'ye geri dönmek, her şeye sıfırdan başlamak demek. Her şeye yeni baştan başlayacak gücüm gerçekten de yok. Eskiden bunu iyi becerirdim."

"Her şeye sıfırdan başlaman gerekmiyor; sadece biraz sabırlı olmalısın. Bak, işleri yoluna koymanın yalnızca birkaç ay alacağından eminim. Bir ay içinde Pimlico'daki dairemden taşınmak zorundayım. Son zamanlarda iyi para kazanıyorum. Daha nezih bir yerde, daha büyük bir daire kiralamama yetecek kadar iyi, o yüzden, neden gelip benimle oturmuyorsun? Sana biraz borç para bile verebilirim. Burada biraz fazla açık sözlü

davrandığımın farkındayım, ama bir dosta cidden ihtiyacım var. Hiç yoktan birbirimize yardımcı oluruz."

Başımı sokacak bir yerin yanında, bir tür dosta ihtiyacım olduğu için teklifini kabul ettim. Little Bolton's'daki evimize taşınmadan iki hafta önce beni Heathrow Havalimanı'ndan aradı. Uğruna yanıp tutuştuğu kızla buluşmak için İstanbul'a gidiyordu. Derken, durduk yerde, "İstediğim her şey yanı başımda dururken neden aşkı bulmak için ülke değiştirmem gerek bilmiyorum" dedi.

"Ne?" dedim ve ardından tedirgin bir kahkaha patlattım.

"Sana evlenme teklif etsem benimle evlenir misin?"

Beni cidden hazırlıksız yakalamıştı. "Ben evlenen cinsten değilim. Ama seninle beraber yaşayabilirim, zaten yaşayacağım da. Demek istediğim..." diye cevap verdim ve derin bir nefes alıp ona derdimi anlatabilmek için avazım çıktığınca, "bir çift, sevgili, eş veya işte ona ne diyorlarsa ondan olabiliriz" diye bağırdım. Bir anlığına duraksayıp, "Üzgünüm, sözümü geri alıyorum; yatak arkadaşı anlamında sevgiliden bahsetmiyordum. Ciddi bir şey olsun istiyorum" dedim.

Kendi kendime ne istediğini bilen bir kadın diye düşündüm. Hay Allah, değişiyor muydum ne? Peki ama, ne diye bana evlenmekten bahseden ve iki hafta içinde aynı eve taşınanacağım bir adama ciddi olmakla ilgili dırdır ediyordum ki? Bir güvensizlik ya da daha iyisi, REDDEDİLME korkusu sezinliyorum. Sesini kesecek misin sen! Hayatında önemli bir noktaya gelmişsin ve kafanda özeleştiri yaparak her şeyi eline yüzüne bulaştırıyorsun.

"Ben de ciddi olmasını istiyorum. Boşandığımdan beri ağzımın payını aldım. Yoruldum, durulmak istiyorum. Bunun da seninle olmasını istiyorum" dedi. İki gün sonra, tam da benim Pimlico'daki evine taşınmamla aynı gün İstanbul'dan geri döndü. Ona aşık mıydım? Hayır, pek sayılmaz. Fakat, en iyi erkek

dostlarımdan biriydi ve yatakta da epeyce iyi çıktı, o zaman mesele neydi? Neticede bir kız daha ne isteyebilirdi ki? Belki aşk. Bir piyango biletine bir sterlin harcamak istemediğim gibi, aşkı arayarak da zaman kaybetmek istemiyordum. Sonu gelmez fantezilerimi gerçekleştirmeye çalışmak uğruna hayatımın bir on yılını daha öylece savurmaya niyetim yoktu. Hem zihinsel hem de fiziksel anlamda bir ahenk yakaladığımıza göre, üzerinde çalışabileceğimiz sağlam bir zeminimiz olduğu gibi mantıksal bir sonuca vardım.

İlişkimizin üçüncü haftasında, otele girişimizi yapıp bavullarımızı bıraktıktan sonra Çırağan Kempinski'den ayrılan bir taksinin içinde yol alıyorduk. Biraz kafa dağıtalım ve olursa, yaz sezonu için açılan açık hava restoranları ve gece kulüplerinden bazılarına şöyle bir bakalım diye, romantik ve uzun bir hafta sonu için İstanbul'a gelmiştik. Bu arada dekore edilmemiş yeni evimize birkaç parça bir şey de alacaktık. Taksi şöförü, "Nereye gitmek istiyorsunuz?" diye sordu. "Kapalı Çarşı'ya" diye cevapladı. Saat öğleden sonra ikiydi. Biraz temiz hava almak için arabanın camını indirdim. Hava felaket sıcaktı. Taksiyle yarım saat gittikten sonra kendimizi bir halı dükkanında, halılara bakıp Türk kahvelerimizden minik yudumlar alırken bulduk. Biz bir halıya bir iki saniye baktıktan sonra şöyle dedi.

"Senin karar vermeni istiyorum; istediğin kadar düşün ama şunu bilmeni istiyorum ki bu senin vereceğim bir karar" dedi. Bense, yüzümde donmuş bir sırıtışla orada öylece otururken bana neler olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Burası çok mu sıcak yoksa, bir tek bana mı öyle geliyor? Lanet olsun, kendi kalp atışımı duyabiliyorum! Belki de henüz çok genç olmama rağmen kalp krizi geçirmek üzereyim. Lütfen biri bana yardım etsin, sanırım nefes alamıyorum... Keşke şimdi yer yarılsa da içine girsem. Ta taaa! Bir bakmışsınız buradayım, bir bakmışsınız yokum... Aman tanrım! Bunun ne ol-

duğunu biliyorum, Kapalı Çarşı'daki halı dükkanlarından birinde panik atak geçiriyorum. Kesinlikle, panik atağın başınıza gelebileceği en kötü yer. Yalnızca dükkan sıkış tepiş ve fazlasıyla kalabalık değil, bir de koşarak dışarı çıksam, en yakın çıkışı buluncaya kadar aynı yerde sonsuza kadar dönüp durabilirim. Allah'ın cezası bir labirente tıkılıp kaldım. Bir saniyeliğine rahatlasana. Neden kendine bunu yapıyorsun? Kadın nüfusunun yarısı senin yerinde olmaya can atar. Sadece sana bağlanmak isteyen bir adamla birlikte değilsin, üstüne üstlük bu adam bir de halıyı senin seçmene izin verecek kadar nazik. Halının da adamın da canı cehenneme! Tek istediğim rahat bırakılmak! Tanrım, boğuluyormuşum gibi hissediyorum.

O gerginlikle bir sigara yaktım.

"Buna ne diyorsun?" diye sordu.

Tüm haşmetiyle gözümün önüne serilmiş olan halıya şöyle bir baktım. Çekinerek ayağa kalkıp halıyı incelemeye başladım.

Tanrı aşkına her şeyi bu kadar ciddiye almasana. Bunu, ona yaptığın bir iyilik gibi gör. Seninle ya da sensiz, ona oturma odası için kocaman lanet olası bir halı lazım... Demek şimdi onun oturma odası oldu. Bizim oturma odamız, bizim evimize ne oldu? Sesini kesip dinlesene sen! Burada tek yaptığın halı seçmedeki ince zevkini paylaşmaya tenezzül etmek. Sadece bu, o yüzden şimdi yap gitsin.

Kafamda uçuşup duran şüphe ve soruları bastırmayı nihayet başarıp kısa bir süreliğine halıyı dikkatlice inceledim ve başımı kaldırıp dükkan sahibine bakarken, "Evet, yumuşak tonlar, solmuş, antik görünüm; bence bu muhteşem" dedim.

Size şu kadarını söyleyeyim, erkek arkadaşınızın sırf varlığı bile sizde kendinizi Boğaz Köprüsü'nden atma isteği uyandırırken, onunla romantik bir hafta sonu tatili yaptığınız sırada neşeli ve rahatmış gibi davranmak çok zor. İster bir restoranda Boğaz'ın nefes kesen manzarasına karşı mum ışığı eşliğinde ak-

şam yemeği yiyor olalım, ister otelin havuz başında bacaklarıma güneş kremi sürüyor olsun, mütemadiyen kafamda kendimi bunun yalnızca geçici bir durum olduğuna ikna etmek için mazeretler uyduruyordum.

Eğer çok da içinize sinmeyen bir ilişki yaşıyorsanız, en ufak detaylar bile şüphelerinizi haklı çıkarmaya yeter. Kişiliği ya da fiziksel görünümündeki en ufak bir kusur bile, sizi acayip rahatsız etme potansiyeline sahiptir. Tıpkı ayakkabı seçimindeki zevkinin berbat olduğunu aniden fark etmek gibi. Tanrı aşkına, adamın tarzın t'sinden bile haberi yok. Şu giydiği ayakkabılara bir bak; Hayatımın Aşkı asla böyle üzerinde kocaman Hugo Boss yazısı olan tokalı ayakkabılar giymezdi. Bu ne görgüsüzlük, Hugo Boss'tan iğrenç bir çift ayakkabı aldığını çatıya çıkıp haykırmak ister gibi. Ben uzun adamlardan hoşlanırım, hep hoşlanmışımdır. Adi herif boyuyla ilgili yalan söyleyip duruyor. Benden iki santim uzun olduğunu söylemişti. Uzunmuş, kıçımın kenarı. Eğer onunla evlenirsem tüm topuklu ayakkabılarımı yardım kuruluşlarına bağışlamam gerekecek. Fakat, daha da önemlisi, adamı mı yoksa ayakkabılarımı mı tercih edeceğim? Bana kalırsa soru kendini cevaplıyor.

İstanbul'dan döndükten sonra bir salı öğleden sonrası, oturma odamızda yerde oturmuş, o hâlâ işteyken cep telefonumla oynuyordum.

Acaba gerçekten sonu olmayan bir işe mi kalkışıyorum, yoksa yalnızca geçici olan bir durumla mı karşı karşıyayım? Annem bunun yalnızca geçici bir durum olduğunu düşünüyor, ama o bunu bana yıllardır söyleyip duruyor; ona göre başıma gelen her şey, geçici bir durum zaten. Keşke bunu düşünüp kafayı yiyeceğime biri çıkıp da bana ne yapmam gerektiğini söylese. Hayatımın Aşkını mı arasam acaba? O bana ne yapmam gerektiğini söyleyebilir. Zaten keşke bunun yerine onunla ola-

bilseydim. Kimseyi onu sevdiğim gibi sevemem. Belki de tüm bunlar onu hâlâ aklımdan çıkaramadığım için oluyor. Endişeyle numarasını tuşladım.

Dört kez çaldıktan sonra cevap verdi.

"Selam, benim."

Soğuk, mesafeli bir ses tonuyla, "Merhaba, nasılsın?" dedi.

"Sanırım iyiyim. Şey, birkaç ay önce işten atıldım."

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Hâlâ Londra'da mısın?"

"Evet, bildiğimiz eski, güzel Londra'da." Gözlerimi kapatıp, "Aslına bakarsan biriyle beraber yaşıyorum. İki yıl önce boşanan Türk bankacı arkadaşımı hatırlıyor musun? Hani şu Deutsche Bank'da çalışan vardı ya? İşte onunla" dedim.

Alaycı bir tavırla, "size mutluluklar dilerim" dedi.

"İşte sorun da bu ya zaten. Mutlu değilim. Yani, o iyi bir adam, daha yeni Little Boltons'da ferah bir daireye taşındık. İçimde hissettiklerim haricinde her şey mükemmel görünüyor."

Devam ederken sesim titremeye başladı, "Bana beraber bir gelecek kurabileceğim birini bulmamı hep söylerdin, ben de buldum. Başarılı, bekar, benden yedi yaş büyük ve biraz kısa olmasına rağmen tipi de fena sayılmaz, fakat ömrümün geri kalanını onunla geçirme fikri tüylerimi diken diken ediyor. Seni hâlâ özlüyorum. Yerine kimseyi koyamayacağımı söylemiştim, al sana kanıt!"

Kısa bir sessizlikten sonra genzini temizleyip, "Yeter, beni böyle durduk yerde arayıp yeni yatak arkadaşının kim olduğunu söylemeye nasıl cüret edersin?" dedi.

"Yalnızca öylesine yattığım bir adam değil ki... Burada işlevsel bir ilişki yürütmeye çalışıyorum."

"Canın cehenneme!"

Telefonu suratıma kapattı. Kötü bir gün falan mı geçiriyordu acaba? Yaşadığımız onca şeyden sonra bana söyleyecek tek sö-

zü bu muydu? CANIN CEHENNEME miydi? Her ne olursa olsun yanımda olacak olan dostuma ne olmuştu?

Ne halt etmeye bağlanmakla ilgili sorunlarımı halletmek için Bay Bağlanma Korkusuna başvuruyorum ki diye düşündüm içimden. En azından, kısa telefon konuşmamızda bana son birkaç aydır neyin özlemini çektiğimle ilgili fikir vermişti. Eski gidişata geri dönmek istiyor muydum? Cevap tabii ki hayırdı.

Birden bire tek bir şey dışında her şey önemini yitirmeye başladı; gelecek vaat eden bir ilişki yaşıyordum ve bunu sürdürmek için elimden gelen her şeyi yapacaktım. Berbat ayakkabı zevkine gelince; Germyn Caddesi'nde yapacağımız çılgınca bir alışveriş bu sorunu halledecekti.

Haliyle, her şey düşündüğüm kadar sorunsuz gelişmedi. Bir ilişkiyi yürütmek bu gezegende yapılabilecek en zor işlerden biri, özellikle her iki taraf da bireyliklerini kaybetme noktasına gelip, teslim olmaya isteksizlerse. Tıpkı insanın aşık olduğunda yaptığı gibi. Aşkın her şeyi fethetmesini gerektirmeyen, gerçek bir romantizm çağında yaşıyoruz; sadece kendini fethetse yeter. Onun tek başına var olduğunu ispatlamak varlığını sürdürmesine olanak tanır. Sonsuza dek sürmese de bir ya da iki yıl idare eder.

Birini tanımak için sekiz yılın yeterli bir zaman olduğunu düşünebilirsiniz. Fakat yanılgıya düşersiniz. Onu tanıdığım sekiz yıl boyunca bana hep gamsız, munis, açık görüşlü ve harika espri bir anlayışı olan bir adam gibi gelmişti. Peki, özgüveni olmadığını ve güvenilmez olduğunu da bir parça fark etmiştim ama kimse mükemmel değildir, öyle değil mi? Fakat, insan doğasının çok önemli bir özelliğinden tamamen habersizdim; birini tanımak, onun özünü bulup çıkarmakla aynı değil. Kendimizi, birini avucumuzun içi gibi bildiğimize inandırsak da, esasında o kişi hakkında bildiğimiz şeyler, bize bilinçli ya da bilinçsiz olarak gösterdiği şeylerden ibarettir. Kim olduğumuz

yalnızca rastlantısal değil, aynı zamanda etkileşimde bulunduğumuz insanların, sahip olduğunuz kişiliklere etki etmesine bağlıdır. Sekiz yıl boyunca hakkında bildiklerim, onun benim bilmemi istedikleri ve benim onu olmaya teşvik ettiğim şeylerin bir bileşkesinden ibaretti. Şimdi şartlarımız değiştiğine göre, şu aşamada onunla aynı çatı altında yaşanan bir ilişkide ortaya koyduklarının sonucunu tecrübe ediyordum. Çılgın bir sevişmeden sonra bana sokulup, "Sana sarılıp beraber uyumak istiyorum. Neden bunu hiç yapmıyoruz?" derdi.

"Çünkü yapamıyorum, klostrofobim var. Denesem bile, sen uyur uyumaz bedenimin her yanını kıpırdatmak gibi karşı koyulmaz bir dürtüye kapılırım."

"Ne tuhaf. Gördüğün gibi ben dokunmaktan çok hoşlanan biriyim, oysa ki sen..."

"Değil miyim?"

Uzlaşmacı davranmam gerektiğinin farkındaydım, o yüzden uykuya dalarken bacaklarımızın birbirine değmesine göz yumdum.

Bir keresinde Peter Jones'a gidip evimiz için birkaç parça eşya alalım diye işten eve erken döndü. Oturma odasına girip kanepede yanıma oturunca beni uzun ve tutkulu bir şekilde öptü. Bana bakıp, "Seni şu an istiyorum. Hadi yatak odasına gidip çılgınca sevişelim!" dedi. Nasıl bir tepki vermem gerektiğini bilemedim ve huzursuzca, "alınma ama bugün ben pek havamda değilim" dedim. Hemen ardından saatime bakıp, "peki, saat beş olmuş, yani bir an önce gitsek iyi olacak yoksa mağaza kapanacak" dedim.

"Emin misin? Halbuki çabucak yatak odasına gitsek ben seni baştan çıkarmanın yollarını bilirim." Koyu kahverengi gözlerindeki aşikar memnuniyetsizlik ifadesini görmezden gelmek için bin bir takla atarak, sessizce başımla onaylayıp, "Hadi ama, gidelim!" dedim.

Aslına bakarsanız, ne zaman onun hevesli olduğu bir şeye ben hevesli olmasam aynı bakışla karşılaşırdım. Bu bakışın tercümesi şöyle bir şeye çıkıyordu: Beni sevmiyor ve hiç arzulamıyorsun. Daha biz arkadaşken, boşanmasının hemen akabinde bir yıl beraber olduğu Brezilyalı kadınla ilgili söylediği bir şeyi anımsadım.

"Harika biri. Mesela, ne zaman sertleşsem bana sakso çeker."

Oysa ki ben, onun aksine Peter Jones'a gitmeyi tercih ediyordum. Peter Jones'un mutfak eşyaları bölümüne vardığımızda, ona her bakışımda aynı memnuniyetsizlik ifadesiyle karşılaşınca, ben de kendimi neden o şekilde davrandığımla ilgili sorgulayıp durdum. Benimle o anda her şeyi bir kenara bırakıp sevişmeyi istemekle çok şey mi istemişti? Ama, hiçbir zaman bu konuda spontane davranmıyor da değildim. Sadece, o anda cinsel anlamda onun kadar uyarılmamıştım. Rol yapıp, ona bir kıyak yapabilirdim ama cinsellik karşılıklı bir zevkin paylaşımı değil miydi?

Ne zaman yan yana olsak, yalnızca sigara yakmak için elini bırakırdım. Ona ilgi odağı olduğunu ispatlamak için devamlı kendimi zorlardım. Fakat, yine de her nasıl oluyorsa, bunun ona yetmediğini hissederdim. Ne yaparsam yapayım, onun içindeki bu devamlı doyurulmayı isteyen, koca boşluğu doldurmayı bir türlü beceremezdim. Sürekli dikkati kendi üstüne çekmeye çalışan halleri sık sık sinirlerimi bozsa da, olayları daha geniş bir çerçeveden görmeye kendimi zorlardım.

"Yediğin onca halttan sonra hâlâ zamanını mükemmeliyet arayarak heba edebileceğini mi sanıyorsun? Kendine güveni daha yüksek, daha uzun, ayakkabılardaki zevki daha iyi olan bir adam bulabilirsin. Ancak, bunu yapar yapmaz yepyeni kusurlar silsilesiyle karşılaşacaksın. Elindekinin kıymetini bil.

Kafandaki senin için ideal olan adam imgesi bir fantezi, ulaşılabilecek bir şey değil."

Haftalar geçip gider ve ben yeni, normal yaşam şeklime alışırken, ona gerçekten de aşık olabileceğimi hissettim. İşteyken sabırsızlıkla beni aramasını beklemeye, kısa iş gezileri için İstanbul'a gittiğinde döneceği günü saymaya başladım. Her geçen gün, yeni bir alışkanlığını, onu arkadaş olarak tanıdığım sekiz yıl içersinde farkına varmadığım belirli bir davranış özelliğini keşfetmek, yalnızca rahatlatıcı değil, aynı zamanda özeldi de. Onu sık sık elinde benim Vanity Fair dergilerimin son sayısıyla tuvalete koşarken yakalardım.

Koridorun diğer ucundan ona, "Hey! Bir dakika dursana, daha onu okumayı bitirmedim!" diye bağırırdım.

"On dakika sonra geri alabilirsin."

"Tuvaletini yapman o kadar mı zaman alıyor?"

Mahcupça gülümser, "Kes şunu! Beni utandırıyorsun..." derdi.

Beni işten eve dönüş yolunda arar, "Sainsbury'e uğrayacağım. Sana ne almamı istersin?" diye sorardı.

"Bilmem, akşama ne yemek istersin? Ama lütfen yine humus ve pide deme, yoksa karnında nohut ağacı çıkmaya başlayacak!"

"Humusun afrodizyak etkisi var..."

"Bunu da ilk kez senden duyuyorum. Bana kalırsa yalnızca bağımlılığını haklı çıkarmaya çalışıyorsun. Ayrıca, sırf bilgin olsun diye söylüyorum, afrodizyağa ihtiyacı olan en son kişi sensin!"

"Öyle mi dersin?"

"Eh, duvarlara tırmanmak istiyorsan, o senin bileceğin iş."

Bir gün sabah on civarında onu aradığımı hatırlıyorum.

"Selam, benim."

"Yeni mi kalktın?"

"Yarım saat kadar önce" dedim ve ardından, "Bu akşam saat kaçta evde olacaksın?" diye sordum.

"Herhalde yedi gibi; neden sordun?"

"Sordum çünkü... Çünkü sana yemek yapacağım."

"Gerçekten mi?"

"Evet, uzun zamandır yemek yapmadım, o yüzden tadı rezalet olursa çok üstüme varma lütfen. Yani, yalan söyle demiyorum ama çok da katı davranma."

"Bana yemek yapmak zorunda değilsin ki..."

"Yapmak zorunda olmadığımı biliyorum, ama içimden geldi."

Günün geri kalanını mutfakta, tarifleri doğru uyguladığıma emin olmak için her saat başı Annemi arayarak geçirdim.

Saat yediyi vuruncaya kadar sofrayı kurmuş, bir tabak mücver, bir tabak patlıcan salatası, masanın tam ortasına da zeytinyağında pişirilmiş, pirinçli, soğanlı ve havuçlu pırasayı yerleştirmiştim.

Eve varır varmaz, oturma odasına girip onun için hazırladıklarımı görünce, "Vay canına!" dedi.

"Pek bir şey yapamadım ama kolay olanlarla başlasam daha iyi olur dedim."

"Hadi canım! Mücver yapmak o kadar da kolay olmasa gerek."

Masaya yerleşip onun için hazırladıklarımın tadına baktığında ve ne mutlu ki neredeyse hepsini büyük iştahla silip süpürdükten sonra "Muhteşem! Yo, gerçekten her şey çok leziz olmuş" dedi.

Sevecen bir gülümsemeyle, "beğenmene çok sevindim" dedim.

"Ama..."

"Ama ne?"

"Bunu yanlış anlama ama bir kadının bana yemek pişirmesinden hoşlanmıyorum."

"Ama neden?"

"Bilmem. Herhalde bu 'evin içindeki tanrıça' fikri beni pek sarmıyor. Kadınların cinsel cazibesini yok ediyor."

Başımı öne eğip, "anlıyorum" dedim.

Bundan üç ay sonra, Chelsea'de, King's Caddesi'nin arka tarafındaki Duke of York civarında, açık havada beraber huzurlu bir akşam yemeği yiyorduk. O zamana kadar, Babam da dahil olmak üzere, herkese ciddi bir ilişki yaşadığımı söylemiştim. Dürüst olmak gerekirse, biraz hava atıyordum.

Evet millet! Nihayet ciddi ve gelecek vaat eden bir ilişki yaşıyorum. Artık macera aramıyorum. O günler tarihe karıştı. Beni böyle bilmezdiniz, öyle değil mi? Yanıldınız işte! Çatlayın da patlayın! Herkesin ve en önemlisi de kendi yüzümü kara çıkardığım için öyle gurur duyuyordum ki...

Ana yemekğin tam ortasında, Bodrum'daki yazlık evinde geçirmeyi düşündüğümüz iki haftalık yaz tatilimizi planlıyorduk ki, çok sıkıştığını söyleyip masadan kalktı. On dakika sonra suratında komik bir ifadeyle tuvaletten döndü. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Şoka girmiş, travma geçirir gibi bir hali vardı.

"Ne oldu?" dedim.

Aynı komik ifadeyle yüzüme dik dik bakmakla yetindi.

"Ciddi bir şey mi?"

Başıyla onayladı.

"Bizimle mi alakalı?"

Yine başıyla onayladı.

"Tanrı aşkına, çıkar şu ağzındaki baklayı! Yoksa restoran kapanıncaya kadar burada kalacağız."

Gergin bir şekilde sandalyesinde geriye yaslandı. "Seninle beraber olmayı, zaman geçirmeyi, beraber eğlenmeyi seviyorum. Yatakta aramızda muazzam bir kimya var. Fakat, sorun şu ki, havai fişek patlamaları yaşamıyorum. Sanki yaşlı bir çift gibi... Eşimle de havai fişek patlamaları yaşamıyordum, zaten o

yüzden boşandım. O zamandan beri havai fişek patlamaları yaşadım ama hiçbiri sürmedi."

"Acaba, havai fişek patlamalarının da sonsuza kadar sürmemesinden olabilir mi?"

"Muhtemelen, ama ben bir romantiğim. Biliyorum, bizim de kendimize has, özel anlarımız oluyor, ama ben yalnızca 'anlarla' yetinmek istemiyorum. Yoğun bir ilişki istiyorum ve bu yoğunluğun sonsuza dek sürmesini istiyorum. Her gün uyandığımızda yatakta saatlerce öpüşelim istiyorum. İşte olduğum zaman bile, tüm gün seninle telefonda konuşmak istiyorum."

"Günde en az iki kez konuşuyoruz."

"Biliyorum, ama bu beni kesmiyor. Aramızdaki ilişki bana yetmiyor."

"Senin istediğin, olması gerektiği gibi olan bir ilişkinin idealleştirilmiş şekli. Sözünü ettiğin yoğun ilişkiyi bulsan bile, çok geçmeden artık aynı yoğunluğu tek bir gün bile hissedemeyeceğin bir noktaya varırsın. *Özel Bir Kadın*'da Richard Gere, Julia Roberts'ın ayaklarını yerden kestikten bir yıl sonra ne olacağını hiç durup düşündün mü? Peki ya, Humphrey Bogart'la Ingrid Bergman Kazablanka'da öyle ayrılmasalardı ne olacağını da mı düşünmedin? Gerçekten de yaşadıkları şeyin yoğunluğunun sonsuza dek süreceğine mi inanıyorsun? İnsanlar karmaşık varlıklar. Ruh hallerimizde dalgalanmalar oluyor."

"Senin ruh halindeki dalgalanmalar benim sinirlerimi oynatıyor. Tıpkı sabahları çok lanet oluşun gibi."

"Üstüne alınma. Anneme sor istersen."

"Öyle olsa bile, bunu düşünmekten kendimi alıkoyamıyorum; tabii üstüme alınırım. Bir de bazen sanki kendi dünyanda gibisin."

"Katılıyorum. Bazen kendime ait bir dünyanın içinde oluyorum. Ben yalnızca işi bitik bir hayalperestim."

"İşin bitik falan değil. Sen eşsiz bir kadınsın. Soylu bir pren-

ses ve çılgın bir sanatçının aynı bedenin içine sıkıştırılmış hali gibisin. Seninle beraber olacak kişinin bunun tamamen farkında olması lazım. Sana kendine ayırabileceğin bir zaman ve mekan tanıyıp buna saygı duymalı. Ben sadece, o kişinin kendim olacağını sanmıyorum."

"Şu anda, bana bunu yaptığına inanamıyorum!"

"Kusura bakma ama birbirimize aşık değiliz, öyle değil mi?" Dosdoğru gözlerimin içine bakıp, "Beni seviyor musun?" diye sordu.

Onu seviyor muydum? Ben de o an, aynı soruyu kendime sordum. Böylesi reddedildikten sonra cevaplaması zor bir soru. Hadi ama! En azından kendine karşı dürüst ol. Onu önemsiyor, onunla yatmaktan hoşlanıyorsun ve ömrünün geri kalanını ona adamaya da hazırsın, ama hepsi bu, öyle değil mi? Bu sana, bugün yarın olacakmış gibi gelirken adam burada sabırsızlanmaya başladı. Dürüst davranmalı mısın? Ben hayatım boyunca dürüst oldum; artık dürüst olmak canıma tak etti. Hayatımda bir kere olsun taktiksel davranıp nereye varacağımı görmek istiyorum.

"Bu soruya cevap vermeyeceğim" diye yanıtladım.

"Nedenmiş o?"

"Sen bana çoktan beni sevmediğini söylemişken cevap vermenin ne manası var? Şu noktadan itibaren benim ne hissettiğimin hiçbir önemi yok."

"Ama sen yine de söyle bana."

"Canın cehenneme!"

"Hadi ama, benden nefret etmeni istemiyorum."

Nevrotik bir şekilde masanın altında bacaklarımı titretirken, "ben de kıçıma tekmeyi yemek istemiyorum ama hayatta müdahale edemediğimiz bazı şeyler var". Masanın üzerinde duran sigara paketinden bir sigara aldım. Sinirli bir halde yaktım, "Peki şimdi ne olacak?" dedim.

"Yine beraber yaşamamızı istiyorum. Hiçbir şey değişme-

yecek. Yalnızca, tekrar arkadaş olacağız, o kadar. Seni gerçekten seviyorum, ama sana aşık değilim."

"Harika. O kadar insan içinden, bir senin beni böyle yarı yolda bırakacağın hiç aklıma gelmezdi, adi herif."

"Hadi ama, bu kadar üstüme gelme. Sen benim en iyi dostumsun. Sadece sana karşı dürüst olmak istedim. İstanbul'daki hafta sonu tatilimizden beri bunu düşünüyordum. Gerçekten çok tuhaf davranıyordun, ben de sandım ki..."

"Korkudan kafayı yemiştim, tamam mı? Tahmin bile edemeyeceğin kadar korktum. Ama sonra üstesinden geldim."

"Belki de, şimdi korkma sırası bendedir?"

"Sen korkmakla kalmıyorsun ki, sen burada bir şeyleri bitiriyorsun. Bana aşık olmadığını söylüyorsun. Eninde sonunda bunun üstesinden gelsen bile, hâlâ seninle gelecek planları yapmamı nasıl beklersin? Sen burada köprüleri yakıyorsun."

Bir saat sonra evimizde, oturma odasında oturmuş sek votka içiyorduk. Her ikimiz de Kapalı Çarşı'daki dükkandan aldığımız şu meşhur halının, üstünde oturuyorduk. Berlusconi kendi kuyruğunu yakalamaya çalışıyordu. Berlusconi kedimizdi. Kendi kendime, zavallı kedicik diye düşündüm. Buraya geleli yalnızca iki hafta olmuştu ve daha şimdiden anneyle baba ayrılmaktan bahsediyorlardı. Berlusconi parçalanan bir ailenin ferdi. Daha üç aylık, zavallı bebek. Annesi evi terk ederse Berlusconi'ye kim bakacak? Yo, minik yavrumu geride bırakamam. Berlusconi'yle ben kurtulmanın bir yolunu buluruz. İkimizi soğuk ve yağmurlu bir gecede üstümüzde bir uyku tulumuyla, Harrods'ın ana girişinin önünde kamp kurmuş hayal edebiliyordum. Benim saçlarım rastalı olacak, zavallı Berlusconi'nin kürkündeyse pireler cirit atacaktı. Belki de o, bir ilişki yaşamamın başından beri tek sebebiydi. Tıpkı sarhoşken yaşadığınız tek gecelik ilişkiden sonra bebeği doğurmaya karar vermeniz gibi. Derin bir nefes aldı ve "Beni affedebilecek misin?" diye sordu.

Yüzümde şüpheli bir ifadeyle başımı sallayıp, "tekrar arkadaş olmaya alışmam için bana biraz zaman vermen lazım" dedim.

Kendi kendime, hay aksi, işler iyice ciddiye biniyor diye düşündüm. Ona seni seviyorum de gitsin işte. Dönüp ona baktım. Bana gülümsedi. Ne demeye bekliyorsun? Söyle ona! Hayır, söyleyemem, yani, henüz değil; yeterince kafayı bulmadım daha. O halde içsene Allah'ın cezası kadın!

Tam o sırada, Berlusconi imdadıma yetişip sol ayağını ısırmaya başladı. "Berlusconi, kes şunu!" dedi ama Berlusconi laftan anlamadı, o yüzden sağ bacağını kaldırarak pozisyonu değiştirmeye çalıştı. Tam da bunu yaptığı sırada, birden bire kocaman, gürültülü bir şekilde osurdu. Histerik kahkahalar patlatmaya dünden hazırdım ama bunu yapmak yerine kendime hakim olup, "Böyle bir anda nasıl olur da osurabilirsin?" diye sordum.

"Nasıl oldu bilmiyorum. Hep onun suçu" dedi küçük Berlusconi'yi işaret ederken.

"Kendin osur, kediyi suçla. Ne ala. Bu bile, senin gerçekte ne biçim bir insan olduğunu gösteriyor."

"Eğer o olmasaydı, bacağımı öyle birden hareket ettirmek zorunda kalmayacaktım. Şimdi bir de osurduğuma göre, artık benden daha çok nefret ediyorsundur..."

"Aklımı okudun."

"Bir de olaya iyi yanından bak. En azından kokulu değil."

Ona bir süreliğine yalnız kalmak istediğimi söyledim, o da alnıma iyi geceler öpücüğü kondurdu ve yüzünde suçluluk ifadesiyle uyumaya gitti. Gecenin geri kalanını halının üstünde oturup boşalan bardağımı tekrar doldurmak için mutfağa gidip gelerek geçirdim. Nerdeyse bomboş olan oturma odamızda, çıt çıkarmadan otururken kendime aynı soruyu sorup durdum: Neden yürümedi?

Belki de tek istediği, o abartılı, iki kelimelik cümleyi duy-

maktı. Ona aşık olmadığım bilincinde olmakla beraber, gitmesine izin vermeye hazır olmadığımın da farkındaydım. Zihnimin arka taraflarında hâlâ yürütebileceğimize inanıyordum. Eğer o yeterince sabırlı, ben de yeterince kararlı olursam, kendimi bırakabilir ve gerçekten de onunla bir gelecek kurabilirdim. Sabah saat üç civarında nihayet kör kütük sarhoş olup zincirlerimi kırmayı başarınca yatakta yanına sokulup, "Eğer seni sevmesem ya da önemsemesem en baştan seninle bir ilişkiye girmezdim. Seni seviyorum, biliyor musun? Havai fişeklere gelince; gerçekten bilemiyorum. İlişkimizi geliştirmek ve zenginleştirmek için her türlü yolu deneyebiliriz, ama eğer peşinde olduğun mükemmeliyetse, unut gitsin. Seninle ilgili neyin farkına vardım biliyor musun? Tek bir saniyeliğine bile senden uzaklaşsam, gerginleşsem ya da aksileşsem veya sevişmek istemesem benden soğuyorsun. Biliyorsun ki ben de insanım. Herhangi bir olumsuz hissi yansıtmamak için rol yapamam" dedim.

Bir an içimi çekip, "Her şeyden öte ben bir bireyim, mükemmel olmakla uzaktan yakından alakası olmayan bir birey. Ancak, seninle yaşlanıp, kendini seninle daha iyi biri yapmak isteyen bir birey" dedim. Beni kucaklayan sağ elini tutup, "İş ilişkilere geldiğinde örnek birisi sayılmam. Her ikimizin de koca bir ömür boyu mücadele edeceğimiz kendimize has sorunlarımız var. Fakat, şunu biliyorum ki, gündelik olarak karşılaştığımız sorunlar her ne olursa olsun, ilişkimizin canlanmasına fırsat vermek için sabırlı ve güçlü olmamız gerek" diye devam ettim.

Arkamdan sıkı sıkı sarılırken, "Kafamda her şeyi yerli yerine koymak için biraz zamana ihtiyacım var. Bana yalnızca biraz zaman tanı" dedi.

Ertesi sabah işteyken telefon etti.

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyi hissettiğim zamanlar oldu."

"Ne yapıyorsun?"

"Her zaman olduğu gibi kitabım üzerine çalışıyorum. Son bölüm için bir başlık buldum biliyor musun? Havai Fişekler."

"Havai Fişekler. Alemsin! Yani, anladığım kadarıyla bu bölüm benimle alakalı."

"Sakıncası mı var?"

"Yo, hiç yok. En azından yaşamında iyi kötü bir iz bıraktığımı biliyor olacağım."

"Okuyacakların hoşuna gitmeyebilir. Karakterlerim hakkında çok acımasız ve rahatsız edici derecede açık olabiliyorum."

"Havai Fişekler... Bence bu harika bir bölüm ismi. Nasıl bitireceğini şimdiden biliyor musun?"

"Hayır. Hayat bana gösterecek."

Aynı gün öğleden sonra, çocukları oturma odasında oyun oynar, kendisi de odasında telefonla konuşurken, kendimi yan odaya kapatıp, sonuncu bölümü yazmaya koyuldum.

Ertesi gün akşam üzeri beni aradı. O zamana kadar her şeyi yavaş yavaş idrak etmeye başlamıştım. Beyin fırtınası yaparken, yatakta bir ceset gibi hareketsiz yatıyordum.

Tamam, şimdi mevcut durumuma bir göz atalım. Otuz bir yaşındayım, işsizim ve sadece üç aydır birlikte olduğum erkek arkadaşım bana tekmeyi vurdu. Temelde hayatım bir enkaz. Gidip kolay yoldan kendimi vursam da olur. Ama olmaz, bunu Anneme yapamam. Bu rezilliğe bir süre daha katlanmam lazım, yani en azından Annemin öleceği güne kadar.

"Nasılsın?" diye sordu.

"Nasıl mıyım? Bana böyle karmaşık sorular sormasana."

Kısa bir sessizliğin ardından, "Lütfen son iki gündür sana yaşattıklarım için beni bağışla. Öyle aptalım ki... Sanırım sadece beni sevdiğini duymaya ihtiyacım vardı" dedi.

"Ne?"

"Seni seviyorum."

"Sana bir daha güvenebilir miyim bilmiyorum" diye cevap verdim.

"Lütfen bana güven. Bana güvenmen lazım. Bir daha asla aynı hatayı tekrarlamayacağım; asla. Artık korkmak yok. Bu her ikimiz için de geçerli. Şimdi işten eve dönüş yolundayım. Benimle Zuma'da akşam yemeği yemeye ne dersin?"

"Kalkıp kalkamayacağımı bilmiyorum. Kendimi gerçekten çok yorgun hissediyorum."

"Bana bir şans daha vermek zorundasın."

"Şey, ilkin bir duş almam ve kendimi yeniden insana döndürmem lazım. Şu anda beni görsen korkup kaçarsın. Depresyonun bir insana neler yapabileceğini görmek hayret verici."

"Her zamanki kadar güzel göründüğünden hiç kuşkum yok. Seni alayım mı?"

Bir an iç geçirip, "Yok, kırk dakika sonra orada buluşsak daha iyi olacak" diye cevap verdim.

Bir saat sonra, ara sıra ele ele tutuşurken önümüzdeki türlü türlü suşi ve saşimi'lerden yiyorduk. "Belki de başıma böyle bir şeyin gelmesi gerekiyordu. Bence bu ilişkimizi daha da kuvvetlendirecek" dedi.

Derken, cep telefonum çaldı. Ona baktım. Başka biriyle konuşacak havada değildim.

"Cevap ver. Benim de bir telefon görüşmesi yapmam gerek" dedi ve ortadan kayboldu. Aşağı yukarı yirmi dakika sonra, suratında iki gece öncesiyle aynı komik ifadeyle masaya geri döndü. Endişeyle, "Ne oldu?" diye sordum.

Omuzlarını silkmekle yetindi.

"Ne oluyor? Az önce telefonda kiminle konuşuyordun?"

Eski kız arkadaşıyla olduğunu söyledi. Boşanmasından hemen sonra bir yıl beraber olduğu Brezilyalıyla.

"Eee?"

"Sana bunu yaptığım için çok üzgünüm."

"İnanmıyorum. Hayır, gerçekten buna inanamıyorum..."

"Artık ben de kimi sevdiğimi, ne istediğimi, hatta kim olduğumu bile bilmiyorum."

"Demek arkamdan gizli gizli onunla görüşüyordun."

Derin bir nefes aldı, her iki eliyle yüzünü kapattı ve ellerini yavaşça yüzünden çekerken, "Bu defa sana karşı gerçekten dürüst olacağım. Hayatımda asla bir kadına karşı dürüst olmadım ama bunu sana yapamam, sen öylesine bir kadın değilsin, benim arkadaşımsın. Muhtemelen bu yüzden benden nefret edeceksin ama bunu sana borçlu olduğumu düşünüyorum" dedi.

"Yani işler daha da mı kötüye gidecek demek istiyorsun?"

Başıyla onayladı.

"Arkandan gizli gizli bir sürü kadınla görüşüyordum. Yalnızca cinsellik için de değil. Anlarsın işte, onlara hikâyeler anlatıyordum. Son üç aydır sana yaptığım gibi, onlara da umut veriyordum. Kadınları kendime aşık etmek için hakim olamadığım bir arzu duyuyorum. Sevilmek istiyorum."

"Sanırım bir kadının sevgisi sana yetmiyor."

"Boşandığımdan beri böyleyim. Galiba profesyonel bir yardıma ihtiyacım var."

"Kesinlikle katılıyorum. Fakat, Brezilyalıdan bir yıl önce ayrıldın sanıyordum."

"Bitirmeye çalıştım, ancak benim üzerimde öyle bir etkisi var ki... Onunla çok tuhaf bir ilişkim var."

"Tuhaf derken ne demek istiyorsun?"

"O bir dominatriks."

"Beni şok etmeden duramıyorsun, değil mi?"

Sanki ona bir iltifatta bulunmuşum gibi muzipçe gülümsedi.

"Peki bu dominatriks zımbırtısı nasıl oluyor? O, dizlerine ka-

dar gelen siyah rugan çizmeler ve siyah naylon iç çamaşırlarıyla piyasaya çıkıp sen yatakta itaatkar bir şekilde uzanırken yaramaz bir çocuk olduğun için kızını kırbaçlamaya mı başlıyor?"

"Bu sence de biraz klişe değil mi?"

"Ben bilmem. O halde bana bir örnek ver."

"Ama kimseye anlatmayacağıma söz vermen lazım."

Gözlerimi devirip, başımı salladım.

"En son birlikte olduğumuzda beni yapay bir penis takarak becerdi. Öyle bir kadın tarafından alt edilmek gerçekten çok hoşuma gitti."

"Şimdi ilişkimizde neyin eksik olduğunu biliyorum: Yapay bir penis!" deyip kahkahayı bastı.

"Yo, öyle değil. İlişkimizin hiçbir eksiği yok ve suçu senin üstüne attığım için de çok özür dilerim. Sana duygusal çalkantılarına katlanamadığımı söylemem hoş değildi. Bana gerçekten çok iyi davrandın. Senin için kalbini yeni birine açmanın çok zor olduğunun ve bir başkasına güvenip kendini adamak için, zamana ihtiyacın olduğunun farkındayım. Aynı zamanda şunu da biliyorum ki, eğer bana karşı hislerin olmasa en başta burada oturmuş bu konuşmayı yapıyor olmazdık. Fakat, işin aslı şu, normal bir ilişkiyi sürdürmek benim içimde yok. En azından şimdilik yok."

"Üç ay evvel, beni havalimanından aramadan bu sonuca varman daha akıllıca olmaz mıydı?"

"Yürütebileceğimizi, yürütebileceğimi sanmıştım."

"Belki de benim yerime Brezilyalyla beraber olmalısın. Annenin onu tasvip etmediğini ve onun aşağı sınıf ucuz bir orospudan başka bir şey olmadığını düşündüğünü biliyorum, ama belki de sonuçta seni tatmin eden budur? Elalemin ne düşündüğü kimin umurunda? Neticede bu senin yaşamın."

"Onunla hiçbir geleceğim olamaz."

"Sen onunla görüşmeye başlayalı iki yıl oldu. Tek kelime

Türkçe bilmiyor ve sadece birkaç İngilizce cümle kurabiliyor, ancak neredeyse iki yıldır bu kadınla berabersin. Bana üç ay katlanmayı zar zor başardın."

"Ne istediğimi bilmiyorum. Bir de şu İstanbul'da oturan Türk kızla görüşüyorum. O gün seni havalimanından aradığımda onu görmeye gidiyordum. Benimle olmak için Londra'ya taşınmayı planlıyor. Aslına bakarsan, son dört aydır onunla birlikteyim. Senin varlığından bile haberdar değil. Eğer Londra'da iş bulmayı başarırsa, Londra'ya gelip yanıma taşınacak. Bir noktada kendimi onun o özel kişi olduğuna ikna etmiştim, ama şu anda, tıpkı seninle olduğu gibi korkudan sapıtmaya başladım."

Sekiz yıldır arkadaş olmamızın, benimle sırlarını paylaşmasını kolaylaştırdığının farkındaydım, fakat pervasız dürüstlüğü de ciddi ciddi tepemi attırmaya başlamıştı. Ses tonumu yükseltirken, "Bana bak, her ne yaparsan yap, insanların yaşamlarıyla oynayamazsın. Benim hayatımla ya da bok ettiğin başka insanların hayatlarıyla oynayamazsın" dedim.

"Zaten o yüzden sana açık davranıyorum."

"Bize bir bak. Şehrin en nezih muhitlerinden birinde oturuyoruz. Tanrı aşkına, lanet olası Harrods'dan mobilya sipariş ediyoruz! Cins bir kediye yedi yüz sterlin para sayıyoruz. Her şeyimiz var, değil mi?"

Hakikaten de kan beynime sıçramıştı. Oturduğum yerden kalkıp elimi sertçe masaya vurdum. "Ama, sahip olduğumuz onca şeyin sefasını süremeyecek kadar zavallıyız!" diye bağırdım.

"Hadi ama, sakin olsana biraz, herkes bize bakıyor."

İşaret parmağımı ona doğrulttum. "Senin derdin ne biliyor musun? Tüm sorunlarını parayla çözebileceğini sanıyorsun. Armani Casa'dan daha yeni aldığın yemek masası oturma odanı değiştirebilir. Peki ya bunu değiştirebilir mi?" dedim işaret

parmağımı tam kalbinin üzerinde tutmaya devam ederken. "Bunu nasıl halletmeyi düşünüyorsun? Brezilyalı bir dominatriks satın alarak ya da insanları aldatarak mı? Elinden gelenin en iyisi bu mu?"

Söyleyecek söz bulamıyordu. Çantamı kaptığım gibi çıkışa yöneldim. Orada kalmaya devam edersem büyük ihtimalle suratına bir yumruk indireceğimi biliyordum. Ona bu zevki tattırmak istemedim.

Brompton Yolu'nda koşar adım yürürken içimin rahatladığını hissettim. Ona aşık olmadığım için rahatlamıştım. Yine de ucuz kurtulmuştum; gerçekten çok ucuz. Bir kere de olsa, kendimi bir başkasına açmaktaki isteksizliğim, reddedilme korkum bana çok büyük bir yarar sağlamıştı. Ondan nefret ediyor muydum? Haliyle, o sırada bu gezegen üzerindeki en sevdiğim kişi değildi, ama her şeyden öte, ona acıyordum. Ben son üç ayımı, kendimi yeni biriyle olmaya alıştırmaya ve sevmeyi yeniden öğrenmeye çalışmakla geçirirken, o var gücünü yalan söyleyerek, aldatarak ve en az üç ayrı kadını aynı anda idare etmeye çalışarak harcamıştı. Ben de taktiksel davrandığımı düşünüyordum.

Bir an duraklayıp çantamdan bir sigara çıkarttım. Ardından dikkatlice etrafımı süzdüm. Gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu. Kendi kendime, "ne güzel bir gece" dedim. Derin bir nefes alıp Brompton Yolu'ndan aşağı yürümeye başladım. Bir pub'ın önünde sanki bugünün bir de yarını yokmuş gibi *We are the Champions*'i söyleyen bir grup sarhoş holiganın yanından geçtim. Biri beni fark eder fark etmez arkasını dönüp lopur lopur, çıplak, beyaz İngiliz kıçını göstermek için pantolonunu indirdi. Hepsi kahkahalara boğuldular. Onlara gülümsedim. Derken, bir başkası arkamdan, "Hadi sevgilim, bizimle bir bira iç!" diye bağırdı. Fulham Yolu'na sapınca gürültülü motor seslerini geride bıraktım. Sigaramı söndürmek için bir saniyeliğine dur-

dum. Keskin ve serin akşam rüzgarı tüylerimi diken diken ediyordu. Peki şimdi ne olacak? Buradan nereye gideceğim? Küba'ya mı?

Hadi ama, saçmalama! Niyetin yozlaşmadan kaçmaksa dünyanın yarısını kat etmeye zahmet etme. Yozlaşma her yerde; yalnızca başka başlıklar altına gizlenmiş durumda. Hiçbir rejim ya da din, insanlığın kurtuluşu için bir çözüm üretmeyi başaramayacak. Size uymanız için belli başlı kurallar sunabilir, ancak işin büyük kısmı bireye düşüyor. İşin büyük kısmı bana düşüyor.

Bana, bana, bana!

İster Londra'daki bir barda kokteylimi yudumlamayı, ister Küba'da bir puro fabrikasında yanık, çıplak bacaklarım üzerinde puro sarmayı seçeyim, iş bana kalmış. Doğuştan bu kudrete sahibim. Bunu heba etmek günah olur.

Sonra, durduk yerde sesli olarak, "seni seviyorum" dedim.

Kaşlarımı kaldırıp, bu da nerden çıktı şimdi diye düşündüm kendi kendime. Yakınlarda biri var mı diye etrafıma bakındım. Sonra, Fulham Yolu'ndan aşağıya yürümeye devam ederken kendime duyduğum sevgiyi ilan ettiğim için mahcup mahcup gülümsedim. Komik olan bunu gerçekten içimden gelerek yapmamdı. Bunu daha önce başka hiç kimseye böyle içimden gelerek söylememiştim. Yüzümde bir gülücükle parlament mavisi gökyüzüne baktım ve sesli olarak, "evet, bütün iş bana kalmış" diye tekrarladım.

Bir insanı anlarsanız, bütün dünyayı anlarsınız.

İngiltere'de yayınlandıktan sonra "en umut vaat eden kitap" seçilen Türk Diplomatın Kızı romanının yazarı Deniz Goran bu sözü ete ve kemiğe büründürüyor.

Deniz Goran'ın romanı; insanlığın en sevdiği ama gizli tuttuğu, bastırdığı cinselliği, çarpıcı bir zekanın ürünü olarak ve içten bir dokunaklılıkla ele alıyor.

Deniz Goran; Londra, Cenova, Türkiye ve Bangladeş gibi global coğrafyada geçen "Türk Diplomatın Kızı"nda ikiyüzlülüğün hâlâ aşılamadığını da gösteriyor.

İnternette en fazla seks kelimesini arayan, ancak bu konuda konuşmayı sevmeyen bir milletin çocukları, şimdi uluslararası arenada öne çıkmış bir Türk kızının kendi dilinde ülkesini sarsmasına da hazır olmalı.

ISBN 975-6287-96-5
9 789756 287965
18 YTL